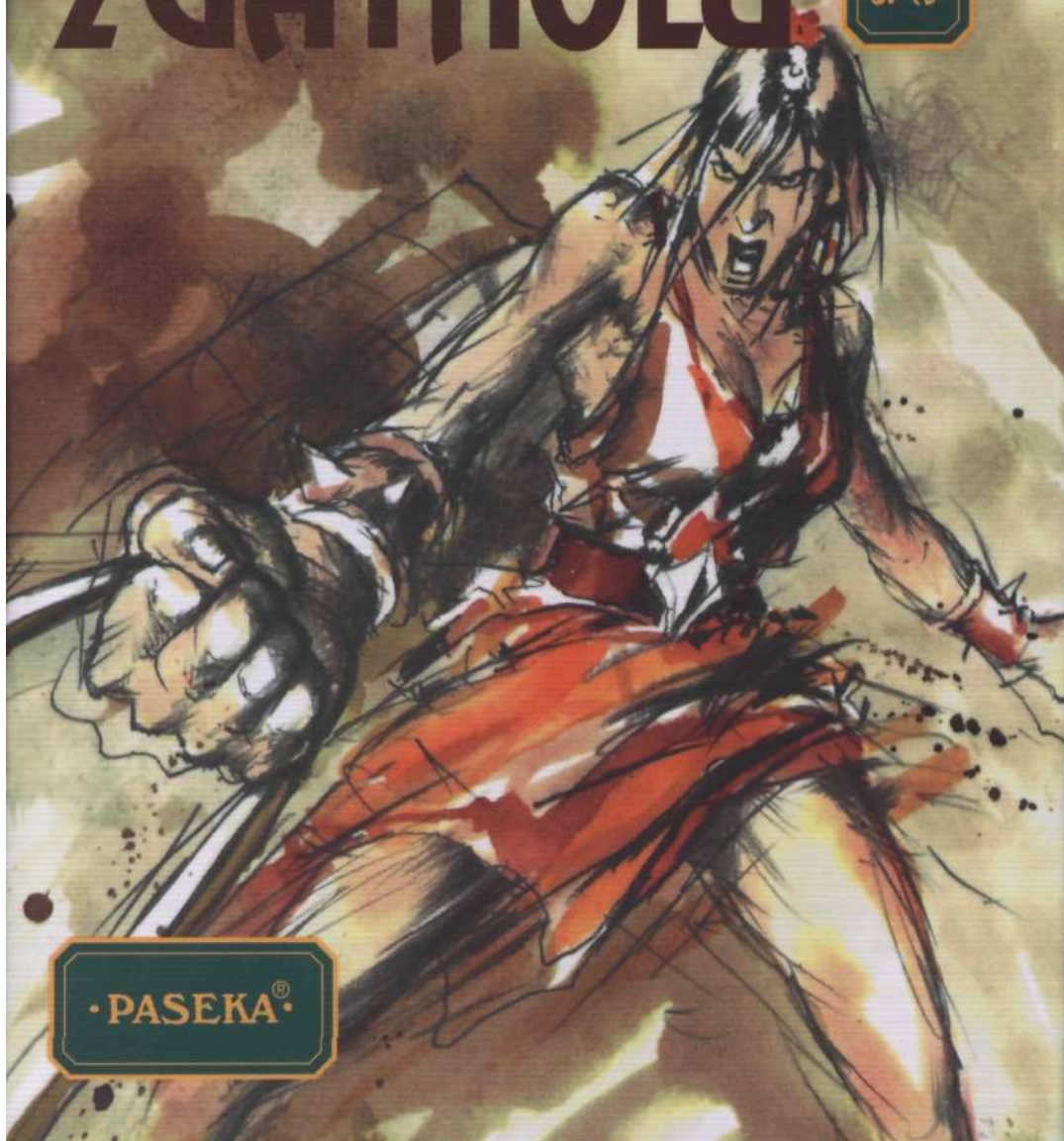

John Carter, pán Marsu

Liana z GATHOLU

napsal

Edgar Rice
Burroughs

• PASEKA®

Věnováno Johnu Philipu Birdovi

LLANA OF GATHOL was first published as four novelettes in Amazing Stories Magazine, as follows:

The City of Mummies, March, 1941

Black Pirates of Barsoom, June, 1941

Yellow Men of Mars, August, 1941

Invisible Men of Mars, October, 1941

Copyright © 1941 Ziff-Davis Publishing Company

Translation by Jan Kantůrek

Copyright © 2002 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Illustrations by Zdeněk Netopil

Copyright © 2002 Edgar Rice Burroughs, Inc.

Layout by Pavel Štefan

Copyright © 2002 Edgar Rice Burroughs, Inc.

All rights reserved

BARSOOM™ and JOHN CARTER, WARLORD OF MARS™ are trademarks owned by EDGAR RICE BURROUGHS, INC. and used by permission

ISBN 80-7185-418-2

Obsah:

PŘEDMLUVA.....	5
PRASTARÝ MRTVÝ	8
1.	8
2.	11
3.	15
4.	19
5.	23
6.	27
8.	34
9.	40
10.	44
11.	49
12.	53
13.	58
ČERNÍ PIRÁTI BARSOOMU	62
1.	62
2.	65
3.	68
4.	71
5.	75
6.	78
7.	81
8.	87
9.	92
10.	95
11.	99
12.	103
13.	107
ÚTĚK NA MARSU.....	113
1.	113
2.	116
3.	120
4.	123

5.	127
6.	132
8.	140
9.	146
10.	149
11.	152
12.	157
13.	161

NEVIDITELNÍ MUŽI MARSU 168

1.	168
2.	171
3.	176
4.	180
5.	183
6.	187
7.	190
8.	193
9.	196
11.	207
12.	211
13.	215

Předmluva

Lanikai je okres, pláž, poštovní úřad a obchod se smíšeným zbožím. Leží na návětrném pobřeží ostrova Oahu. A je pochopitelně velmi daleko od planety Mars. Tamější vody jsou modré, překrásné a mezi korálovými útesy až neuvěřitelně klidné. Pasáty, jež v noci zpívají v listech kokosových palm, by klidně mohly být hlasy duchů králů a náčelníků, kteří lovili v těchto mírumilovných vodách dlouho před tím, než se ve zdejších krajích objevili první bílí kapitáni a zavlekli sem podivné neznámé choroby nebo než tady misionáři zavedli první dámské šaty.

Té noci jsem nemohl spát, seděl jsem na terase a hlavou mi pomalu táhly vzpomínky na minulost, pouhopouhé vzdálené představy, a při tom jsem pozoroval příbojové vlny s bílými hřívami, které v měsíční záři neúnavně útočily na pobřeží. Viděl jsem velké krále staré Havaje a mocné náčelníky v péřových čapkách a helmicích. Objevil se Kamehameha, slavný dobyvatel, jenž se tyčil nade všemi. Dlouhými kroky sestoupil z Nuuanu Pali, překračoval pole cukrové třtiny i celé domy. Šev jeho opeřené čepice se zachytil za věž kostela a shodil ji na zem. Pak vstoupil na měkkou půdu nížin, a pokaždé když zvedl nohu, naplnila jeho stopu voda bahnisek a vzniklo jezero.

Příchod krále Kamehamehy mě velmi zajímal, neboť jsem ho vždycky obdivoval, ale nikdy mě nenapadlo, že ho uvidím. Byl mrtev už celé stovky let a jeho kosti byly pohřbeny na tajném svatém místě, o němž žádný člověk nevěděl. Avšak přiznám se, že jsem vůbec nebyl překvapen tím, že ho vidím. Překvapilo mě jen to, že jsem nebyl překvapen. Právě tohle si vzdáleně vybavuji. Také si vzpomínám, jak jsem doufal, že mě uvidí, že si mě všimne včas, aby mě nezašlápl.

Zatímco mi hlavou probíhaly tyhle myšlenky, zastavil se Kamehameha přímo přede mnou a podíval se na mě. „Co to vidím?“ řekl. „Taková krásná noc a on si tady spí. To mě udivuje!“

S nesmírným úsilím jsem zamrkal a znovu na něj pohlédl. Přede mnou stál skutečně válečník v podivném oblečení, ale nebyl to král Kamehameha. V měsíčním svitu si oči s člověkem občas pohrají. Opět jsem zamrkal, avšak válečník nezmizel. Pak jsem vše pochopil!

Vyskočil jsem na nohy a napřáhl k muži ruku. „John Carter!“ zvolal jsem.

Na tváři se mu zjevil zamyšlený výraz. „Tak okamžik,“ řekl. „Kdepak jsme se to viděli naposled? Na horním toku Malého Colorado? Nebo to bylo v Tarzaně?“

„Na horním toku Malého Colorado v Arizoně, myslím,“ odvětil jsem. „Ale to už je opravdu dávno. Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím.“

„Jistě. Já také neměl v úmyslu se vracet.“

„Tak proč jsi to udělal? Musí v tom být něco důležitého.“

„Nic, co by mělo vesmírný význam,“ odpověděl mi s úsměvem. „Ale pro mě to jistou důležitost má. Víš, chtěl jsem tě znovu vidět.“

„Toho si opravdu velmi cením.“

„Podívej, jsi poslední z mých pozemských příbuzných, koho osobně znám. Vždy čas od času cítím naléhavou potřebu se s tebou setkat, navštívit tě a tu a tam, vždy po dlouhých obdobích, se mi naskytne příležitost své touze vyhovět – jako třeba teď. Až zemřeš, a to už nebude trvat dlouho, nebude mě již k Zemi vázat žádné pouto, nic mě nebude nutit vracet se na místa mého bývalého života.“

„Jsou tady mé děti,“ připomněl jsem mu. „Jsou to tví přímí pokrevní příbuzní.“

„To je pravda,“ přitakal. „Ano, ale tvé děti by se mě mohly bát. Koneckonců, pozemšťané už by mě mohli považovat za něco jako ducha.“

„Moje děti ne,“ ujistil jsem ho. „Znají tě právě tak dobře jako já. Až zemřu, zkus je tu a tam navštívit.“

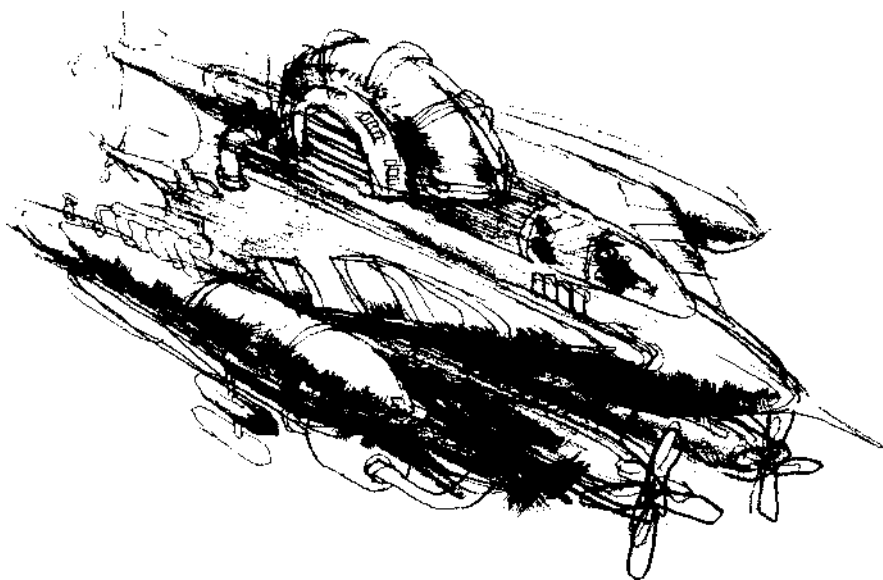
Přikývl. „Možná to udělám,“ slíbil mi napůl.

„A teď,“ obrátil jsem se k němu, „mi vyprávěj o sobě, Dejah Thoris, Carthorisovi a Thuvii a o Taře z Helia. Počkej... Jak jen se jmenoval... Aha! Byl to Gahan z Gatholu, za nějž se Tara z Helia provdala, že?“

„Správně,“ odpověděl Vládce Marsu, „byl to Gahan, jed svobodného města Gatholu. Měli spolu dceru, jejíž povaha a krása jsou hodny její matky a matky její matky – krása, kvůli níž se vrhaly celé národy jeden druhému na hrdlo a vedly války. Možná že by sis chtěl poslechnout příběh Llany z Gatholu.“

Nadšeně jsem přisvědčil a zde je ten příběh, který mi oné noci John Carter vyprávěl pod korunami kokosových palm na Oahu.

Edgar Rice Burroughs

PRASTARÝ MRTVÝ

1.

Nezáleží na tom, jak je člověk společenský a družný, čas od času každý z nás zatouží alespoň po chvíli samoty. Mám rád lidi. Jsem rád se svou rodinou, s přáteli, se svými válečníky, a pravděpodobně právě proto, že tak toužím po společnosti, toužím občas i po samotě. Právě ve chvílích samoty se mi nejlépe daří řešit složité problémy vlády, jak v dobách míru, tak v časech válečných. Právě v takových okamžicích mohu uvažovat o všech podivných aspektech onoho plného života, který vedu – a protože jsem člověk, udělal jsem mnoho chyb, o nichž mohu přemýšlet a ze kterých čerpám poučení, abych se v budoucnu něčeho podobného vyvaroval.

Když cítím, že se mě zmocňuje ona zvláštní touha po samotě, je mým zvykem vzít si jednomístný letoun a vydat se nad mrtvá dna bývalých mart'anských moří nebo se toulat nad pustými a většinou neobydlenými divokými kraji umírající planety. Na Marsu existují obrovská území, na něž noha Mart'anů dosud nevstoupila, a mnoho dalších, kudy v uplynulých tisíciletích jen tu a tam táhly hordy obrovitých zelených lidí, oněch potulných nomádů okrově hnědých pouští.

Někdy bývám pryč celé týdny a prožívám o samotě úžasná dobrodružství. A právě díky těmto svým toulkám znám pravděpodobně povrch Marsu a jeho kraje i zvyky mnohem lépe než obyčejný Mart'an, o vědcích a průzkumnících nemluvě. Na svých dobrodružných cestách jsem už navštívil různá místa: od Ztraceného moře Korus a údolí Dor, ležících na věčně zmrzlém jihu, až k Okaru, zemi černovousých žlutých mužů na stejně mrazivém severu, od Kaolu až k Bantoomu. A stále ještě tu jsou jisté rozlehlé části Barsoomu, kde jsem nikdy nebyl. Koneckonců nebude se to zdát ani tak divné, když si uvědomíte, že ačkoliv povrch Marsu tvoří jen zhruba čtvrtinu povrchu Země, jeho pevniny zabírají o téměř osm miliónů čtverečních mil větší plochu než pevnina na Zemi. To proto, že Barsoom nemá žádné větší vodní plochy a jeho největší moře je podzemní. Kromě toho, doufám, připustíte, že znát padesát šest miliónů čtverečních mil

nějaké pevniny je na jednoho člověka přece jen trochu mnoho.

Při té příležitosti, o níž se chystám vyprávět, jsem letěl z Helia, které leží třicet stupňů na jih od rovníku, severozápadním směrem. Rovník jsem překročil asi šestnáct set mil východně od Exumu, což je něco jako barsoomský Greenwich. Na sever i na západ ode mě se táhly obrovské, téměř neprozkoumané oblasti a tam jsem doufal najít onu naprostou samotu, po níž jsem tolik toužil.

Nařídil jsem směrový kompas svého letounu na Horz, dávno opuštěné město prastaré barsoomské civilizace, a vznášel se rychlostí zhruba pětasedmdesáti mil v hodině ve výšce nějakých pěti set až tisíce stop. Na severovýchod od Torquasu jsem zahlédl nějaké zelené muže a byl jsem nucen vyhnout se jejich palbě, kterou jsem ovšem neopětoval, protože jsem nevyhledával dobrodružství. Přeletěl jsem také nad dvěma tenkými pruhy obdělané země u farem, jež patřily rudým Marťanům. Táhly se po březích kanálů, přinášejících životodárnou vláhu z ledových čepiček na pólech, které každoročně tály. Pak už jsem nezahlédl známku lidského života po celých pět tisíc mil ležících mezi Menším Heliem a Horzem.

Vždycky cítím jistý smutek, když se v takových případech dívám dolů a vidím umírající svět, nedohledné pláně, porostlé okrově zbarveným kobercem rostlin podobných mechu, pláně, na nichž kdysi hučely a bouřily marťanské oceány. Představoval jsem si, že přímo tady, pode mnou, plula obrovská a pyšná loďstva válečných i obchodních plavidel tuctu bohatých a mocných národů, a to vše na místech, kde se dnes prohánějí jen divocí banthové a jejichž ticho neruší nic kromě útočného řevu dravců a kvílení zmírajících kořistí.

V noci jsem spal klidně, s jistotou, že mě můj směrový kompas udrží ve správném kursu na Horz a také ve výšce, kterou jsem nastavil – to je zhruba tisíc stop, a to nikoliv nad hladinou moře, ale vždy nad úrovní krajiny, nad níž se právě letoun vznášel. Jakmile je jednou směrový kompas nastaven, třeba na tisíc stop jako ten můj, nedovolí lodi, aby se přiblížila k čemukoliv, co leží pod ní – včetně krajinných útvarů či budov – na méně než tisíc stop. Tak se zcela vylučuje nebezpečí nárazu, a když se pak letoun dostane na místo určení, kompas jej zastaví tisíc stop nad ním. Pilot, jehož loď je vybavena tímto zařízením, nepotřebuje zůstat v bdělém stavu, a proto jsem i já mohl cestovat ve dne v noci bez nejmenšího nebezpečí. Bylo to zhruba v poledne třetího dne, když jsem v dálce před sebou za-

hlédl věže starobylého Horzu. Nejstarší části města leží kus od okraje nesmírné planiny. Ty novější – ale i ony jsou tisíce a tisíce let staré – terasovitě sestupují dolů po svazích obrovské mísy a zaznamenávají tak beznadějně pronásledování ustupujícího moře, na jehož pobřeží toto kdysi bohaté a mocné město stálo. Budovy, které vznikly jako poslední, v době, kdy už celá rasa vymírala, se buď rozpadly docela, nebo se změnilly v hromady tlejících ruin, avšak úžasné stavby z nejslavnější éry, ty, které stojí na kraji obrovité prolákliny, jsou stále ještě zachovalé. Jsou to němí, ale velice výmluvní svědci zaniklé slávy, téměř nezničitelné památníky Barsoomianů s bílou kůží a světlymi vlasy, kteří už před tisíci lety zmizeli docela.

Vždycky mě zajímala tahle opuštěná města prastarého Marsu. O jejich obyvatelích je známo velmi málo, jen to, co se dá odvodit z pověstí, pohádek a příběhů zachycených rytinami a podivnými hieroglyfy na vnějších stěnách veřejných budov a nemnoha dalších historických staveb, které přežily zuřivé útoky času a tlup zelených Mart'anů, jejichž vandalismus často předběhl neúprosnou ruku času. Extrémně nízká vlhkost sice pomáhá budovy zakonzervovat na dlouhou a dlouhou dobu, avšak nikoliv na věčnost. Tajemství prastarých staveb, jejich malty, cementu a barev už je dávno a dávno ztraceno, ale ony přetrvávají ještě další tisíce a tisíce let, takže zatímco poslední z jejich tvůrců již dávno zemřel a zmizel z tváře Barsoomu, jejich práce zůstává – na studené, takřka mrtvé planetě, kde se stěží najde oko, které by ji obdivovalo. Když o tom tak přemýšlíte, je to věc více než smutná.

Konečně jsem byl nad Horzem. Už dávno jsem si sliboval, že se sem jednoho dne vypravím, protože Horz je pravděpodobně nejstarší a nejslavnější z mrtvých měst Barsoomu. Vzniklo díky vodě, a nedostatek vody posléze zpečetil jeho zkázu. Často jsem se zamýšlel nad tím, zda pozemšťané, kteří mají k dispozici tak obrovské množství vody, si ve skutečnosti uvědomují, jak je vzácná. Uvažoval jsem, zda jsou si vědomi například obyvatelé New Yorku, co by to znamenalo, kdyby si nějaký nepřítel postavil vzdušnou základnu, v jejímž doletu by byla města Nového světa, a zničil bombardováním Crotonskou přehradu a vodní systém Catskillu. Železnice a silnice by se okamžitě přeplnily uprchlíky, zemřely by milióny lidí a New York by pravděpodobně přestal existovat.

Můj letoun se líně vznášel nad opuštěným městem a já náhle za-

hlédl pod sebou na jednom z náměstí několik osob. Takže Horz nebyl zcela opuštěný! To přilákalo mou zvědavost a já se spustil o něco níže. Co jsem spatřil, mi velmi rychle zahnilo z hlavy myšlenky na samotu – osamělý rudý Marťan, obklopený pultuctem zelených válečníků.

Nehledal jsem dobrodružství, a hle, tady bylo, neboť žádný muž hodný nosit svou zbraň neopustí příslušníka své rasy v tak smrtelném nebezpečí. Viděl jsem prostor na nepříliš vzdáleném dalším náměstí, kde bych mohl přistát, a zatímco jsem se modlil, aby byli zelení válečníci dostatečně zaměstnáni tím, co dělali, a nevšimli si mě, tiše a rychle jsem se snesl na vyhlédnuté místo.

2.

Naštěstí jsem přistál nepozorován, protože mě před pohledem skupiny zelených Marťanů skryla obrovská věž, která se tyčila hned vedle náměstí, na něž jsem dosedl. Ze vzduchu jsem viděl, že muže ohrožují dlouhými meči, a proto jsem i já tasil zbraň a rozběhl se směrem, kde probíhal nerovný boj. Už jen to, že rudý muž byt' jen chvíli přežil proti takové přesile, mluvilo o dokonalosti jeho šermířského umění a já doufal, že vydrží, než se k němu dostanu. V tom okamžiku mu totiž stane po boku nejlepší šermíř celého Barsoomu, v jehož ruce se zablýskne čepel, která již okusila krev tisíců nepřátel na celé planetě.

Snadno jsem našel východ z náměstí, na kterém jsem přistál, ale bohužel vzápětí jsem byl zastaven dvacet stop vysokou stěnou, která zaslepovala ulici a v níž nebyla jediná dvířka. Za ní jsem dokonce slyšel těžké oddechování bojujících i to, jak zelení válečníci vyzývají svého protivníka, aby se vzdal, a jeho posměšné odpovědi. Líbilo se mi nejen, co řekl, ale také způsob, jakým to řekl, přestože věděl, že stojí tvář v tvář smrti.

Znalosti zvyklostí zelených válečníků mě ujišťovaly, že se ho pokusí dostat živého, aby ho pak mohli dlouho mučit. Pokud jsem ho měl zachránit ať už před jedním či druhým osudem, musel jsem jednat rychle.

Existoval jen jediný způsob, jak se k místu boje dostat včas, a tento způsob jsem mohl použít díky menší přitažlivosti Marsu a tomu, že jsem měl jako pozemšťan mnohem větší sílu a hbitost než zdejší

obyvatelé. Prostě a jednoduše vyskočím na zeď, rychle prozkoumám prostor na druhé straně, pak se s dlouhým mečem v ruce vrhnu mezi nepřátele a zaujmu své postavení vedle rudého válečníka. Když se soustředím a seberu všechnu sílu, dokážu vyskočit do neuvěřitelné výše. Dvacet stop pro mě neznamená vůbec nic – tentokrát jsem se ovšem přepočítal. Byl jsem několik kroků od stěny, krátce a rychle jsem se rozběhl a vymrštil se do vzduchu. Avšak místo toho, abych přistál na vrcholu zdi nebo se jí alespoň zachytil, jak jsem měl v plánu, můj skok byl o dobrých deset stop vyšší, a tak jsem stěnu přeletěl a padal na druhé straně dolů.

Podé mnou byli bojující. Bylo jasné, že se zřítím přímo do jejich středu. Souboj je natolik pohltil, že si mě vůbec nevšimli, a to bylo mé veliké štěstí, protože kterýkoliv ze zelených válečníků mě mohl snadno nabodnout na svou zbraň, jak jsem klesal k zemi. Rudý muž byl ve velkých nesnázích. Bylo vidět, že se zelení Mart'ané vzdali naděje zajmout ho živého, a teď se ho pokoušeli zabít. Jeden z nich ho právě dostal do velmi nevýhodné pozice a chystal se ho probodnout mečem, když jsem se objevil na místě já s čepelí namířenou pod sebe. Zbraň ho zasáhla do levého ramene a prošla až k srdci, a ještě než padl k zemi, vzepřel jsem se oběma nohama o jeho ramena a vytáhl z hroustící se mrtvoly svou ocel.

Můj osamělý útok je na okamžik všechny vyvedl z míry a mně se v té chvíli podařilo uskočit po bok rudého muže a postavit se tak, abych viděl jeho zbývající nepřátele. Z hrotu mého meče odkapávala krev zeleného válečníka. Rudý muž na mě rychle pohlédl, ale než stačil něco říci, vrhli se na nás ostatní zelení Mart'ané a nebyl čas na slova. Jeden z nich na mne zaútočil – a u všech d'áblů, to byla rána! Kdyby dopadla, byl bych právě tak bezhlavý jako rykor. Bylo ovšem neštěstím pro zeleného válečníka, že jeho rána nedopadla. Zato moje ano. Ťal jsem vodorovně celou svou pozemskou silou, která byla nemalá už na Zemi a mnohokrát větší na Marsu. Můj těžký meč je ostrý jako břitva a ocel tak kvalitní, jak může být pouze na Barsoomu, mu projela tělem a přesekla ho ve dvě.

„Skvělá práce!“ vykřikl rudý muž a znovu na mne vrhl rychlý pohled.

Koutkem oka jsem tu a tam krátce zahlédl svého neznámého kolegu a viděl jsem několik překrásných ukázek šermířského umění. Byl jsem pyšný, že mohu bojovat po boku takového muže. Teď už se

nám podařilo snížit počet protivníků na tři. Ustoupili o několik kroků a sklonili hroty svých mečů právě na tak krátkou chvíli, aby si stačili vydechnout. Já žádnou přestávku na vydechnutí nepotřeboval, ale když jsem se podíval na svého společníka, viděl jsem, že je velmi vyčerpán. Proto jsem i já spustil čepel k zemi a vyčkával.

To bylo poprvé, kdy jsem si mohl svého spolubojovníka pořádně prohlédnout. Utrpěl jsem při tom mírný šok. Nebyl to totiž rudý muž, ale běloch! Jeho pleť, vystavená účinkům slunce, byla opálená do bronzova stejně jako moje, a to mě zprvu zmátlo. Jeho kožené řemení, zbraně, všechno, co měl při sobě, se lišilo od toho, co jsem kdy na Marsu viděl.

Na hlavě měl čelenku, což je na Barsoomu zcela ojedinělé. Sestávala z jakéhosi koženého pásku, který mu obtácel čelo těsně nad obočím a na hlavě mu držel díky tomu, že přes ni šly dva zkřížené kožené řemínky spojené přímo na temeni a připevněné k obvodovému řemenu. Byly bohatě zdobené ornamenty a vyřezáváním a osázeny drahokamy. Ve středu koženého pruhu nad čelem byl vsazen kousek zlata ve tvaru hrotu oštěpu postaveného špičkou nahoru. I tato ozdoba byla překrásně vyryta a měla na sobě podivný znak, červeně a černě vykládaný.

Čelenka udržovala pohromadě chochol světlých vlasů – což byla na Marsu ta nejúžasnější věc. Nejprve mě napadlo, že muž musí být Thern z nejvzdálenějších jižních polárních krajů, ale tu myšlenku jsem rychle zavrhl, když jsem zjistil, že vlasy i jejich barva jsou jeho vlastní. Thernové jsou dokonale holohlaví a nosí mohutné žluté paruky.

Všiml jsem si, že můj společník je až nezvykle hezký, dalo by se říci krásný, kdyby to slovo neneslo náznak jisté zženštilosti, ale na způsobu, jakým bojoval a chrtil ze sebe divoké kletby na své nepřátele, opravdu nic ženského nebylo. My válečníci si na slova příliš nepotrpíme, ale když cítíte, jak vaše čepel roztála lebku nebo projela srdcem vašeho protivníka, pak se vám občas ze rtů nějaká ta kletba vydere.

Měl jsem však jen málo času, abych si svého druhu ve zbrani pořádně prohlédl, neboť zbývajících tři zelení válečníci se na nás znovu vrhli. Myslím, že jsem toho dne bojoval stejně jako kdykoliv předtím, ale zdálo se mi, že se mi nikdy nedařilo tak jako při téhle příležitosti. Nepřičítám si velké zásluhy za své válečnické umění, protože

mám vždycky dojem, že můj meč se inspiruje sám od sebe. Žádný muž by nedokázal myslet tak rychle, jak se pohybuje hrot mého meče – vždy míří na správné místo a ve správný čas, jako kdyby předvídal další pohyb mého protivníka. Splétá kolem mě ocelovou sít', kterou zatím proniklo jen několik čepelí. Naplňuje oči mého nepřítele úžasem, jeho myšlení pochybnostmi a jeho srdce strachem. Jsem si téměř jist, že za většinu svých bojových úspěchů vděčím psychologickému účinku mého šermířského umění.

Já i můj společník jsme udeřili na nepřítele současně a podařilo se nám je rychle srazit k zemi. Zbývající zelený Mart'an se obrátil a dal se na útěk.

„Nesmí uniknout!“ vykřikl můj druh a vrhl se za ním. Přitom hlasitě volal o pomoc, což bylo velmi zvláštní, protože během celého boje, kdy se kolem něj na hrotech šesti mečů vznášela smrt, nic takového neudělal. Ale od koho očekával pomoc tady, v mrtvém a opuštěném městě? Proč začal volat teprve tehdy, když se dal poslední z jeho protivníků na útěk? To pro mě bylo hádankou, avšak když už jsem se zamíchal do tohoto podivného dobrodružství, cítil jsem, že bych jí měl přijít na kloub, a proto jsem se i já pustil do pronásledování prchajícího zeleného muže.

Přeběhl napříč nádvoří, na němž se odehrál boj, a zamířil k velkému oblouku, který vedl na širokou ulici. Můj neznámý světlolvasý druh se hnal za ním. Rychle jsem je díky své pozemské síle oba doháněl. Když jsem vyběhl na ulici, viděl jsem, jak zelený muž vyskočil na hřbet jednoho ze šesti thoatů, kteří tam byli uvázáni, a současně jsem spatřil, že se z nedaleké budovy vyhrnulo přinejmenším sto válečníků. Měli světlé vlasy, bílou pleť a oblečení byli jako můj náhodný známý a všichni se teď připojili k pronásledování zeleného Mart'ana. Byli ozbrojeni luky a šípy a okamžitě vyslali za uprchlíkem celý déšť strel, ale žádná z nich ho nezasáhla. Jeho thoat byl tak rychlý, že byl brzy z dostřelu jejich luků.

Moje touha po dobrodružství je natolik silná, že jsem se jí často poddal bez ohledu na to, co mi diktovala logika a mé lepší já. Do téhle záležitosti mi vůbec nic nebylo. Už jsem udělal všechno, ba dokonce ještě mnohem víc, než se ode mne dalo očekávat – a přece jsem teď vyskočil na hřbet jednoho ze zbývajících zvířat a vyrazil po stopách zeleného válečníka.

3.

Na Marsu existují dva druhy thoatů: malí, víceméně krotcí, které používají rudí Marťané jako jízdní zvířata a v menším měřítku jako tahouny na farmách, jež se rozkládají podél velkých zavlažovacích kanálů, a pak je zde rasa obrovských, divokých a neovladatelných thoatů, které používají pouze zelení Marťané, a to výhradně jako zvířata válečná. Tato stvoření mají na výšku v kohoutku více než deset stop. Mají čtyři páry nohou a široký plochý ocas, který je na konci širší než u kořene, a ten při běhu drží natažený vodorovně nad zemí. Obrovská tlama protíná hlavu od čenichu až k dlouhému, silnému krku. Jejich těla jsou holá, horní část, hřbet i ocas mají barvu tmavé břidlice a jsou výjimečně hladká až lesklá. Břicha mají bílá a nohy přecházejí shora dolů od břidlicové barvy k ostře svítivé žluti chodidel, jež jsou měkká a bez drápů.

Thoati zelených Marťanů mají tu nejodpornější povahu, jakou jsem kdy u některého živého stvoření poznal, dokonce horší, než je povaha samotných zelených Marťanů. Neustále mezi sebou bojují a běda jezdcí, který by ztratil kontrolu nad svým příšerným zvířetem. Přitom, ať už se to zdá jakkoli paradoxní, se na nich jezdí bez uzdy a udidla – jsou ovládáni pouze telepaticky, což jsem se ke svému štěstí naučil již před mnoha lety, když jsem byl vězněm Lorquase Ptomela, jeda Tharků, velké zelené marťanské hordy.

Zvíře, na jehož hřbet jsem vyskočil, bylo takovým zlomyslným ďáblem a zřejmě jsem se mu nelíbil ani já, ani můj pach. Pokusilo se mě shodit na zem, a když se mu to nepodařilo, ohnalo se po mně obrovskou rozšklebenou tlamou a pokoušelo se mě kousnout.

Měl bych se zmínit o tom, že existuje jistý pomocný způsob ovládání, když se tyhle ošklivé obludy stávají nezvladatelnými. Právě v tomto okamžiku jsem jej použil bez ohledu na skutečnost, že jsem si kdysi získal obdiv divokých zelených Tharků, když jsem thoaty krotit trpělivostí a laskavostí. Na nic takového teď nebyl čas, protože uprchlík pádil po široké ulici, která vedla k prastarému nábřeží Horzu a nekonečnému vyschlému mořskému dnu za ním. Použil jsem meč naplocho a udeřil zvíře několikrát do citlivého čenichu, takže na mě přestalo útočit a bylo ochotno mě uposlechnout. Začalo reagovat na mé telepatické příkazy a velkou rychlostí vyrazilo za pronásledovaným.

Přímo na okraji obrovské prolákliny, kde bylo vybudováno staré město, jsme uprchlíka dohonili. Zastavil, obrátil své zvíře a připravil se k boji. V té chvíli jsem začal obdivovat úžasnou inteligenci svého thoata. Téměř bez jakéhokoliv pokynu zamenévroval do správného postavení, aby mně poskytl v nastávajícím střetnutí co nejvíce výhod, a když se mi nakonec podařilo – právě díky tomu – svého nepřítele téměř vyrazit ze sedla, vrhlo se mé zvíře na jeho thoata, trhlo ho velkými zuby a nárazem mohutného těla ho srazilo na kolena. V té chvíli jsem i já zasadil *coup de grace* svému zmatenému a krvácejícímu protivníkovi.

Nechal jsem ho ležet tam, kde padl, a vracel jsem se zpět do města, kde jsem očekával, že se mi dostane obdivu a díky nově získaných přátel. Čekali na mě. Celá stovka se jich shromáždila na místě, které pravděpodobně kdysi bylo tržištěm starobylého města Horz. Ani jeden z nich se neusmíval. Vypadali smutně. Když jsem sesedl, obklopili mne.

„Ten zelený válečník unikl?“ zeptal se muž, jehož výstroj a odznaky sdělovaly, že je jejich náčelníkem.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Je mrtev.“ Ze stovky hrdel unikl povzdech úlevy. Nebyl jsem s to pochopit, proč cítí takové ulehčení jen proto, že byl zabit jeden jediný zelený muž.

Děkovali mi a přitom se ke mně tlačili jeden přes druhého. Stále však byli vážní a ani jeden z nich se neusmíval. Najednou jsem si uvědomil, že tihle lidé se nechovají přátelsky – pochopil jsem to podvědomě, ale pozdě. Mačkali se na mě ze všech stran, až jsem nakonec nedokázal pozvednout ani ruku, a pak mě náhle na příkaz svého vůdce odzbrojili.

„Co to má znamenat?“ dotazoval jsem se. „Ze své vlastní vůle jsem přišel na pomoc jednomu z vašich mužů, který by byl jinak zabit. Tohle jsou díky, které jsem si tím zasloužil? Vraťte mi mé zbraně a nechtě mě odejít.“

„Je mi to velmi líto,“ ozval se ten, který na mě promluvil předtím, „ale bohužel nemůžeme udělat nic jiného. Pan Dan Chee, jemuž jsi přispěl na pomoc, nás zapřísahal, abychom tě nechali jít tvou cestou, avšak zákony Horzu jsou jiné. Musím tě předvést před Ho Ran Kima, velkého jeddaka Horzu. Tam za tebe budeme všichni prosit, ale naše prosby budou bezvýsledné. Nakonec budeš zabit. Bezpečnost Horzu je důležitější než život kteréhokoliv muže.“

„Já přece bezpečnost Horzu nijak neohrožuji,“ odpověděl jsem. „Proč bych měl mít nějaký zájem na mrtvém městě, které navíc absolutně nic neznamena pro helijskou říši, v jejíchž službách, přesněji řečeno ve službách jejíhož jeddaka Tardos Morse nosím řemení šlechtice?“

„Je mi to líto!“ zvolal Pan Dan Chee, který se protlačil zástupem bojovníků a postavil se mi bok po boku. „Volal jsem na tebe, když jsi vylezl na thoata a dal ses do pronásledování zeleného válečníka, volal jsem, ať se nevracíš, ale ty jsi mě asi neslyšel. Mohl bych za to zemřít, avšak zemřel bych pyšně. Snažil jsem se přesvědčit Lan Sohn Wena, který velí tomuto utanu, aby ti dovolil utéci, ale marně. Půjdu k jeddakovi Ho Ran Kimovi s tebou, ovšem obávám se, že tady není žádná naděje.“

„Pojďte!“ zvolal Lan Sohn Wen. „Už jsme tady promarnili mnoho času. Odvedeme vězně k jeddakovi. Mimochodem, jak se jmenuješ?“

„Jsem John Carter, helijský princ a Vládce Barsoomu,“ odpověděl jsem.

„Ten poslední titul je dost odvážný,“ podíval se na mě, „ale o Heliu jsem nikdy neslyšel.“

„Pokud se mi něco stane a v Heliu se o tom dozvědí, uslyšíte o něm víc, než vám bude milé.“

Vedli mě nádhernými ulicemi, lemovanými vznosnými budovami, a nebylo těžké vidět bývalou krásu města, přestože se teď z větší části rozpadalo. Nikdy předtím jsem neviděl tak překrásnou architekturu ani tak trvanlivé stavby. Nevěděl jsem, jak staré ty budovy jsou, ale slyšel jsem kdysi rozhovor mart'anských učenců, kteří se dohodli na tom, že tahle rasa lidí s bílou kůží a světlými vlasy zažila svůj největší rozkvět před miliónem let. Zdálo se neuvěřitelné, že jejich výtvary stále ještě stojí, avšak na Marsu existuje mnoho věcí, které by byly pro pozemšťany, úzkoprsé lidičky připoutané ke svému malému smítku vesmírného prachu, neuvěřitelné.

Nakonec jsme se zastavili před malou brankou v kolosální budově, podobající se pevnosti. Kromě téhle jediné malé branky nebyl do výše padesáti stop v hladkých stěnách jediný otvor. Z balkónu umístěného padesát stop nad vchodem na nás zavolal strážný. „Kdo přichází?“ dotazoval se, přestože bezpochyby musel poznat oddíl známých mužů, vedený Lan Sohn Wenem.

„Tady je Lan Sohn Wen, dwar velící prvnímu utanu jeddakovy gardy. Přivádíme vězně,“ odpověděl Lan Sohn Wen.

To strážného očividně vyvedlo z míry. „Mám rozkaz nepouštět žádné cizince,“ namítl, „ale okamžitě je zabít!“

„Přivolej velitele stráží,“ vyštěkl na něj Lan Sohn Wen a zanedlouho se na balkóně vedle vojáka objevil důstojník.

„Co to má znamenat?“ zeptal se. „Do horzské citadely ještě nikdy nebyl přiveden žádný zajatec! Znáš přece zákon!“

„Tohle je výjimečný případ,“ trval na svém Lan Sohn Wen. „Musím tohle muže předvést před jeddaka. Otevři bránu!“

„To mohu udělat jen na příkaz Ho Ran Kima samotného,“ odpověděl velitel stráží.

„Pak běž a ten rozkaz si vyžádej,“ odvětil Lan Sohn Wen. „Řekni jeddakovi, že ho naléhavě žádám, aby mě přijal i s tímhle zajatcem. Není to stejný vězeň, jací nám občas padli do rukou v minulosti.“

Důstojník zmizel uvnitř budovy a byl pryč snad patnáct minut,

když se najednou malá branka, před níž jsme stáli, otevřela. Sám velitel stráže přišel otevřít a teď nám pokynul, abychom vešli.

„Jeddak vás přijme,“ oznámil krátce Lan Sohn Wenovi.

Pevnost byla jako obrovské, mohutnými hradbami obehnané samostatné město – město ve městě Horzu. Bylo očividně nedobytné, napadnutelné snad jen ze vzduchu. Uvnitř byly příjemné ulice, domy, zahrady, obchody. Na ulicích se zastavovali šťastní, bezstarostní lidé a s úžasem se za mnou otáčeli, zatímco mě vojáci vedli napříč městem k překrásné ústřední budově. Byl to palác jeddaka Ho Ran Kima. Na každé straně brány stál jeden voják. Žádné jiné stráže jsem nezahlédl a ti dva vypadali spíše jako formalita nebo poslíčkové než jako někdo, kdo by zde byl pro ochranu vládce. Jak jsem později zjistil, měl jsem pravdu, uvnitř citadely nepotřeboval žádný člověk ochranu, protože nebylo proti komu.

Zatímco nás ohlašovali, čekali jsme několik minut v předpokoji a pak nás vedli dlouhou chodbou do místnosti střední velikosti, kde seděl za velkým stolem jediný muž. Byl to Ho Ran Kim, jeddak Horzu. Jeho kůže nebyla opálená jako kůže ostatních válečníků, ale jeho vlasy byly právě tak žluté a jeho oči stejně modré.

Když jsem přistupoval ke stolu, cítil jsem, jak mě ty modré oči hodnotí. Byly to oči laskavé, ale současně se v nich blýskala ocel. Jeddak si mě prohlédl a pak sklouzl zrakem k Lan Sohn Wenovi. K němu také vzápětí promluvil.

„Tohle je velmi nezvyklá událost,“ řekl tichým, dokonale modulovaným hlasem. „Jistě víš, že mnoho Horzanů zemřelo za méně než tohle, že?“

„To vím, můj jeddaku,“ odpověděl dwar, „ale toto je zcela výjimečný a naléhavý případ.“

„Vysvětli, co tím myslíš,“ pokynul jeddak.

„Dovolte, abych to vysvětlil já,“ vmísil se do hovoru Pan Dan Chee, „protože za všechno, co se stalo, nesu zodpovědnost já a nikdo jiný. To já jsem naléhal na Lan Sohn Wena, aby udělal to, co udělal.“

Jeddak přikývl. „Dobrá, pokračuj.“

4.

Pořád jsem nedokázal pochopit, proč dělají takový rozruch kolem jediného zajatce, kolem toho, že ho přivedli do citadely, a proč měli

muži zemřít pro méně, jak Ho Ran Kim připomínal Lan Sohn Weno-vi. V Heliu většinou dostal válečník za to, že přivedl zajatce, pochvalu. Kdyby někdo přivedl některému z nepřátelských panovníků Johna Cartera, Vládce Marsu, byl by za to pravděpodobně obdržel šlechtický titul a majetek, který by ho zajistil až do smrti.

„Můj jeddaku,“ začal Pan Dan Chee, „zatímco jsem byl zaskočen šesti zelenými válečníky, tento muž, který říká, že je znám pod jménem John Carter, Vládce Barsoomu, mi přispěchal z vlastní vůle na pomoc a bil se po mém boku. Víím jen tolik, že v jedné chvíli jsem bojoval sám beznadějný zápas a v následujícím okamžiku mi stál po boku nejskvělejší šermíř, jakého kdy Horz viděl. Nemusel mi pomáhat, mohl kdykoliv odejít – a díky tomu, že zůstal, jsem naživu a poslední ze šesti zelených válečníků leží mrtev na starém nábřeží. Ten by byl unikl, kdyby John Carter nevyskočil na hřbet velkého thoata a nepronásledoval ho.

Pak mohl tenhle muž klidně odjet, ale on se vrátil. Bojoval za vojáka Horzu. Důvěřoval mužům z Horzu. Máme mu snad teď oplatit smrti?“

Pan Dan Chee umlkl a Ho Ran Kim ke mně obrátil pohled modrých očí. „John Carter,“ řekl, „to, co jsi udělal, si žádá úctu a sympatie každého obyvatele Horzu. Vysloužilo ti to i díky jejich jeddaku, bohužel...“ zaváhal. „Možná, když ti řeknu něco o naší historii, pochopíš, proč tě musím odsoudit k smrti.“ Na okamžik se odmlčel, jako by sbíral myšlenky.

Současně jsem se na základě jeho slov zamyslel i já. Lhostejnost, s jakou Ho Ran Kim pronesl ortel, mi poněkud vzala dech. Choval se tak přátelsky, že by se to dalo považovat za žert, ale onen ocelový záblesk v jeho modrých očích mě přesvědčil, že o žádný žert nejde.

„Jsem si jistý, že je historie Horzu velmi zajímavá, v tomto okamžiku mě však více zajímá, proč musím zemřít za to, že jsem přispěchal na pomoc bojujícímu muži tohoto města.“

„To ti vysvětlím,“ přikývl.

„Bude to potřebovat velký kus vysvětlování, Vaše Veličenstvo,“ ujistil jsem ho.

Aniž si všímal mé poznámky, pokračoval: „Obyvatelé Horzu jsou, pokud víme, poslední přežívající potomci Orovarů, rasy, která kdysi vládla celému Barsoomu. Před milióny let naše lodi brázdily pět velkých oceánů, jež jsme opanovali. Město Horz bylo nejen hlavním

městem obrovské říše, bylo i sídlem vědění a kultury nejdokonalejší lidské rasy, jakou svět poznal. Naše říše sahala od pólu k pólu. Na Barsoomu žily pochopitelně i jiné rasy, ale těch bylo jen několik a byly zcela bezvýznamné. Shlíželi jsme na ně jako na podřadná stvoření. Barsoom patřil Orovarům. Byl rozdělen zhruba mezi dvacet mocných jeddaků. Obyvatelé byli šťastní, spokojení a prosperující lidé a války mezi sebou vedli jen velmi zřídka. Horz se radoval z míru tisíce let.

Naprostého vrcholu tato civilizace dosáhla, právě když se na obzoru objevil první stín jejího neodvratného osudu – oceány začaly pomalu ustupovat a atmosféra řádnout. To, co naše věda už dlouhou dobu předpovídala, se začalo naplňovat. Náš svět začal umírat.

Celé věky naše města následovala ustupující vody. Úžiny a zátoky, jezera, říčky i řeky – to vše začalo vysychat. Kvetoucí přístavy se měnily v opuštěná vnitrozemská sídla. Nastal nedostatek potravy. Hladové tlupy útočily na ty šťastnější, kterým ještě něco zbývalo. Rostoucí hordy divokých zelených válečníků napadaly kultivovanou úrodnou zem, kterou plnily a ničily.

Vzduch začal být tak řídký, že bylo obtížné dýchat. Vědci sice pracovali na strojích pro výrobu atmosféry, ale než je dokončili a uvedli do provozu, vymřelo téměř všechno obyvatelstvo Barsoomu. Přežili jen ti nejodolnější – zelení, červení a hrstka Orovarů. Pak už se život změnil v pouhopouhý boj o přežití, který mezi sebou vedli ti nejschopnější.

Zelení nás honili, stejně jako my kdysi honili lovnou zvěř. Nedožádali nám odpočinku, neměli s námi slitování. Bylo nás jen pár, jich bylo mnoho. Horz se stal našim posledním útočištěm a naše jediná naděje na přežití spočívala v tom, že zatajíme před ostatním světem svou existenci. Proto jsme celé věky zabíjeli každého cizince, který se objevil v Horzu a zahlédl některého z Orovarů, aby se nemohl vrátit domů a prozradit naši existenci.

Ted' jistě chápeš, že bez ohledu na to, jak hluboce budu oné nezbytnosti litovat, nemohu tě ponechat naživu.“

„Chápu,“ odpověděl jsem, „že považuješ za nezbytné zničit nepřítele, ale nevidím jediný důvod, proč ničit přítele. Nicméně je na tobě, abys rozhodl.“

„Už je rozhodnuto, příteli,“ povzdechl si jeddak. „Musíš zemřít.“

„Ještě okamžik, jeddaku!“ zvolal v té chvíli Pan Dan Chee. „Než

vyneseš konečné rozhodnutí, uvaž ještě tuhle možnost. Kdyby zůstal tady, v Horzu, nemohl by nás nikomu prozradit. Jsme mu zavázáni vděčností. Daruj mu tedy život, ale jen ve stěnách našeho města.“

Většina kolemstojících příkyvovala na souhlas a bylo mi jasné, že Ho Ran Kim to nepřehlédl. Odkášlal si. „Tohle je něco, nad čím bychom se možná měli zamyslet. Musím to zvážit – ponechám si jeden den na rozmyšlenou. Dělán to především ze své sympatie k tobě, Pan Dan Chee, protože jak se věci mají a naše zákony praví, ty, který jsi celou situaci zavinil, bys musel podstoupit stejný osud jako tenhle muž.“

To Pan Dan Cheeho překvapilo a nedokázal onu skutečnost skrýt, nicméně přijal úder jako muž. „Považoval bych za čest,“ odpověděl jeddakovi, „sdílet jakýkoliv osud, který bude určen Johnu Carterovi, Vládcí Barsoomu.“

„Dobře řečeno, Pan Dan Chee!“ zvolal jeddak. „Můj obdiv k tobě roste, stejně jako velikost mé lítosti nad tím, že tvoje zítřejší smrt je prakticky neodvratná.“

Pan Dan Chee se uklonil. „Děkuji, Vaše Veličenstvo, za hlubokou účast. Vzpomínka na ni ozdobí poslední hodiny mého života.“

Jeddak pak obrátil pohled k Lan Sohn Wenovi a díval se na něj snad celou minutu. Byl bych se vsadil deset ku jedné, že panovník sbírá všechny síly k tomu, aby oznámil Lan Sohn Wenovi, jak hluboký je jeho žal nad tím, že i jej musí odsoudit k smrti. Řekl bych, že Lan Sohn Wen si myslel totéž. Vypadal ustaraně.

„Lan Sohn Wene,“ začal Ho Ran Kim, „odvedeš tyhle dva do kobek pod městem a tam je uvězniš přes noc. Dohlédni, aby měli hojnost dobrého jídla a pití a všechno dostupné pohodlí, protože oba jsou mými čestnými hosty.“

„Do podzemí, Vaše Veličenstvo?“ vykřikl Lan Sohn Wen. „Kam paměť sahá, nebylo použito k uvěznění člověka! Nejsem si ani jist, zda najdu dveře vstupní chodby.“

„To je pravda,“ zamyslel se Ho Ran Kim. „A i kdybys je našel, bude tam dole mnoho špíny a sklepní kobky budou velmi nepohodlné. Možná by od nás bylo laskavější, kdybychom Johna Cartera a Pan Dan Cheeho zabili hned.“

„Okamžik, Vaše Veličenstvo,“ ozval se v té chvíli Pan Dan Chee. „Vím, kde je vstup do podzemí. Byl jsem tam. Některé kobky se dají snadno upravit tak, aby byly celkem snesitelné. Neuvažoval bych o

změně vašich plánů, kdybych vás nechtěl ušetřit okamžitého smutku nad nevhodně načasovaným odchodem Johna Cartera a mým na onen svět. Pojd'me, Lan Sohn Wene! Zavedu vás do podzemního labyrintu Horzu!“

5.

Měl jsem štěstí, že byl Pan Dan Chee tak výmluvný a pohotový řečník. Než se Ho Ran Kim zmohl na nějakou námitku, byli jsme z místnosti venku a přiznám se, že jsem byl rád, že jsme opustili přítomnost onoho laskavého, ale neústupného tyrana. Nedalo se totiž ani odhadnout, jaká další lidumilná myšlenka by ho mohla napadnout a přinutit vydat příkaz, aby nám okamžitě usekli hlavy.

Vstup do podzemí Horzu byl v malé budově bez oken, nedaleko zadní hradby citadely. Chránila ho těžká dvoukřídlá brána, a když ji dva válečníci, kteří nás doprovázeli, otvírali, těžké zarezavělé závěsy se jen s námahou a hlasitým skřípěním pohnuly.

„Je tam tma,“ upozorňoval Pan Dan Chee. „Beze světla si tam jistě srazíme vaz.“

Lan Sohn Wen, jak bylo vidět, slušný člověk, poslal jednoho ze svých mužů pro pochodně, a když se vrátil, vstoupili jsme s Pan Dan Cheem do pochmurných prostor.

Ušli jsme však jen malý kousek cesty dolů po rampě vytesané do skály, vedoucí do černočerné temnoty, když náhle Lan Sohn Wena napadlo: „Počkejte! Kde je vlastně klíč od horní brány?“

„To by mohl vědět snad jen klíčník některého z dávno mrtvých jeddaků,“ odpověděl Pan Dan Chee, „ale já to nevím.“

„Ale jak vás tady mám zamknout?“ zaváhal Lan Sohn Wen.

„Jeddak neřekl, že nás tady máš zamknout,“ namítl Pan Dan Chee. „Řekl, abys nás odvedl do podzemí a nechal nás tam přes noc. Přesně si jeho slova pamatuji.“

Lan Sohn Wen se ocitl v nemalých rozpacích. Nakonec přece jen objevil únikovou cestu. „Pojd'te,“ řekl, „odvedu vás zpět k jeddakovi a vysvětlím mu, že chybí klíče. Ať rozhodne sám.“

„Dobře víš, co by udělal!“ odpověděl Pan Dan Chee.

„Co?“ nechápal Lan Sohn Wen.

„Vydal by příkaz, aby nás zabili ihned. No tak, Lan Sohn Wene, nechceš nás přece odsoudit k okamžité smrti. Postav sem, k bráně,

hlídku a naříd' jí, aby nás neprodleně usmrtila, kdybychom chtěli podzemí opustit.“

Lan Sohn Wen chvilku uvažoval a nakonec souhlasně přikývl. „To je skvělý plán,“ řekl a určil dva válečníky, aby stáli na stráži u vstupní brány. Pak vybral další muže, kteří se s nimi měli postupně střídat, popřál nám dobré noci a se zbytkem válečníků odešel.

Ještě nikdy jsem se nesetkal s lidmi tak dvornými a ohleduplnými, jako byli Orovarové. Člověk by mohl téměř považovat za radost, kdyby mu některý z nich podřízl krk, protože by to onen Orovar udělal dvorně, ohleduplně a s omluvou. Jsou dokonalým opakem svých dědičných nepřátel, zelených Mart'anů, neboť ti postrádají jak dvornost, tak ohleduplnost a laskavost. Jsou chladní, nezměrně krutí, neznají lásku a jejich životním krédem je nenávisť.

Každopádně musím říci, že podzemí Horzu nebylo příjemné místo. Všude ležely staleté vrstvy prachu, který se nám zvedal pod nohama, když jsme kráčeli dolů po kamenné rampě. Od ní vedla chodba, jejíž konec jsme v temnotě, slabě ozařované našimi pochodněmi, nedohlédli. Byl to široký koridor s řadou dveří na každé straně. Předpokládal jsem, že za dveřmi jsou kobky, v nichž prastaří jeddakové věznili své nepřátele. Zeptal jsem se na to Pan Dan Cheeho.

„Je to možné,“ přikývl, „i když naši jeddakové je nikdy nepoužívali.“

„Cožpak neměli žádné nepřátele?“

„Jistěže ano, ale považovali za kruté zavírat lidi do temných děr, jako jsou tyhle, proto vždy dávali zabít všechny, kdo mohli být našimi nepřáteli.“

„Tak na co tady celé to rozlehlé podzemí je?“ nechápal jsem.

„Víš, bylo postaveno, když se stavělo město, možná před miliónem let, možná ještě dříve. Jen náhodou se stalo, že byla pak citadela vybudována kolem jeho vchodu.“

Nahlédl jsem do jedné z kobek. Na podlaze tam ležela tlející kostra a zrezivělé řetězy, jimiž byla připoutána ke stěně, se povalovaly mezi kostmi. V další kobce byly tři kostry a dvě překrásně vyřezávané, okované truhlice. Pan Dan Chee zvedl víko jedné z nich a já stěží potlačil vydechnutí úžasu a obdivu. Bedna byla plná dokonalých drahokamů, mnohé z nich zasazené do šperků nepředstavitelné krásy, vzorků úžasných, zapomenutých umění, výtvorů mistrovských řemeslníků, kteří žili před miliónem let. Myslím, že nic, co jsem kdy v

životě viděl, na mě neudělalo takový dojem. A současně onen pohled působil nesmírně depresivně, neboť všechny ty skvosty nosily krásné ženy a silní válečníci, kteří zmizeli v hlubinách věčnosti tak dokonale, že po nich nezůstala ani jména.

Moje pochmurné úvahy byly přerušeny zvukem šoupavých nohou, jenž se mi ozval za zády. Rychle jsem se obrátil a moje ruka instinktivně sjela na místo, kde jsem byl zvyklý najít rukojeť meče, jenže tentokrát jsem ji tam nenašel. Přímo proti mně, připraven k útoku, stál největší ulsio, jakého jsem kdy viděl.

Tyhle marťanské krysy jsou zuřivá a odporná zvířata. Jsou mnohonohá a holá, jejich kůže svou odpudivostí připomíná kůži právě narozené myši. Malé oči mají posazené blízko u sebe a téměř se ztrácejí v hlubokých záhybech kůže. Jejich nejodpornějším rysem jsou však čelisti, které jsou prakticky tvořeny pouze holými kostmi, vyčnívajícími ze svalové hmoty. V horní i dolní čelisti je pak zasazeno po pěti jako břitva ostrých, dlátovitých zubech. Celkově budí hlava ulsia dojem napůl shnilé tváře, z níž odpadla větší část masa. Obvykle jsou tyto krysy velké jako středně vzrostlý pes, ale obluda, která teď proti mě stála v podzemí Horzu, měla velikost dospělé pumy a byla desetkrát zuřivější.

Ve chvíli, kdy se mi zvíře vrhlo na hrdlo, zasadil jsem mu těžký úder z boku do hlavy a srazil je stranou. Okamžitě však vyskočilo na nohy a zaútočilo znovu. Pak už se do děje přimíchal Pan Dan Chee. Jeho nikdo neodzbrojil a teď se svým krátkým mečem vrhl na ulsia.

Byl to děsivý boj. Krysa byla tím nejzuřivějším, nejdivočejším a nejmíněnějším stvořením, jaké jsem kdy viděl, a Pan Dan Chee bojoval o život. Postupně jí usekl dvě z šesti nohou, ucho a vyrazil jí většinu zubů, než zuřivost opakovaných útoků poněkud povolila. Zvíře bylo téměř rozsekáno na kusy, avšak stále ještě se na nás vrhalo. Mohl jsem jen stát opodál a pozorovat zápas, což není právě má oblíbená úloha v šarvátkách, zvláště pokud se mě osobně dotýkají. Konečně boj skončil, ulsio byl mrtev a Pan Dan Chee se na mě usmál.

Rozhlížel se po něčem, do čeho by si otřel čepel meče. „Možná něco najdeme v té druhé truhlici,“ navrhl jsem, přešel jsem k ní a zvedl víko.

Truhlice měřila na délku skoro sedm stop, dvě a půl na šířku a dvě byla hluboká. Uvnitř leželo tělo muže. Jeho složité řemení bylo oz-

dobeno drahými kameny. Měl helmici, jež byla drahokamy doslova posetá – byla to jedna z mála helmic, které jsem na Marsu vůbec spatřil. Pochva dlouhého meče, krátký mečík i těžká dýka byly vyzdobeny stejně.

Musel to být hezký člověk – pořád ještě byl hezkou mrtvolou. Byl tak dokonale zachován, co se zjevu týče, že bych téměř uvěřil, že je živý, nebýt silné vrstvy prachu, která mu pokrývala tvář. Když jsem ho odfoukl, vypadal muž právě tak živě jako já nebo vy.

„Vy tady pohrřbíváte své mrtvé?“ zeptal jsem se Pan Dan Cheeho, ale ten jen potřásl hlavou.

„Ne,“ odpověděl. „Ten chlapík tady může ležet třeba milión let.“

„Nesmysl!“ zvolal jsem. „Byl by uschl a rozpadl se už před tisíci roky.“

„Bohužel, v tom ti nepomohu,“ zavrtěl hlavou Pan Dan Chee. „Je ovšem pravda, že naši předkové znali věci a stará umění, o nichž se nám ani nesní. Víím, že balzamování bylo jedním z nich. Známe legendu o Lee Um Loovi, nejslavnějším balzamovači všech dob. Říká se, že jeho práce byla tak dokonalá, že ani samo mrtvé tělo si neuvědomilo, že je mrtvé, a v několika případech dokonce jím nabalzamovaná těla během pohřebních obřadů vstala a chodila. Nakonec na to Lee Um Lo doplatil. To když nabalzamoval ženu velkého jeddaka tak skvěle, že si neuvědomila vlastní smrt a vešla do své bývalé ložnice právě ve chvíli, kdy se tam bavil jeddak s novou, mladší ženou. Druhého dne přišel Lee Um Lo o hlavu.“

„To je dobrá historka,“ přikývl jsem se smíchem. „Já jen doufám, že tenhle si uvědomuje, že je mrtev, protože se ho právě chystám odzbrojit. Určitě se mu ani během toho miliónu let nezdálo o tom, že to bude on, kdo pomůže znovu vyzbrojit Vládce Barsoomu.“

Pan Dan Chee mi pomohl pozvednout mrtvého z truhly a odepnout mu řemení. Oba nás překvapilo, jak měkká a pružná je stále jeho kůže, a také její skoro normální teplota.

„Myslíš, že jsme se mohli splést?“ zeptal jsem se. „Bylo by možné, že není mrtvý?“

Pan Dan Chee pokrčil rameny. „Umění prastarých je mimo dosah chápání nás, novodobých nevzdělců,“ odvětil.

„To mi moc nepomůže,“ ušklíbl jsem se. „Ptám se tě, jestli si myslíš, že by ten chlapík mohl být naživu?“

„Tvář měl pokrytou prachem,“ uvažoval Pan Dan Chee, „a tady

dole, v katakombách, nikdo nebyl celé tisíce let. Není-li mrtev, měl by být.“

Naprosto jsem s ním souhlasil a bez dalších okolků jsem si připjal ono úžasné, honosné řemení. Vytáhl jsem meče a dýku a prohlédl si je. Byly čisté, pružné a lesklé jako onoho dne, kdy je vyrobily ruce pradávného řemeslníka, a jejich ostří byla dokonale nabroušena. Teprve teď jsem se znovu cítil jako celý muž, tak pevnou součástí už se mi stala tahle barsoomská výzbroj.

Když jsme opět vešli do chodby, zahlédl jsem daleko před námi světélko. To však téměř okamžitě zhaslo. „Viděl jsi to?“ zeptal jsem se Pan Dan Cheeho.

„Viděl,“ přikývl, ale v hlase mu zazněla starost. „Jenže jsme žádné světlo vidět neměli, protože tady dole nikdo nežije.“

Zůstali jsme stát a napínali zraky do temnoty před sebou, abychom zjistili, zda se světelný záblesk objeví znovu. Světlo se sice neukázalo, ale od konce chodby k nám dolehla ozvěna dutého smíchu.

6.

Pan Dan Chee se ke mně obrátil. „Co to mohlo, u všech bohů, být?“

„Mně to připadalo jako smích,“ odpověděl jsem.

Pan Dan Chee přikývl. „To ano,“ souhlasil, „ale čím, když tady není nikdo, kdo by se smál?“ Bylo vidět, že ho nezvyklé úkazy v podzemí překvapily více než mě.

„Třeba se naučili smát místní ulsiové,“ nadhodil jsem s úsměvem.

Pan Dan Chee si mých žertů nevšímal. „Viděli jsme světlo a slyšeli smích,“ prohlásil zamyšleně. „Co z toho vyvozujete?“

„Totéž co ty,“ pravil jsem. „Že tady dole, v podzemí Horzu, se pohybuje ještě někdo jiný než my.“

„Nedovedu si představit, jak by to bylo možné,“ vrtěl hlavou.

„Prozkoumejme to,“ navrhl jsem.

S tasenými meči jsme se vydali dále do podzemí. Neznali jsme povahu ani podobu toho, kdo se v temnotě smál, a kromě toho neustále hrozila možnost, že se na nás odněkud z početných kobek vyřítí další zuřivý ulsio.

Chodba vedla kus cesty rovně a pak se počala zatáčet. Měla mno-

ho křižovatek a odboček, ale my se drželi toho, co vypadalo jako hlavní koridor. Nezahlédli jsme žádné další světlo, nezaslechli žádný další smích. V obrovském a temném podzemním bludišti nezazněl jiný zvuk než občasné cinknutí našich zbraní, nepatrná ozvěna kroků našich nohou obutých v sandály a tiché šelestem našeho řemení.

„Asi je zbytečné pátrat dál,“ řekl nakonec Pan Dan Chee. „Myslím, že bychom se měli vrátit.“

Já ovšem neměl mnoho chuti vracet se zpět, kde mě očekávala jistá smrt. Předpokládal jsem, že světlo a smích potvrzují přítomnost člověka v podzemním labyrintu. Jestliže o něm obyvatelé Horzu nevědí, pak musel do podzemí vstoupit jinudy, zvenčí, a to pro mě znamenalo cestu k útěku. Proto jsem po návratu nijak netoužil – navrhl jsem, abychom si chvíli odpočinuli a probrali své budoucí plány.

„Odpočinout si můžeme,“ souhlasil Pan Dan Chee, „ale není co probírat. Plány za nás udělal Ho Ran Kim.“

Vstoupili jsme do jedné z kobek, v níž nebyla žádná připomínka některé z minulých tragédií, a když jsme zasunuli do pukliny ve zdi pochodeň, usedli jsme na tvrdou kamennou podlahu.

„Možná že tobě budoucnost Ho Ran Kim naplánoval,“ podíval jsem se na svého společníka, „ale já si své plány většinou dělám sám.“

„A jaké plány sis udělal?“

„Nevrátím se, abych se dal zavraždit. Najdu nějaký jiný východ z tohoto bludiště.“

Pan Dan Chee smutně potřásl hlavou. „Je mi líto,“ prohlásil, „ale ty se vrátíš se mnou a naplníš náš společný osud.“

„Jak tě to napadlo?“

„Protože tě musím odvést zpátky. Víš dobře, že nemohu dovolit cizinci, aby z Horzu unikl.“

„To znamená, že budeme muset bojovat na život a na smrt, Pan Dan Chee. A já si nepřeji zabít někoho, po jehož boku jsem se bil a koho jsem se naučil obdivovat.“

„Cítím se stejně, Johne Cartere,“ odpověděl Pan Dan Chee. „Nechci tě zabít, ale pochop mé postavení. Když se mnou nepůjdeš dobrovolně, musím to udělat.“

Pokusil jsem se mu jeho nesmyslný názor rozmluvit, avšak byl k mým argumentům naprosto hluchý. Byl jsem si jistý, že mě má Pan Dan Chee rád, a myšlenka na to, že bych ho měl usmrtit, se mi hnusi-

la, i když jsem věděl, že bych to asi udělat měl. Byl skvělým šermířem, ale jakou naději měl proti šermířskému mistru dvou světů? Lituji, pokud to vypadá jako vychloubání, neboť vychloubání je jedna z věcí, které bytostně nesnáším – to, co říkám, jsou však jen fakta. Jsem bez nadsázky nejlepší šermíř, jaký kdy žil.

„Poslyš,“ začal jsem oklikou, „vždyť nemusíme zabít jeden druhého okamžitě. Užijme si ještě chvíli navzájem své společnosti.“

Pan Dan Chee se usmál. „To se mi dokonale zamlouvá,“ souhlasil.

„Co takhle partii jetanu?“ zeptal jsem se ho. „Pomůže nám to příjemně ukrátit čas.“

„Jak bychom mohli hrát jetan bez herní desky a figurek?“

Otevřel jsem kožený váček, jaký nosí prakticky všichni Mart'ané, a vytáhl malou skládací jetanovou tabuli se všemi figurami – byl to dar od Dejah Thoris, mé nepřekonatelné ženy a družky. Pan Dan Cheeho můj jetan naprosto okouzлил, což není divu, protože je to zcela výjimečný kus umělecké práce. Jednotlivé figurky navrhovali a tvořili nejlepší umělci Helia a každá z nich byla vyřezána pod dohledem dvou našich největších sochařů.

Každá z figurek, jako válečníci, padwaři, dwaři, panthani a náčelníci, byla zpodobněním některého z velkých barsoomských vojevůdců, jedna princezna pak byla dokonalou miniaturní podobou Tary z Helia a druhá měla tvář i postavu princezny Llany z Gatholu.

Na tuhle hru jsem skutečně neobyčejně pyšný, a protože jsou figurky tak drobné, nosím s nimi ve váčku silné zvětšovací sklo, nejen proto, abych mohl postavičky obdivovat sám, ale abych to dopřál i ostatním. Lupu jsem teď nabídl Pan Dan Cheemu, který si všechny figurky podrobně prohlížel.

„Úžasné,“ vydechl. „Nikdy jsem neviděl nic krásnějšího.“ Jednu z postav si však prohlížel mnohem déle než ostatní a ještě teď ji držel v ruce, jako kdyby se s ní nechtěl rozloučit. „Jakou úžasnou představitost museli mít umělci, kteří ty figurky vyráběli! V čí fantazii se mohla zrodit tahle úžasná krása – vždyť něco takového neexistuje na tváři celého Barsoomu.“

„Každá z těch postav je vytvořena podle živoucího modelu,“ ujistil jsem ho.

„Ty ostatní snad,“ přikývl váhavě, „ale tahle rozhodně ne. Tak překrásná žena nikdy nežila.“

„Kterou myslíš?“ zeptal jsem se ho a on mi podal figurku, již dr-

žel v ruce. „Tohle,“ řekl jsem, „je Llana z Gatholu, dcera Tary z Helia, a ta je zase mojí dcerou. Skutečně žije a myslím, že tahle soška velmi dobře vystihuje její podobu. Samozřejmě že není dokonalá, protože mrtvá soška nedokáže zachytit živost a proměny její tváře ani kouzlo její osobnosti.“

Vzal si ode mě figurku zpět a dlouho ji pod lupou pozoroval. Pak ji vrátil do krabičky. „Zahrajeme si?“ otázal jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Byla by to svatokrádež,“ prohlásil, „hrát s figurkou bohyně.“

Vrátil jsem tedy všechny figury do malé krabičky, která byla současně hrací plochou, a vsunul jsem ji do váčku. Pan Dan Chee seděl mlčky. Světlo jediné pochodně vrhalo naše dlouhé a temné stíny na hrubé kamenné stěny.

Tyhle pochodně, které používali v Horzu, pro mě byly objevem. Jsou nesmírně důmyslné. Tvoří je slabý válec s jakýmsi jádrem, které vystaveno přímému působení vzduchu září jasným chladným světlem. Když se odklopí víčko na jednom konci a na druhém konci se tlačítkem vysune jádro z obalu, začne svítit. Čím víc se vysune, tím víc světla dává. Pan Dan Chee mi řekl, že pochodně byly vynalezeny nesmírně dávno a při svícení ztrácejí tak málo hmoty, že jsou vlastně věčné. Umění výroby středního jádra se během věků ztratilo a žádný vědec zatím nedokázal zjistit, z jakých komponentů se skládá.

Než Pan Dan Chee znovu promluvil, uběhla velmi dlouhá doba. Vypadal unaveně a ve tváři měl smutek. „Pojďme,“ podíval se na mě, „ať už to máme za sebou,“ řekl a tasil meč.

„A proč bychom měli vůbec bojovat?“ pokusil jsem se ho znovu odvrátit od jeho úmyslu. „Jsme přátelé. Jestliže mě necháš odejít, jsem ochoten přísahat ti na svou čest, že tajemství Horzu nikdy nezradím. Nech mě tedy v míru jít, protože tě nechci zabít. Ještě lepší by bylo, kdybys šel se mnou. Ve světě mimo Horz je spousta zajímavých věcí a čeká tam celá řada dobrodružství.“

„Nepokoušej se mě přemluvit,“ prosil, „protože bych si velmi přál s tebou odejít. Poprvé v životě bych chtěl opustit Horz, ale není to možné. Vzhůru, Johne Cartere. Do střehu! Pokud se se mnou nechceš vrátit, musí jeden z nás zemřít.“

„V tom případě ovšem zemřeme oba,“ připomněl jsem mu, „a to považuji za velmi hloupé, Pan Dan Chee.“

„Do střehu!“ byla jeho jediná odpověď.

Nezbývalo mi tedy nic jiného než tasit meč a bránit se. Snad ještě nikdy předtím jsem netasil zbraň s takovou nechutí.

Pan Dan Chee na mě nezaútočil a nezdálo se, že by se nějak důrazně bránil. Od okamžiku, kdy jsme zkřížili zbraně, jsem ho mohl probodnout prakticky kdykoliv. Téměř ihned jsem si uvědomil, že mi nabízí svobodu za cenu svého života – avšak já ho o něj připravit nechtěl.

Nakonec jsem poodstoupil a spustil hrot meče k zemi. „Nejsem rezník, Pan Dan Chee. No tak! Bojuj!“

Zavrtěl hlavou. „Nedokázal bych tě zabít,“ pravil prostě.

„Proč?“

„Protože jsem hlupák,“ odpověděl. „V tvých žilách koluje stejná krev jako v jejích. Tu krev nedokážu prolít. Nemohu být příčinou jejího smutku.“

„Co tím myslíš?“ nepochopil jsem hned. „O čem to mluvíš?“

„Mluvím o Llaně z Gatholu,“ odvětil, „nejkrásnější ženě na světě, o ženě, kterou nikdy neuvidím, ale za niž bych s radostí položil svůj život.“

„Dobrá,“ přikývl jsem, „a protože ani já nemám nejmenší chuť tě zabít, bylo by nesmyslné pokračovat v tomhle hloupém souboji.“

Zasunul jsem meč zpátky do pochvy a Pan Dan Chee učinil totéž.

„Co budeme dělat?“ zeptal se. „Nemohu tě nechat uprchnout, ale na druhé straně tomu nemohu zabránit. Jsem zrádce své země. To znamená, že budu muset zabít sám sebe.“

Měl jsem již plán. Doprovodím Pan Dan Cheeho zpět téměř až ke vchodu do podzemí, tam ho spoutám a dám mu roubík. Poté uprchnu, nebo se rozhodně alespoň pokusím najít nějaký jiný východ z katakomb, který tady rozhodně musí být. Nazítří Pan Dan Cheeho najdou a bude hledět tváří v tvář smrti bez výčitek svědomí, že někdo bude s jeho jménem spojovat zradu.

„Nemusíš se zabíjet,“ uklidňoval jsem ho. „Vrátím se s tebou k východu z podzemí, ale varuji tě. Jakmile bych objevil nějakou možnost k útěku, využiji ji.“

„To mi stačí,“ přikývl. „Je od tebe velkomyslné, že jsi mi dal možnost zemřít čestně a poctivě.“

„Přeješ si zemřít?“ zeptal jsem se ho.

„Jistěže ne,“ ujistil mě. „Přál bych si žít. Kdybych žil, třeba bych jednou našel cestu do Gatholu.“

„Tak proč bys nešel se mnou?“ naléhal jsem. „Spolu by se nám jistě podařilo najít východ z podzemí za obvodem citadely. Můj le-toun je ukryt kousek odtud a z Horzu do Gatholu jsou to jen nějaké čtyři tisíce haadů.“

Potrásl hlavou. „To lákadlo je opravdu velice silné,“ řekl, „ale do-kud nevyčerpám všechny prostředky a nepodaří se mi vrátit před Ho Ran Kima do zítřejšího poledne, nemohu dělat nic jiného než to zkoušet.“

„Proč se musíš vrátit nejpozději do zítřejšího poledne?“

„To je jeden z prastarých orovarských zákonů,“ odpověděl. „Vy-mezuje platnost trestu smrti do dvanácti hodin v poledne téhož dne, kdy má být poprava vykonána. Ho Ran Kim rozhodl, že rozsudek bude vykonán zítra. Pokud k tomu nedojde, nejsme už vázáni ctí se k němu vrátit.“

Poněkud sklesle jsme se začali vracet zpět ke dveřím, kterými jsme měli následujícího dne vystoupit vstříc své smrti. Já samozřej-mě neměl v úmyslu to udělat, ale byl jsem smutný kvůli Pan Dan Cheemu. Ten mládenec se mi skutečně výjimečně zamlouval. Byl to muž bezchybné cti a odvážný bojovník.

Šli jsme a šli, až jsem nabyl přesvědčení, že kdybychom byli ve správné chodbě, už dávno bychom dorazili k bráně. Zmínil jsem se o tom Pan Dan Cheemu a ten se mnou souhlasil. Vrátili jsme se proto kus nazpět a zkusili jinou chodbu. To jsme dělali, dokud jsme nebyli napůl vyčerpaní, ale původní cestu, kterou jsme přišli, se nám najít nepodařilo.

„Obávám se, že jsme se ztratili,“ ozval se nakonec Pan Dan Chee.

„Já jsem si tím naprosto jistý,“ souhlasil jsem s úsměvem. Pokud jsme se ztratili dostatečně, mohlo by se nám stát, že správný východ nenajdeme ani do poledne příštího dne, a v tom případě bude moci Pan Dan Chee jít, kam se mu zlíbí, a já měl docela přesnou předsta-vu, kam by se mu asi jít líbilo.

Poslyšte, já nejsem dohazovač, ale stejně tak nevěřím, když se stavíte do cesty setkání muže a ženy, že se skutečně nesejdou. Do-mnívám se, že nejlepší, co pro to můžeme udělat, je nechat přírodu, ať se postará sama. Jestliže byl Pan Dan Chee přesvědčen, že je za-milovaný do Llany z Gatholu, a přál si dostat se do Gatholu a pokusit se získat její přízeň, byla to jeho věc. Kdybych si myslel, že je mu-žem nízkého původu nebo člověkem beze cti, možná bych ho od jeho

úmyslu zrazoval, ale on nebyl ani jedno, ani druhé. Rasa, k níž náležel, je nejstarší rasou Barsoomu a Pan Dan Chee mnohokrát dokázal, že je čestným bojovníkem.

Neměl jsem nejmenší důvod se domnívat, že by se jeho pokus mohl setkat s nějakým úspěchem. Llana z Gatholu byla stále ještě velmi mladá, ale i tak jí už u nohou ležely mnohé z velkých mečů Marsu. Jako většina žen z těch nejlepších rodin i ona věděla, co chce. Jako leckterá z nich i ona mohla být unesena nějakým nedočkavým nápadníkem a mohla si ho buď zamilovat, nebo mu vrazit dýku mezi žebra, avšak nikdy by se nespojila s mužem, kterého by nemilovala. Měl jsem mnohem větší obavy o budoucnost Pan Dan Cheeho než o budoucnost Llany z Gatholu.

Znovu jsme se vrátili a zkusili další chodbu, ale východ, který jsme hledali, jsme v ní nenašli. Lehli jsme si na zem a odpočívali a pak to zkusili opět. Stejný výsledek.

„Už musí být skoro ráno,“ ozval se Pan Dan Chee.

„Už je ráno,“ souhlasil jsem, když jsem se podíval na své hodinky. „Je téměř poledne.“

Samozřejmě jsem nepoužil výraz poledne, ale barsoomský ekvivalent – 25 xatů po třetí zodě – což je zhruba dvanáct hodin pozemského času.

„Musíme si pospíšet!“ zvolal Pan Dan Chee.

Kdesi za našimi zády se ozval znovu onen dutý smích, a když jsme se při tom zvuku oba otočili, zahlédli jsme vzdálené světlo. To však okamžitě zmizelo.

„Proč bychom měli pospíchat?“ otázal jsem se. „Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách. To, že jsme nenašli cestu zpět k východu do citadely a k vlastní smrti, není naše vina.“

Pan Dan Chee přikývl. „Kromě toho myslím,“ řekl, „že jakkoliv bychom teď pospíchali, pravděpodobnost, že najdeme východ, je velmi malá.“

To byla spíše už domněnka, kde je přání otcem myšlenky, ale v zásadě měl pravdu. Pravděpodobnost, že východ nalezneme, byla skutečně velmi malá.

„To je podruhé, kdy jsme zaslechli ten podivný smích a viděli světlo,“ pokračoval Pan Dan Chee. „Myslím, že bychom to měli důkladně prozkoumat. Možná by nám ten, kdo se směje a nosí s sebou světlo, mohl ukázat cestu k východu.“

„Nemám námitky proti tomu, abychom se pokusili zjistit, kdo se tady v katakombách pohybuje,“ souhlasil jsem. „Ale pochybuji o tom, že až najdeme původce oněch jevů, najdeme přítele.“

„Je to velmi tajemné,“ uvažoval Pan Dan Chee. „Celý svůj život jsem věřil, stejně jako všichni ostatní obyvatelé Horzu, že podzemí našeho města je dokonale opuštěné. Před dávnými časy, před celou věčností tam občas sestupovali někteří dobrodružně založení muži, aby labyrint prozkoumali, ale žádný se nikdy nevrátil. Předpokládalo se, že se tady dole ztratili a zemřeli hladem. Ale možná že i oni zahlédli to světlo a zaslechli ten podivný smích.“

„Možná,“ přikývl jsem.

8.

Byli jsme v podzemních katakombách Horzu tak dlouho bez jídla a pití, že jak Pan Dan Chee, tak já jsme ztratili pojem o čase. Jistě to nemohlo trvat déle než dva dny, protože nás stále ještě neopouštěly síly a je známo, že více než dva dny bez vody připraví o energii každého člověka. Ještě dvakrát jsme zaslechli smích a zahlédli světlo. Ten smích! Vybavuji si ho dodneška! Neustále jsem se přesvědčoval, že je lidský. Nechtěl jsem sám propadnout šílenství.

„Najdeme ho a vypijeme jeho krev,“ zuřil Pan Dan Chee.

„Ne, Pan Dan Chee,“ uklidňoval jsem ho. „Jsme lidé, ne zvířata.“

„Máš pravdu,“ souhlasil. „Ztrácím nervy, omlouvám se.“

„Musíme použít hlavu,“ řekl jsem. „Ten tvor vždycky ví, kde jsme, protože vidí naši pochodeň. Co kdybychom ji uhasili a potichu se odplížili kus dopředu. Bude zvědavý a jistě se vydá zjistit co a jak. Když budeme pozorně naslouchat, uslyšíme jeho kroky.“

Měl jsem všechno promyšleno a Pan Dan Chee souhlasil, že je to skvělý plán. Myslím, že se pořád ještě zabýval myšlenkou vypít krev té obtížné bytosti, pokud se nám ji podaří polapit. Dostával jsem se do stavu, kdy bych ji možná dokázal vypít sám. Bože! Jestliže jste nikdy nestrádali hladem a žízní, nesuďte ostatní příliš příkře.

Uhasili jsme pochodeň. Měli jsme každý svou, ale bylo zbytečné svítit oběma. Světlo jediné pochodně se dalo zesílit tak, že téměř oslňovalo. Pak jsme se opatrně plížili kupředu, směrem, kde jsme naposledy zahlédli světlo. V rukou jsme nesli tasené meče. Už třikrát během našeho bloudění jsme narazili na obrovské krysy horzského

podzemí. Jenže to jsme měli výhodu světla pochodně. Nemohl jsem se ubránit myšlenkám, co bychom tak asi dělali, kdyby nás některá z těch odporných oblud napadla teď.

Temnota byla dokonale neprostupná a všude vládlo hrobové ticho. Přidržovali jsme si zbraně, aby náhodou nezazvonily o naše odznaky. Nohy v sandálech jsme zvedali vysoko a kladli je s nesmírnou opatrností na kamennou podlahu. Snažili jsme se být jako stíny. Téměř jsme nedýchali.

Nakonec se před námi objevilo světlo. Zastavili jsme a vyčkávali. Pak jsem zahlédl postavu. Mohla patřit člověku, ale také nemusela. Opatrně jsem se dotkl Pan Dan Cheeovy paže a vykročil jsem kupředu. Držel se těsně za mnou. Šli jsme naprosto nehlučně. Myslím, že jsme oba tajili dech.

Světlo pomalu sílilo. Pak jsem zahlédl hlavu a ramena, vyčnívající z postranních dveří chodby. Obrys toho tvora vypadal přinejmenším lidsky. Bylo mi jasné, že ho zaskočilo naše náhlé *zmizení*. Jistě přemýšlel, co se s námi stalo. Po chvíli se ztratil, ale světlo bylo stále ještě vidět. Dveře do místnosti, kde se tvor ukryl, zůstaly otevřené.

Plížili jsme se blíž. Zde by se mohla nalézat odpověď na naši nevyřešenou otázku, kde vzít potravu a vodu. Jestliže ta věc byla lidského původu, sama potřebovala obojí, a má-li to ona, dostaneme to i my.

Opatrně jsme se plížili ke dveřím, jimiž do chodby proudilo světlo. Tasené meče jsme měli připraveny k boji. Šel jsem první. Byl jsem si jistý, že kdyby cokoliv onu věc varovalo před naším příchodem, zmizela by zase beze stopy. To se nesmí stát. Musíme se na ni podívat. Musíme ji zajmout a přinutit, aby nám dala vodu – vodu a potravu!

Došel jsem až k otvoru, a když jsem do něj vstoupil, zahlédl jsem letmo jakýsi pohyb a podivnou postavu. Pak se všechno znovu ponořilo do naprosté temnoty, z níž se ozval onen dutý, nelidský smích, který už jsme několikrát slyšeli, a odrazil se v černém bludišti podzemních chodeb prastarého města Horzu.

V pravé ruce jsem svíral dlouhý meč dávno mrtvého Orovara, z jehož těla jsem ho odepnul. V levé jsem držel onu skvělou horzskou pochodeň. Když světlo v místnosti pohaslo, stiskl jsem palcem tlačítko a vysunul vnitřní jádro, takže pochodeň okamžitě vzplála a místnost přede mnou byla zaplavena oslňujícím svitem.

Spatřil jsem velkou komnatu plnou různých truhlic a beden. Dále tam byl jednoduchý gauč, stolek, několik polic naplněných knihami, prastarý marťanský sporák, nádrž s vodou, a nejpodivnější lidský tvor, jakého jsem kdy viděl.

Vrhl jsem se k němu a přitiskl mu hrot meče na srdce, protože jsem nechtěl, aby nám znovu utekl. Krčil se v koutě, křičel a žalostným způsobem žadonil o život.

„Chceme vodu,“ oznámil jsem mu, „vodu a něco k jídlu. Dej nám oboje a nic se ti nestane.“

„Poslužte si,“ vybídl nás. „Voda je zde a jídlo tam. Ale povězte mi, kdo jste a jak jste se dostali do podzemí starobylého Horzu – města mrtvého celá tisíciletí? Věky už čekám na to, až sem někdo přijde, a nakonec jste přišli vy. Vítám vás. Budou z nás velcí přátelé. Můžete zde se mnou zůstat třeba navěky, jak to udělalo mnoho z těch, kteří sem přišli už dávno před vámi... Alespoň tady v těch opuštěných bludištích starého Horzu nebudu sám.“ Pak se nepřítetně rozesmál.

Teď už bylo naprosto jasné, že onen muž je nenapravitelně a těžce šílený. Nejenže na to vypadal, ale on se tak i choval. Jeho řeč byla místy neartikulovaným blábolním, často ji přerušoval nesmyslným a zcela nevhodným smíchem – oním dutým smíchem, který jsme zaslechli už předtím.

Jeho zjev byl neobyčejně odpudivý. Byl nahý s výjimkou řemení, na němž měl zavěšen meč a dýku, a kůže znetvořeného těla byla až neskutečně bílá – měla barvu mrtvol. Dolní čelist žabích úst visela ochable dolů a obnažovala několik silných, ale pokřivených a zažloutlých zubů. Oči měl obrovské a kulaté a bělmo lemovalo panenky v téměř pravidelném kruhu. Nos chyběl, zdálo se, že postupně uhnul v důsledku nějaké choroby.

Nespouštěl jsem ho z očí, zatímco Pan Dan Chee dychtivě pil, pak ho pozoroval on a já hasil žízeň. Celou tu dobu tvor mluvil a mluvil. Začal například slovem, jako je calot, a to opakoval neustále dokola, jako kdybychom vedli běžný rozhovor. V jeho přízvuku jste poznali tázací tón, prosebné věty, ale také rozčilená zvolání. Celý ten čas navíc gestikuloval jako řečník na čtvrtého července.

Posléze řekl: „Zdá se, že jste velmi hloupí, ale nakonec třeba pochopíte. A teď k jídlu. Dáváte přednost ulsiovi syrovému, nebo vám ho mám uvařit?“

„Ulsio?!“ zvolal Pan Dan Chee. „To snad nemyslíš vážně, že by někdo mohl jíst ulsia!“

„Je to velká delikatesa,“ pobzukovalo podivné stvoření potěšené.

„Nic jiného nemáš?“ nevzdával se Pan Dan Chee.

„Ještě tam zbývá kousek Ro Tan Bima,“ pravila věc, „ale ten už i na epikurejce, jako jsem já, začíná být přece jen příliš uleželý.“

Pan Dan Chee na mě vrhl výmluvný pohled. „Myslím, že nemám hlad.“

Přikývl jsem. „Tak a teď pojd'me, zkusíme se odsud dostat ven.“ Obrátil jsem se k ohavnému starci. „Která chodba odtud vede ven, do města?“

„Musíte si odpočinout,“ odvětil, „pak vám cestu ukážu. Lehněte si tady na ten gauč a odpočiňte si.“

Vždycky jsem slýchal, že pokud je to jen trochu možné, je dobře šilencům neodporovat, a protože jsem od onoho stvoření vyžadoval jistou službu, zdálo se mi, že bychom mu mohli alespoň na chvíli vyhovět. Kromě toho jsme byli oba velice unavení, a tak jsme se natáhli na gauč a stařec si přitáhl lavici a sedl si k nám. Neustále hovořil tichým, konejšivým hlasem.

„Jste velmi unavení,“ opakoval monotónně a upíral své obrovské oči nejprve na jednoho a pak na druhého z nás. Cítil jsem, jak se mi svaly uvolňují. Viděl jsem, že Pan Dan Cheemu klesají víčka. „Brzy budete tvrdě spát,“ šeptal vemlouvavě stařec z labyrintu. „Budete spát a spát, možná celou věčnost, jako všichni ti ostatní. Vzbudíte se, teprve až vám řeknu nebo až zemřu – a já nikdy nezemřu. Ukradl jsi Hor Kai Lanovi jeho zbraně a řemení,“ pokračoval a díval se na mě. „Hor Kai Lan by zuřil, kdyby se probudil a zjistil, že jsi mu sebral zbraně, jenže Hor Kai Lan se neprobudí. Spí už tolik tisíc let, že už jsem přesný počet docela zapomněl. Mám to zapsané ve své knize, ale co na tom záleží? Co záleží na tom, kdo si oblékl řemení velkého Hor Kai Lana? Stejně už nikdo nepoužije jeho meč, a kromě toho, až mi dojde Ro Tan Bim, možná použiju Hor Kai Lana. Možná použiju tebe, kdo ví?“

Jeho hlas byl jako pohádková ukolébavka. Cítil jsem, jak rychle a příjemně upadám do sladkého spánku. Podíval jsem se na Pan Dan Cheeho. Ten už tvrdě spal. Pak ale mému zpomalenému myšlení došel význam jeho slov! Za použití hypnózy nás ten příšerný stařec chtěl odsoudit k věčnému spánku, k jakémusi stavu živoucí smrti.

Pokusil jsem se setřást onu hroznou lhostejnost, jež se mě zmocňovala. Povolal jsem na pomoc všechno, co ještě zbývalo z mé vlastní vůle. Moje mysl byla vždycky silnější než mysl kteréhokoliv Marťana, jemuž jsem se v duševním souboji postavil.

Hrůza celé situace mi dodala síly. Myšlenka na to, že tady teď budu ležet bezpočet staletí a bude se na mě ukládat prach horzského podzemí nebo že posloužím za potravu příšernému beznosému starci s křivými zuby, mě vyburcovala. Nasadil jsem každý kousek své vůle v mohutném náporu zbavit se pout, jež mě svírala. Bylo to ještě hroznější než podobné úsilí fyzické. Začal jsem se silně potit. Cítil jsem, jak se třesu od hlavy až k patě. Podaří se mi to?

Stařec si patrně uvědomil, že vedu boj o svobodu a o život, a zdvojnásobil své úsilí udržet mě v područí své vůle. Jeho oči se kolem mě ovinuly s téměř fyzickou silou. Ted' se začínala potit věc, tak namáhavá byla její snaha ovládnout mou mysl! Podlehnu?

9.

Vyhrával jsem! Cítil jsem, že vyhrávám! Musel to vědět i stařec, protože jsem si všiml, že z pochvy u pasu opatrně tasil dýku. Jak se zdálo, byl rozhodnut, že jestli se mu nepodaří udržet mě ve stavu prodlouženého života, odešle mě alespoň do stavu permanentní smrti. Vymanil jsem se ze zbytků posledních mentálních chapadel odporného starce dříve, než mi mohl zasadit úder, který by pro mě byl rozsudkem smrti a stejně tak by znamenal smrt i pro Pan Dan Cheeho.

Starcova ruka s dýkou se pomalu zvedla nad mou hlavu. Děšivé oči se upřely do mých, osvětleny zevnitř pekelným ohněm šílenství, a pak, v poslední chvíli, jsem zvítězil! Byl jsem volný! Odrazil jsem od sebe paži s dýkou, vyskočil jsem na nohy a v mé ruce se zableskl Hor Kai Lanův dlouhý meč.

Věc se příkrčila a vyrazila ze sebe zoufalý výkřik. Křičela o pomoc v místech, kde žádnou pomoc očekávat nemohla, a pak vytáhla svůj meč. Nechtěl jsem poskvřnit své dokonalé šermířské umění tím, že bych zkrřížil čepel se zbraní, jako byla tato. Vzpomněl jsem si na starcovo prohlášení, že já i Pan Dan Chee budeme spát, dokud nám nedovolí se vzbudit nebo sám nezemře. To mi pomohlo k rozhodnutí. Nebudu se s ním bít – ne, stanu se popravčím a osvoboditelem v jedné osobě.

Jedinkrát jsem prudce švihl mečem a jeho odporná hlava se koulela po kamenné podlaze podzemního bludiště Horzu. Obrátil jsem se k Pan Dan Cheemu. Probouzel se. Překulil se na bok a protáhl se. Pak se posadil a tázavě se na mě podíval. Očima sklouzl k mrtvému tělu a hlavě ležící opodál.

„Co se stalo?“

Dřív než jsem stačil odpovědět, přerušila mě celá řada zvuků, které se začaly ozývat jak v místnosti, kde jsme se právě nacházeli, tak z prostor vedlejších.

Rychle jsme se začali rozhlížet. Na mnoha truhlicích se počala zvedat víka a z ostatních, jejichž víka byla zatarasena jinými truhlicemi, se ozývaly výkřiky. Z beden vylézali lidé – ozbrojení válečníci v nevídaných zbrojích a řemeních, ženy, které si protíraly oči a užasle se rozhlížely kolem.

Pak do místnosti začali přicházet lidé z ostatních kobek, přilákaní

světlem.

„Co má tohle všechno znamenat?“ dotazoval se mohutný muž ve vznešeném řemení. „Kdo mě sem přinesl? A kdo jste vy?“ Rozhlížel se kolem sebe s netajeným úžasem, jako kdyby hledal nějaké známé tváře.

„Možná bych ti mohl trochu objasnit celou situaci,“ nabídl jsem se. „Jsmo v podzemním labyrintu citadely města Horz. Já jsem zde teprve několik hodin, ale pokud tahle mrtvá věc na zemi mluvila pravdu, někteří z vás už tady musí být celou věčnost. Byli jste udržováni ve spánku hypnotickou silou, kterou vás ovládala právě tahle odporná zrůda. Její smrt vás osvobodila.“

Muž se podíval do tváře hlavy ležící na zemi. „Lum Tar O!“ zvolal. „Poslal pro mě – prosil mě, abych se za ním zastavil v důležité věci. A ty jsi ho zabil. Budeš se mi zodpovídat – zítra. Teď se musím vrátit ke svým hostům.“

Mužova tvář i tělo byly pokryty vrstvou prachu. Podle toho mi bylo jasné, že tady musí být velmi dlouho, a vzápětí se má domněnka potvrdila tím nejdramatičtějším způsobem.

Probuzení muži i ženy se dobývali násilím z truhel, v nichž byli zavřeni. Ti, kteří byli uzavřeni ve spodních truhlicích, měli pochopitelně potíže, protože se nedokázali zbavit beden narovnaných nad nimi. Hluk byl skutečně značný, neboť jak ti z horních rakví vylézali, ti pod nimi dřevěné schrány shazovali na zem, aby se sami dostali ven. Zazněla celá změt' hlasů. Všude vládl úžas, zmatek, místy bezradnost.

Z jedné truhlice vylezl zaprášený šlechtic. On a ten velký muž, který hovořil se mnou, se okamžitě poznali. „Co se s tebou stalo?“ ptal se druhý. „Jsi celý pokrytý prachem! Proč jsi přišel sem dolů? Pojď! Musíme se vrátit zpět k mým hostům.“

Ten první užasle a v očividném zmatku vrtěl hlavou. „Ke tvým hostům, Kam Han Tore?“ vykřikl. „Myslíš snad, že na tebe budou tví hosté čekat dvacet let?“

„Dvacet let? Jakých dvacet let? Co tím myslíš?“

„I já jsem byl tvůj host – ale před dvaceti lety. Odešel jsi uprostřed hostiny a už ses nevrátil.“

„Dvacet let? Ty ses zbláznil!“ zvolal Kam Han Tor. Podíval se na mě a pak na rozšklebenou hlavu na zemi a zdálo se, že omdlí. Viděl jsem to.

Druhý muž si ohmatával tvář a prohlížel si prach, který si z ní setřel. „I ty jsi celý pokrytý prachem,“ řekl Kam Han Torovi.

Kam Han Tor se podíval na sebe a na své řemení, pak si otřel obličej a podíval se na prsty. „Dvacet let!“ vydechl a znovu se obrátil k hlavě Lum Tar Oa. „Ty odporné zvíře!“ zvolal. „Byl jsem tvým přítelem a tys mi takhle oplatil!“ Pak se otočil ke mně. „Zapomeň na to, co jsem ti řekl. Nechápal jsem to. Ať už jsi kdokoliv, věř, že můj meč ti teď bude kdykoliv k službám.“ Uklonil jsem se mu na znamení díky.

„Dvacet let!“ opakoval Kam Han Tor, jako kdyby tomu stále ještě nemohl uvěřit. „Má úžasná loď! Měl jsem vyplout z horzského přístavu za úsvitu – je to největší loď, jaká kdy byla postavena. Teď už bude samozřejmě stará, možná zastaralá, a já ještě nebyl na její palubě! Řekněte mi – plula dobře? Je to stále ještě pyšná loď?“

„Viděl jsem ji, když vyplouvala na vlny Throxeu,“ přikývl druhý. „Byla to opravdu pyšná loď, ale nikdy se nevrátila ze své první plavby a nikdy už o ní nikdo neslyšel. Musela se potopit s celou posádkou.“

Kam Han Tor smutně potřásl hlavou, ale pak se vzpřímil a narovnal ramena. „Postavím jinou,“ prohlásil odhodlaně, „ještě větší, a přepluji na ní všech pět barsoomských oceánů!“

Teprve teď jsem začínal pomalu věřit tomu, co jsem si myslel, ale co se mi zdálo příliš fantastické. Bylo to absolutně neuvěřitelné. Díval jsem se a hovořil jsem s muži, kteří žili před statisíci lety, kdy Throxeus a ostatní čtyři oceány pokrývaly větší část povrchu Marsu. Dnes po nich zbývají jen vyschlá prašná dna porostlá žlutohnědým mechem. Tam, kde obrovská loďstva brázdila vlny s výrobky a zbožím světlovlasé rasy s bílou pletí, která dnes byla považována za dávno vyhynulou, se rozkládaly jen vyprahlé pustiny.

Přistoupil jsem ke Kam Han Torovi a položil jsem mu ruku na rameno. Muži a ženy, kteří byli osvobozeni z Lum Tar Oova hypnotického spánku, se shromáždili kolem a naslouchali. „Velmi mě mrzí, že tě musím zklamat, Kam Han Tore, ale žádnou loď už nepostavíš, stejně jako už nikdy žádná loď nevypluje na hladinu Throxeu.“

„Co tím chceš říci?“ podíval se na mě nepřátelsky. „Kdo by se odvážil bránit Kam Han Torovi, jeddakovu bratru, aby si postavil loď a vyplul na širé moře?“

„Žádný Throxeus už neexistuje, příteli,“ sdělil jsem mu.

„Žádný Throxheus? Ty jsi šílený!“

„Byl jsi tady, v podzemí Horzu, celou věčnost,“ vysvětloval jsem, „a během té doby všech pět barsoomských oceánů vyschlo. Neexistuje žádný oceán. Neexistuje žádný obchod. Rasa, z níž pocházíš, vyhynula.“

„Člověče, ty ses zbláznil!“ zvolal.

„Víš, kudy vede cesta odtud z podzemí?“ zeptal jsem se. „Někam do města, nemyslím...“ chtěl jsem říci citadelou, ale pak jsem si uvědomil, že v jejich době zde žádná citadela nebyla.

„Myslíš jinudy než mým palácem?“ zeptal se Kam Han Tor.

„Ano, tak jsem to myslel. Nejlepší by bylo vyjít někde u starého nábřeží, pak ti ukážu, že neexistuje žádný Throxheus.“

„Samozřejmě že znám cestu,“ přikývl. „Tyhle kobky byly postaveny podle mých vlastních plánů!“

„Nuže, pojďme,“ požádal jsem.

Jakýsi muž stojící opodál si pozorně prohlížel hlavu Lum Tar Oa. „Jestli je to, co říká, pravda,“ obrátil se ke Kam Han Torovi, „musel Lum Tar O žít mnoho tisíc let. Jak by mohl přežít tak nesmírnou dobu? Jak jsme přežili my?“

„Přežívali jste ve stavu pozastaveného bytí,“ vysvětloval jsem jim. „Ale co se týče Lum Tar Oa – to je skutečná záhada.“

„Možná že tak velká záhada to zase není,“ ozval se znovu onen muž. „Já jsem Lum Tar Oa dobře znal. Byl to slaboch a zbabělec a jeho psychologické reakce byly reakcemi zbabělce a slabocha. Nenáviděl všechno a každého, kdo byl odvážný a silný, a takovým lidem si přál ublížit. Jeho jediným přítelem byl Lee Um Lo, neproslulejší balzamovač, jakého kdy svět poznal. Když Lum Tar O zemřel, Lee Um Lo nabalzamoval jeho tělo. Jak je vidět, odvedl tak dokonalou práci, že si Lum Tar Oova mrtvola vůbec neuvědomila, že je Lum Tar O mrtev, a fungovala dál, jako za jeho života. To by zdůvodnilo ono nesmírné časové rozpětí, v němž tahle věc existovala – ne jako lidský tvor, ne jako živoucí člověk, jen jako mrtvé tělo, jehož zlomyslný mozek stále pracoval.“

Ve chvíli, kdy muž domluvil, došlo k pohybu mezi lidmi u vchodu a do místnosti vpadl mohutný, napůl nahý člověk se zuřivým výrazem ve tváři. „Co má tohle všechno znamenat? Co tady dělám? A co tady děláte vy všichni? A kdo mi ukradl mé řemení a mé zbraně?“

V tom okamžiku jsem ho poznal – byl to Hor Kai Lan, jehož vý-

stroj jsem měl na sobě. Protlačil se davem a ve chvíli, kdy mu oči padly na mě, poznal svůj majetek.

„Zloději!“ vykřikl. „Okamžitě mi vrať mé řemení a zbraně!“

„Lituji, ale pokud mi někdo nezaopatří jiné, musím si ponechat tyhle.“

„Calote!“ zařval vztekle. „Uvědomuješ si, s kým mluvíš? Jsem Hor Kai Lan, jeddakův bratr!“

Kam Han Tor se na něj zadíval s nelíčeným úžasem. „Jsi mrtev více než pět set let, Hor Kai Lane,“ zvolal, „a stejně tak tvůj bratr. Můj bratr nastoupil na trůn po předchozím jeddakovi v roce 27M382J4.“

„Všichni už jste mrtví celou věčnost,“ ozval se Pan Dan Chee. „I ten kalendář, o němž mluvíte, je tak starý, že ho lidé zapomněli.“

V tom okamžiku jsem si myslel, že Hor Kai Lana raní mrtvice. „Kdo jsi?“ zajechel. „Okamžitě tě zatýkám! Hej! Strážel!“

Kam Han Tor se ho pokusil uklidnit, a nakonec se mu z něj podařilo vymámit alespoň slib, že nás doprovodí na staré nábřeží, abychom rozhodli otázku existence či neexistence Throxeu, což následně přesvědčivě dokáže, že i naše slova, jakkoliv neuvěřitelná a nepřijemná, jimiž jsem se jim pokusil vysvětlit všechny ty trpké pravdy, jsou pravdivá.

Když jsme se vydali na cestu, vedeni Kam Han Torem, všiml jsem si, že se u jedné z menších truhlic lehce pohnulo víko. Zvedalo se kousek po kousku a já viděl v temné štěrbíně pár očí, které se rychle rozhlédly místností sem a tam. Pak najednou dívčí hlas vykřikl: „John Carter, helijský princ! Necht’ je můj první prapředek požehnan!“

10.

Kdyby se mi před očima v tom okamžiku můj první prapředek zhmotnil, nebyl bych více překvapen než teď, když jsem zaslechl své jméno z nitra jedné z oněch truhlic v podzemním labyrintu Horzu.

Přikročil jsem k bedně, abych ji prozkoumal, ale to už se její víko rozletělo a z jejího nitra vystoupila dívčí postava. Ta mě udivila ještě více, než kdyby to skutečně byl můj první prapředek, neboť přede mnou stála Llana z Gatholu!

„Llano!“ zvolal jsem. „Co tady děláš?“

„Stejnou otázku bych mohla položit já tobě, můj ctěný praotce,“ odbyla mě vesele, aniž projevila nejmenší úctu k mému nezanedbatelnému stáří, což vřdycky charakterizovalo osoby mě nejbližší, ať už pouty pokrevními nebo přátelskými.

Pan Dan Chee k nám přistoupil s otevřenými ústy a já měl strach, že mu každou chvíli vypadnou oči. „Llana z Gatholu!“ zašeptal stejným tónem, jakým by člověk vyslovoval jméno bohyně. Místnost plná anachronismů na scénku pohlížela celkem lhostejně.

„Co je to za člověka?“ zeptala se Llana.

„Můj přítel Pan Dan Chee z Horzu,“ vysvětlil jsem.

Pan Dan Chee si odepjal meč a položil jí ho k nohám, což je čin, který se podle pozemských měřítek velmi těžko vysvětluje. Není to zcela přesně ani vyznání lásky, ani nabídka k sňatku. Je to svým způsobem něco posvátnějšího. Znamená to, že pokud bude majitel meče žít, bude meč k dispozici tomu, komu byl položen k nohám. Válečník může položit svůj meč k nohám muže nebo ženy. Znamená to jednoduše doživotní oddanost a věrnost. Tam, kde je meč položen k nohám ženě, může mít válečník na mysli samozřejmě i něco jiného. Jsem si jistý, že tomu tak bylo i v případě Pan Dan Cheeho.

„Jak se zdá, chová se tvůj přítel dosti hbitě,“ řekla Llana z Gatholu, ale sehnula se, zvedla meč a podala ho Pan Dan Cheemu rukojetí napřed, což znamenalo, že je potěšena a přijímá jeho oddanou nabídku. Kdyby meč jednoduše odmítla, nechala by jej ležet tam, kam ho mladík položil. Pokud by chtěla vyjádřit, že se jí jeho nabídka nelíbí, vrátila by mu zbraň hrotem napřed. To by byla smrtelná urážka. Byl jsem rád, že mu Llana podala meč rukojetí napřed, protože se mi ten mladík opravdu zamlouval čím dál tím více. Byl jsem zvláště rád, že mu meč nevrátila hrotem napřed, neboť v tom případě bych musel, jako nejbližší dostupný mužský příbuzný Llany z Gatholu, s Pan Dan Cheem bojovat, a já ho opravdu nechtěl zabít.

„Dobrá,“ přerušil nás Kam Han Tor, „tahle scénka je velmi zajímavá a dojemná, ale myslím, že by to mohlo počkat, dokud se nepodíváme na nábřeží.“

Pan Dan Chee se zamračil a položil ruku na jílec meče. Zabránil jsem mu v neuvážené akci slovy, že Kam Han Tor má pravdu, že naše osobní záležitosti mohou skutečně počkat až do chvíle, kdy se vyřeší otázka oceánu, která je pro všechny tyhle lidi životně důležitá. Pan Dan Chee souhlasil, a celá skupina se tedy vydala podzemím k

nábřeží Horzu.

Llana z Gatholu mi kráčela po boku. „Ted' bys mi mohla říci,“ obrátil jsem se k ní, „jak ses ocitla tady, v podzemním bludišti Horzu.“

„Už je tomu mnoho let,“ začala, „co jsi navštívil království Okar na ledovém severu. Talu, vzbouřenecký princ, kterého jsi dosadil na okarský trůn, byl v Heliu jen jednou, nedlouho poté. Od té doby, alespoň co já vím, nedošlo k žádné výměně informací mezi Okarem a zbytkem Barsoomu.“

„Ale co to má všechno společného s tvou přítomností tady?“

„Počkej!“ nedala se vyvést z míry. „Dostanu se k tomu. Všeobecně se věřilo, že oblast kolem severního pólu je velmi řídko obydlena, a to ještě jen rasou žlutých, černovousých mužů.“

„Přesně tak,“ přikývl jsem.

„Právě že ne,“ opravila mě. „Žije tam velký národ rudých lidí, který obývá poměrně rozlehlou oblast, ale dost daleko od Okaru. Skoro bych věřila, že v době, kdy ses tam tenkrát pohyboval ty, neměli sami Okařané o tomhle národě ani potuchy.“

Nedávno přišel ke dvoru mého otce, Gahana z Gatholu, podivný rudý muž. Byl jako my, a přece byl jiný. Přiletěl v prastaré lodi – otec prohlásil, že musela být vyrobena před několika sty lety – v každém směru zastaralé. Posádku tvořilo asi sto válečníků, jejichž řemení a odznaky jsme neznali. Vypadali divoce a bojovně, ale v míru přišli, a v míru tedy byli i přijati.

Jejich vůdce, který se jmenoval Hin Abtol, byl vychloubačný žvanil. Byl to nekulturní křupan, ale jako našemu hostu mu bylo poskytnuto veškeré pohodlí. Řekl, že je jeddakem jeddaků celého severu. Otec prohlásil, že podle něj tenhle titul patří Taluovi.

„Patřil mu,“ odpověděl Hin Abtol, „než jsem dobyl jeho zem a udělal z něj svého vazala. Ted' jsem jeddakem jeddaků celého severu já. Má země, kromě našich zastřešených měst, je chladná a pustá. Proto jsem zamířil na jih a hledám další prostory, kde by se mohli mí lidé usadit a množit.“

Můj otec ho upozornil, že veškerá úrodná zem už patří jiným národům, které tam žijí po celá tisíciletí.

Hin Abtol jen lhostejně pokrčil rameny. „Až najdu, co se mi bude líbit,“ prohlásil, „podrobím si místní národ. Já, Hin Abtol, si vezmu od nižších ras Barsoomu, co budu chtít. Podle toho, co jsem slyšel, jsou slabé a zdegenerované a zdaleka ne tak bojovné jako my, Pana-

rové. U nás se rodí jen válečníci a kromě nich máme ještě bezpočet žoldnéřů. Kdyby se mi zachtělo, mohl být dobýt celý Barsoom.“

Takové řeči mého otce přirozeně znechutily, ale protože byl Hin Abtol náš host, ovládl se. Předpokládám, že Hin Abtol si myslel, že se ho otec bojí, jelikož takoví neotesanci se často domnívají, že slušnost a dobré mravy jsou znakem slabosti. Víím, že jednou dokonce otcí řekl: „Můžeš se považovat za šťastného, že je Hin Abtol tvým přítelem. Ostatní národy budou prchat před mými vojsky, ale tobě tvůj trůn ponechám. Možná od tebe budu vyžadovat nějakou malou daň, avšak budeš v bezpečí. Hin Abtol tě ochrání.“

Nevím, jak se tenkrát otec udržel, protože strašlivě zuřil. Několikrát jsem toho muže urazila, ale byl natolik egoistický, že mé urážky vůbec nepochopil. A pak přišla ta poslední kapka. Předstoupil před Gahana z Gatholu a sdělil mu, že se rozhodl pocítit ho tím, že si mě, jeho dceru, vezme za ženu. Nezapomněl při tom podotknout, že už má žen sedm!

„Tohle je záležitost, o níž s tebou nemohu hovořit,“ odpověděl mu otec. „Dcera Gahana z Gatholu si svého druha zvolí svobodně.“

Hin Abtol se zasmál. „Hin Abtol si své ženy vybírá sám,“ řekl, „a ty do toho nemají co mluvit.“

Nuže, měla jsem už toho odporného červa až po krk, a proto jsem se rozhodla, že odletím do Helia a navštívím tebe a Dejah Thoris. Otec rozhodl, že si mám vzít malý rychlý člun s posádkou pětadvaceti jeho nejvěrnějších mužů – všichni byli členy mé osobní gardy.

Když se Hin Abtol dozvěděl, že odjíždím, pravil, že odletí také – že se vrátí domů, ale pak si pro mě přijde. „A doufám, že kolem toho nebudou žádné potíže,“ prohlásil, „protože pro Gathol by bylo velmi nepříjemné, kdyby si udělal nepřítele z Hin Abtola, Panara a jeddaka jeddaků celého severu.“

Odletěl den předtím, než jsem se chtěla vydat na cestu, a já kvůli jeho odletu své plány neměnila. Stejně jsem tu návštěvu už nějakou dobu chtěla uskutečnit.

Náš koráb uletěl sotva nějakých sto haadů směrem k Heliu, když jsme viděli, jak se z okraje sorapového houští před námi zvedla jakási loď. Pomalu se k nám přibližovala a já nakonec poznala její starodávné tvary. Byla to loď Panara Hin Abtola, tak řečeného jeddaka jeddaků severu.

Jakmile jsme se přiblížili, pozdravili nás a kapitán lodi si postěžo-

val, že se jim porouchal kompas a že se ztratili. Požádal nás o povolení vstoupit k nám na palubu, aby si prohlédl naše mapy a zaměřil postavení svého plavidla. Řekl, že doufá, že bychom mu mohli pomoci také s opravou kompasu.

Za těchto okolností nám nezbývalo než vyhovět jeho prosbě, protože nikdo nenechá porouchanou loď i s posádkou jejímu osudu. Jelikož jsem nestála o to setkat se Hin Abtolem, sešla jsem dolů do své kabiny.

Cítila jsem, jak se oba koráby dotkly, když se k nám panarské plavidlo přiblížilo, a vzápětí jsem zaslechla výkřiky, kletby a zvuky boje na horní palubě.

Pospíchala jsem po schůdcích vzhůru a pohled, který se mi naskytl, mě naplnil zuřivostí. Z těch prastarých Hin Abtolových necek se na naši palubu vyrojila asi stovka válečníků. Nikdy jsem neviděla tolik krutosti, ani u zelených ne. Ta zvířata ignorovala nejzákladnější etiku civilizovaného boje. Byli v přesile čtyři na jednoho a my neměli nejmenší šanci. Přesto muži z Gatholu bojovali jako lvi a vybrali si mezi útočníky krvavou daň. Hin Abtol musel ztratit přinejmenším padesát mužů, než byl poslední z mých statečných gardistů zmasakrován.

Panarové hodili všechny naše raněné přes palubu spolu s mrtvými a ani jim nedali ránu z milosti. Z celého osazenstva naší lodi jsem zůstala naživu já jediná.

Pak se vyvalil na palubu Hin Abtol. „Řekl jsem ti, že si Hin Abtol své ženy vybírá sám. Bylo by bývalo lepší jak pro tebe, tak pro Gathol, kdybys mi byla věřila.“

„A pro tebe by bylo lepší,“ odpověděla jsem mu, „kdybys nikdy neslyšel o Llaně z Gatholu. Bud’ si jistý, že má smrt bude pomstěna.“

„Nemám v úmyslu tě zabít,“ řekl.

„Zabiju se sama,“ odsekla jsem, „rozhodně raději, než bych se spojila s takovým ulsiem, jako jsi ty!“

To ho rozčílilo a udeřil mě. „A nejsi jen ulsio, ale i zbabělec,“ dodala jsem.

Podruhé mě neudeřil, ale přikázal, abych odešla do podpalubí. V kabině jsem si uvědomila, že se loď znovu vydala na cestu, a když jsem vyhlédla z okénka, viděla jsem, že míří k severu, k mrazivé zemi Panarů.“

11.

„Časně ráno následujícího dne přišel do mé kajuty voják,“ pokračovala ve svém vyprávění Llana z Gatholu. „Hin Abtol ti poroučí, abys okamžitě přišla do řídicí kabiny,“ prohlásil.

„Co ode mě chce?“

„Jeho navigátor nerozumí lodním přístrojům,“ vysvětloval mi voják. „Chce ti položit nějaké otázky.“

Rychle jsem přemýšlela. Možná že kdybych se na nějakou chvíli dostala k ovládacímu panelu lodi, který jsem znala stejně dobře, jako známe tvář někoho blízkého, podařilo by se mi narušit Hin Abtolovy plány. Následovala jsem proto válečníka nahoru.

Hin Abtol byl v řídicí kajutě spolu se třemi dalšími důstojníky. Když jsem vstoupila, ošklivě se mračil. „Uhnuli jsme z kursu,“ vyštěkl, „a během noci jsme ztratili kontakt s naším vlastním letounem. Poučíš mé důstojníky, jak používat tyhle pitomé přístroje, které je zmátly.“ Pak opustil kabinu.

Rozhlédla jsem se po obzoru na všechny strany. Druhý koráb nebyl v dohledu. V tom okamžiku byl můj plán jasný. Kdybychom byli na dohled druhého plavidla, nebyl by úspěš. Věděla jsem, že jestli má zajatá loď, na níž jsem byla vězněm, vůbec kdy dosáhne Panarů, budu si muset sama vzít život, abych se zachránila před osudem horším než smrt. Na zemi mi jistě bude také hrozit záhuba, ale moje naděje na útěk mnohokrát vzrostou.

„Tak co je v nepořádku?“ zeptala jsem se jednoho z důstojníků.

„Všechno,“ odpověděl mi. „Co je tohle?“

„To je směrový kompas,“ vysvětlovala jsem. „Ale co jste to s ním provedli? Vždyť je z něj jen troska!“

„Hin Abtol nechápal, k čemu to *zařízení* slouží, a to ho neobyčejně rozzuřilo. Začal tu věc rozebírat, aby zjistil, co je uvnitř.“

„Je vidět, že je skutečný odborník,“ přikývla jsem. „Na rozebírání věcí. Teď by to ale on nebo některý z vás měl dát dohromady!“

„My nevíme jak,“ odpověděl mi upřímně důstojník. „Ty ano?“

„Samozřejmě že ne.“

„Co tedy budeme dělat?“

„Tady je obyčejný kompas,“ upozornila jsem ho. „Zamiřte k severu podle něj, ale nejdřív mě nechte podívat, jaké další škody jste napáchali.“

Předstírala jsem, že kontroluji jednotlivé ovládací prvky a přístroje lodi, a zatímco jsem si tak hrála, otevřela jsem kohouty nádrží s nadlehčovacími paprsky a pak jsem je přetočila tak, že se poškodil závit a už se nedaly zavřít.

„Tak, teď je všechno v pořádku,“ řekla jsem. „Jen se držte podle tohohle kompasu směrem na sever. K tomu nebudete směrový kompas potřebovat.“ Byla bych mohla dodat, že v krátké době nebudou potřebovat vůbec žádný kompas, rozhodně ne k řízení téhle lodi. Pak jsem se vrátila do své kabiny.

Věděla jsem, že se velmi brzy něco stane, a samozřejmě jsem se nemýlila. Viděla jsem z okénka, že loď začíná ztrácet výšku – prostě a jednoduše se pomalu, ale nezadržitelně snášela k zemi. Vzápětí se v mé kajutě znovu objevil válečník s tím, že je mě opět zapotřebí v řídicí kabině.

I tentokrát tam byl Hin Abtol. „Klesáme,“ oznámil mi – skutečnost tak jasná, že nepotřebovala komentáře.

„Všimla jsem si toho už před chvílí,“ přikývla jsem.

„Dobrá, tak s tím něco udělej!“ utrl se na mě. „Víš přece o té lodi všechno!“

„A já bych skoro věřila, že muž, který se vydá z rodné vísky dobýt celý Barsoom, dokáže ovládat letoun bez pomoci ženy,“ odpověděla jsem.

Při mých slovech zrudl a pak vytáhl meč. „Okamžitě nám řekneš, kde je chyba,“ zasípal, „nebo tě rozpáru od břicha po krk!“

„Rytíř a gentleman za všech okolností,“ ušklíbla jsem se, „ale i bez tvých výhrůžek bych ti řekla, co není v pořádku.“

„No, co je to?“

„Když jste se tady hrabali ve věcech, kterým nerozumíte, tak jste buď ty, nebo některý z tvých tupých důstojníků otevřeli kohouty nádrží s nadlehčovacími paprsky. Je třeba je zavřít. Pak už nebudeme klesat, ale také už nemůžeme vystoupat výše. Doufám, že na cestě před námi nejsou žádné hory nebo vyšší kopce.“

„Kde jsou ty kohouty?“

Ukázala jsem mu to.

Pokusili se je zavřít, ale zasekla jsem je dokonale, takže to nešlo a my dál klesali k okrově hnědé vegetaci na dně vyschlého moře.

Hin Abtol byl zuřivostí bez sebe. Stejně tak jeho důstojníci. Byli tisíce haadů od domova – pětadvacet mužů, kteří většinu života strá-

čili v kupolemi chráněných městech severu, kteří nevěděli prakticky nic, nebo jen velmi málo o venkovním světě, o povaze a chování lidí, zvířat, o dalších hrozbách barsoomské přírody, jež je mohly ohrozit na cestě domů. Měla jsem co dělat, abych se ubránila smíchu.

Jak jsme ztráceli výšku, všimla jsem si věží města, které se rýsovalo v krajině na sever před námi. Všiml si jich i Hin Abtol. „Město,“ oznámil svým důstojníkům. „Máme štěstí. Tam najdeme mechaniky, kteří nám loď opraví.“

„To jistě,“ pomyslela jsem si. „Kdybys sem tak přiletěl před miliónem let, možná bys tady nějakého mechanika našel. Nevěděli by sice nic o opravě letounů, protože v té době žádná letadla neexistovala, ale postavili by ti nějakou vodotěsnou loď, s níž bys mohl vyplout na pět barsoomských oceánů – ale neřekla jsem nic. Ať si to Hin Abtol zjistí sám.“

Nikdy jsem v Horzu nebyla, ale věděla jsem, že ty věže, které se před námi zvedají z pustiny, mohou patřit jen nesmírně starému, dávno mrtvému městu, a chtěla jsem si dopřát potěšení z Hin Abtola zklamání, až to na konci svého pěšího pochodu zjistí.“

„Jsi pomstychtivá malá mrška,“ řekl jsem.

„To je pravda,“ připustila Llana. „Ale můžeš mi to mít za těch okolností za zlé?“

Musel jsem připustit, že nikoliv. „Tak pokračuj,“ pobídl jsem ji. „Povídej, jak to bylo dál.“

„My se snad na konec těch odporných katakomb nikdy nedostaneme!“ zvolal Kam Han Tor.

„To snad bys měl vědět nejlíp sám,“ odpověděl mu Pan Dan Chee. „Řekl jsi přece, že je postavili podle tvých vlastních plánů!“

„Jsi drzý,“ zamračil se na něj Kam Han Thor. „Dám tě potrestat.“

„A ty jsi už milión let mrtev,“ opáčil klidně Pan Dan Chee. „Měl by ses vrátit zpátky do rakve.“

Kam Han Tor sevřel rukou držadlo dlouhého meče. Bylo vidět, že zuří, a já ho celkem chápal, ale tohle nebyl čas vhodný k soubojům.

„Zadržte!“ zvolal jsem. „Máme teď řešit mnohem důležitější věci než osobní neshody. Pan Dan Chee udělal chybu a omluví se.“

Pan Dan Chee se na mě podíval se směsicí překvapení a nesouhlasu, ale pak zasunul meč nazpět do pochvy. „Udělám, co mi přikáže John Carter, princ Helia a Vládce Barsoomu,“ řekl. „Kam Han Torovi tímto nabízím svou omluvu.“

Naštěstí Kam Han Tor jeho omluvu s elegantním gestem přijal a já pobídl Llanu z Gatholu, aby pokračovala ve svém vyprávění.

„Lod’ se pomalu snesla k zemi, aniž utrpěla další poškození. Hin Abtol se zpočátku nedokázal rozhodnout, zda s sebou do města vezme všechny své muže, nebo zda z nich má část ponechat jako hlídku v lodi. Nakonec se rozhodl, že bude lepší, když se budou všichni držet pohromadě pro případ, že by se jim u bran města dostalo nepřátelského přivítání. Podle toho, jak mluvil, by člověk řekl, že těch pětadvacet Panarů by dokázalo obsadit kteroukoliv barsoomskou metropoli.“

„Počkám na vás tady,“ řekla jsem. „Nevidím důvod, proč bych vás měla provázet až do města.“

„A až se vrátíme zpět, budeš pryč, co?“ ušklíbl se. „Jsi prohnaná holka, ale já jsem ještě o něco prohnanější. Půjdeš s námi.“

Musela jsem tedy šlapat celou tu dálku až do Horzu a řeknu ti rovnou, že to byla dlouhá a únavná cesta. Když jsme se přiblížili k bráně, poznamenal Hin Abtol, že je podivné, že nevidíme žádné známky života – žádný kouř, žádný pohyb v ulicích, které ústily na pláž, po níž jsme přicházeli, na nábreží bývalého nekonečného oceánu.

Teprve když jsme vešli až do ulic, uvědomil si Hin Abtol, že to město je mrtvé, pusté a opuštěné, i když ne tak docela opuštěné, jak jsme měli už brzy zjistit.

Ušli jsme jen kousek po hlavní ulici, když se z jedné budovy vyrojilo několik zelených válečníků a vrhlo se na Panary. Kdybys tam stál ty, Johne Cartere, a dva tři tví gardisté, mohl to být skvělý boj, ale tihle Panarové nejsou žádní bojovníci, snad jen ve chvílích, kdy mají na své straně velkou přesilu. Pochopitelně jich bylo i tady víc než zelených, ale velikost, síla a zuřivá bojovnost těch druhých byly na slabé Panary příliš.

Z celé bitky jsem viděla jen málo. Nikdo ze soupeřů si mě nevšímal. Měli co dělat jeden s druhým a já zahlédla nedaleko vrchol rampy klesající do podzemí, tak jsem se po ní rozběhla. Poslední, co jsem viděla, byl Hin Abtol, prchající zpět k pláni, následován zbytkem svých mužů, a několik zelených, kteří se jim hnali v patách. Co se týče rychlosti běhu, musím Panarům přiznat jednu věc. Třebaže neumí bojovat, běhat rozhodně dovedou.“

12.

„Věděla jsem, že se zelení vrátí pro své thoaty, a že se tedy musím ukrýt, a proto jsem se spěšně vydala dolů po rampě,“ pokračovala Llana. „Rampa vedla do podzemí města. Měla jsem v úmyslu zajít jen tak daleko, abych si byla jistá, že mě ti seshora nenajdou – že mám nějaký náskok pro případ, kdyby se mě zelení Barsoomiané vydali hledat, jak bývá jejich zvykem. Málokdy se vzdají příležitosti zajmout rudou ženu, aby ji mohli mučit nebo použít jako otrokyni.“

Dorazila jsem na spodní konec rampy a popošla kousek širokou chodbou, když jsem před sebou zahlédla matné světlo. Řekla jsem si, že by to stálo za prozkoumání, protože jsem nestála o to, aby mě někdo nečekaně napadl zezadu, a také se mi najednou zdálo, že jsem chycena mezi dvěma nepřáteli. Šla jsem tedy za světlem, ale světlo, jak jsem rychle zjistila, se pohybovalo a mířilo dál do podzemí. Přesto jsem ho následovala, až se nakonec zastavilo v místnosti naplněné truhlicemi.

Nahlédla jsem dovnitř a spatřila stvoření strašlivého zjevu...“

„To byl Lum Tar O,“ pravil jsem. „Ten tvor, kterého jsem zabil.“

„Ano,“ přikývla Llana. „Chvilí jsem ho pozorovala a nevěděla, co dělat. Pochodeň na stěně osvětlovala místnost. Druhou držel Lum Tar O v ruce. Náhle zpozorněl. Zdálo se mi, že napjatě naslouchá, a pak se vyplížil z místnosti.“

„To muselo být tehdy, když poprvé zaslechl Pan Dan Cheeho a mě,“ odhadoval jsem.

„Asi ano,“ souhlasila Llana. „Každopádně jsem tam najednou zůstala sama, na prahu té kobky. Kdybych se vracela cestou, kterou jsem přišla, mohla bych padnout přímo do náruče zelených. Pokud bych se vydala za tím odporným stvořením, které jsem právě viděla, nebyla bych na tom jistě o nic lépe. Potřebovala jsem najít místo, kde bych se mohla ukrýt, abych pak mohla bezpečně odejít z podzemí cestou, jež mě sem přivedla.“

Ty truhlice se přímo nabízely. Zdály se být ideální skryší. Pravděpodobně velkou náhodou byla hned ta první, kterou jsem otevřela, prázdná. Vlezla jsem dovnitř a přiklopila za sebou víko. Zbytek už znáš.“

„A právě teď z podzemí vycházíme,“ řekl jsem, protože naše skupina začala stoupat vzhůru po rampě, na jejímž horním konci jsem

viděl světlo.

„Během několika okamžiků,“ zvolal Kam Han Tor, „se nám naskytne úchvatný pohled na nekonečnou hladinu Throxeu.“

Potrásl jsem hlavou. „Nebud' zklamaný,“ varoval jsem ho.

„Jste snad s tvým přítelem dohodnutí, že na mě tuhle věc sehrajete?“ podíval se na mě Kam Han Tor. „Vždyť teprve včera jsem viděl podél zdejšího nábreží stát lodi na kotvách. Považuješ mě snad za hlupáka, když mi chceš namluvit, že už není oceán tam, kde byl ještě včera a kde se rozkládal od vzniku Barsoomu? Oceány se neztrácejí přes noc, přáteli!“

Ze skupiny šlechticů a šlechtičen, bývalých vězňů podzemí, kteří nás doprovázeli, se ozvalo souhlasné mumlání. Bylo vidět, že nechtějí uvěřit tomu, čemu si uvěřit nepřejí, a jak jsem si uvědomoval, moje prohlášení vypadalo jako útok na jejich inteligenci.

Představte si na jejich místě sami sebe. Dejme tomu, že třeba žijete v San Francisku. Jednoho dne večer půjdete spát, a když se pak vzbudíte, řekne vám nějaký cizinec, že Tichý oceán vyschl a že se můžete vydat pěšky do Honolulu, na Guam nebo na Filipíny. Jsem si naprosto jistý, že byste mu také nevěřili.

Když jsme vyšli na širokou ulici, která vedla k prastarému nábreží Horzu, rozhlížela se pestrá skupina mužů a žen se zděšeným úžasem po polorozpadlých budovách a uličkách napůl zavátých pískem, po ruinách zbývajících z jejich kdysi pyšného města.

„Kde jsou všichni lidé?“ ptal se jeden. „Proč je Třída jeddaků opuštěná?“

„A podívejte se na jeddakův palác!“ zvolal jiný. „Nejsou tam žádné strážce.“

„Není tam nikdo!“ vydechla zděšeně jakási žena.

Pak už nikdo z nich nemluvil a všichni zrychlili krok, aby se co nejdříve dostali na nábreží. Cestou tam většina z nich napínala zrak, ale jediné, co na konci široké třídy viděli, byla šedohnědá, pustá pláň v místech, kde se kdysi vlnil nekonečný Throxeus.

Mlčky prošli Nábrežní ulicí. Jednoduše nedokázali uvěřit svědectví vlastních očí. Nepamatuji si, kdy mně bylo tak upřímně líto mých bližních, kdy jsem naposledy cítil tak upřímný smutek a účast jako nyní k téhle skupince mužů a žen.

„Je pryč,“ ozval se Kam Han Tor sotva slyšitelným šeptem.

Jakási žena se rozvzlykala. Jeden válečník tasil krátký meč a bodl

si jej do srdce.

„A všichni naši lidé s ním,“ pokračoval Kam Han Tor. „Celý náš svět zmizel.“

Stáli tam a upírali pohledy do nekonečné pustiny, za zády polorozpadlé město, které pro ně bylo ještě včera domovem a kypělo životem, mládím a energií.

A pak se stala podivná věc. Přímo před mýma očima se Kam Han Tor začal hroutit a rozpadat. Doslova se rozsypal v prach – jak on, tak kůže jeho řemení. Jen zbraně zazvonily o zem a zůstaly tam ležet v hromádce prachu, která ještě před chvílí byla Kam Han Torem, bratrem jeddakovým.

Llana z Gatholu se ke mně přitiskla a chytila se mě za paži. „To je strašné!“ zašeptala. „Podívej! Podívej se na ty ostatní!“

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Po jednom, ve skupinkách po dvou či po třech se muži a ženy pradávného Horzu vraceli v prach, z něhož vzešli – „země zemi, popel popelu, prach prachu!“

„Po celé ty věky, co leželi v katakombách Horzu,“ ozval se Pan Dan Chee, „se jich pomalu zmocňoval rozklad. Jen Lum Tar Oovy obskurní síly jim dodávaly zdání života. Když ty přestaly působit, nastal konec velmi rychle.“

„To bude zřejmě správné vysvětlení,“ přikývl jsem. „A je dobře, že to tak dopadlo, protože ti lidé by nikdy nenalezli štěstí na dnešním Barsoomu – na umírajícím světě, jenž se tolik liší od onoho nádherného světa oceánů a zelených džunglí, s jeho pyšnými městy, šťastnými obyvateli, kteří, pokud mluví historie pravdu, svrhli všechny tyranské panovníky, zničili válkychtivé vojevůdce a nastolili mír od pólu k pólu.“

„Máš pravdu,“ souhlasila se mnou Llana. „Nikdy by tady nemohli být šťastní. Všimli jste si, jak krásní lidé to byli? A barva jejich kůže byla stejná, jako je tvoje, můj ctihodný předku. Nebýt těch světlých vlasů, klidně mohli být ze Země.“

„Na Zemi je mnoho světlavlasých lidí,“ odpověděl jsem. „Třeba po mnoha staletích, až se všichni lidé na Zemi smísí, vznikne tam také rudé plemeno, stejné jako obyvatelé Barsoomu. Kdož ví?“

Pan Dan Chee stál a s obdivem zíral na Llanu. Byl tak unesen a hltal ji očima tak neskrývaně, že bylo vidět, jak se to Llany na jedné straně nepříjemně dotklo, na druhé straně však jí to působí potěšení.

„Pojďme,“ řekl jsem. „Tím, že tady budeme stát, nic nezískáme.

Můj letoun je na nádvoří nedaleko odsud. Tři osoby spolehlivě unese. Poletíš se mnou, Pan Dan Chee? Slibuji ti vlídné uvítání v Heliu a slušné postavení v jeddakově armádě.“

Pan Dan Chee potřásl hlavou. „Musím se vrátit do citadely.“

„K Ho Ran Kimovi a vlastní popravě,“ připomněl jsem mu.

„Ano, k Ho Ran Kimovi a své smrti,“ přikývl.

„Nebud' hlupák, Pan Dan Chee,“ pravil jsem. „Zachoval ses čestně. Nedokázal jsi zabít mě a pochybuji, že bys dokázal zabít Llanu z Gatholu. Odejdemo a odneseme si tajemství města a zapomenutého národa Horzu s sebou bez ohledu na to, co uděláš. Chci ti však říci, že ani jeden z nás nepoužije to, co ví, aby uškodil tvým lidem. Proč se tedy vracet a obětovat zbytečně svůj život? Pojd' s námi.“

Podíval se přímo do očí Llaně z Gatholu. „I ty by sis přála, abych šel s vámi?“ zeptal se.

„Jestliže by jakákoliv jiná možnost znamenala tvou smrt,“ odvětila, „pak je mým přáním, abys šel s námi.“

Rty Pan Dan Cheeho zvlnil vřelý úsměv a zdálo se, že v její nezávazné odpovědi našel jakýsi paprsek naděje, neboť se obrátil ke mně a řekl: „Díky, Johne Cartere. Půjdu s vámi. Můj meč navždy patří vám oběma.“

13.

Neměl jsem nejmenší potíže najít nádvoří, kde jsem nechal svůj létající člun. Když jsme se k němu přibližovali, viděli jsme, že na ulici leží řada mrtvých mužů. Všichni ztuhli v groteskní smrtelné křeči. Někteří z nich byli rozseknuti od hlavy až k rozkroku. „To je práce zelených,“ zabručel jsem.

„Jsou to Hin Abtolovi muži,“ ozvala se Llana.

Než jsme došli k ústí ulice na nádvoří, napočítali jsme sedmnáct mrtvých. Jakmile jsme vkročili na náměstí, zůstal jsem užasle stát – můj letoun byl ten tam a na jeho místě leželo dalších pět mrtvých Panarů.

„Je pryč,“ řekl jsem.

„To byl Hin Abtol,“ zamračila se Llana z Gatholu. „Ten zbabělec opustil své muže a uprchl ve tvém letounu. Jen dvěma dalším vojákům se podařilo zachránit se s ním.“

„Asi by byl hloupý, kdyby tady zůstal,“ zamyslel jsem se. „Byl by teď stejně mrtev jako ti ostatní.“

„V tom případě by byl John Carter za stejných podmínek také hlupákem,“ odsekla mi.

Asi měla pravdu, protože já miluji boj. Pravděpodobně to není v pořádku, ale nemohu si pomoci. Válčení bylo mou profesí prakticky celý život. V občanské válce jsem bojoval v armádě Konfederace. Už předtím jsem se zúčastnil různých válek. Nebudu vás unavovat svým životopisem. Stačí, když řeknu, že jsem prakticky neustále někde bojoval. Nevím, kolik je mi let. Svě dětství si nepamatuji. Vždycky jsem vypadal zhruba na třicet. Stále tak vypadám. Nevím, odkud jsem, ani zda jsem se zrodil z ženy jako ostatní lidé. Pokud vím, prostě jsem vždycky byl. Možná jsem zhmotněním nějakého prastarého, dávno mrtvého válečníka. Kdo ví? To by vysvětlilo mou schopnost překonat chladné a nehostinné dálky vesmíru, které oddělují Zemi a Mars. Nemám tušení.

Pan Dan Chee přerušil tok mých myšlenek. „Co teď?“ zeptal se.

„Dlouhá procházka,“ odpověděl jsem mu. „Odsud do Gatholu, což je nejbližší přátelské město, jsou to plné čtyři tisíce haadů.“ To představuje vzdálenost nějakých patnácti set mil – opravdu velmi dlouhá procházka.

„A celou cestu musíme vystačit s tím, co najdeme v téhle poušti?“

otázal se Pan Dan Chee.

„Narazíme na kopce,“ odvětil jsem. „Tam jsou hluboké pukliny, kde se drží vlhkost a kolem nichž rostou různé rostliny, které se dají jíst, ale mohou tam být také zelení válečníci, a zcela jistě se nevyhneme divokým banthům a ostatním dravcům. Máš strach, Pan Dan Chee?“

„Mám,“ přikývl, „avšak jen o Llanu z Gatholu. Je to žena a tohle není dobrodružství pro ženu. Co když to nepřežije?“

Llana se zvonivě rozesmála. „To neznáš helijské ženy,“ řekla, „a tím méně ty, v jejichž žilách koluje krev Dejah Thoris a Johna Cartera. Možná že se něčemu naučíš, než dorazíme do Gatholu.“ Zastavila se, stáhla řemení a zbraně jednomu z mrtvých Panarů a připjala si je sama. Její čin byl výmluvnější než všechna slova.

„Takže teď jsme tři silné meče,“ prohlásil Pan Dan Chee se smíchem, bylo však vidět, že se nesměje Llaně, ale že jeho úsměv pramení z obdivu.

A tak naše trojice vyrazila na dlouhou a nebezpečnou cestu do Gatholu – Llana z Gatholu a já, jedna krev, dva světy, a Pan Dan Chee, docela jiná krev a rod, potomek téměř vyhynulé rasy. Na první pohled jsme byli špatně vybaveni, ale málokterá trojice mohla tvořit tak dokonalé společenství, alespoň ze začátku.

Prvních pět dní jsme nepotkali jediného živého tvora. Žili jsme jen z mléka rostliny mantalie. Ta dokázala růst na místech bez vody a vytvářela své zásoby tekutiny podobné pozemskému mléku z látek, které čerpala ze země, slabé vzdušné vlhkosti a slunečních paprsků.

Jediná rostlina toho druhu dokázala vyprodukovat osm až deset litrů mléka denně. Tyto keře jsou roztroušeny po dnech mrtvých moří, jakoby z čísi milosrdné prozřetelnosti, která chtěla zajistit základní výživu jak lidem, tak zvířatům.

Mí společníci by však i přesto pravděpodobně zemřeli hladem a žízní, kdybych s nimi nebyl, protože ani jeden z nich nevěděl, že ta docela obyčejná rostlina, kterou tu a tam míváme, ukrývá ve svých stoncích a listech onu životodárnou tekutinu.

Odpočívali jsme přes poledne a spali střední část noci a drželi při tom hlídky. Llana trvala na tom, že v téhle povinnosti se s námi bude střídát.

Když jsme se šesté noci uložili ke spánku, měla první hlídku Llana, a protože já měl druhou, okamžitě jsem uleh a zavřel oči. Pan

Dan Chee seděl a povídal si s Llanou.

Už jsem skoro usínal, když jsem zaslechl, jak mladík říká: „Mohl bych tě nazývat svou princeznou?“

Tahle věta je barsoomským ekvivalentem pozemské nabídky k sňatku.

„Ještě jsi za mě nebojoval,“ odpověděla mu. „Žádný muž si nemůže činit nároky na ženu z Helia, dokud nedokázal cenu svého meče.“

„Neměl jsem příležitost za tebe bojovat,“ postěžoval si.

„Pak počkej, až se ti nějaká naskytne,“ odvětila mu krátce. „A teď dobrou noc.“

Pomyslel jsem si, že na něj byla trochu příkrá. Pan Dan Chee je příjemný chlapík a byl jsem si jistý, že kdyby měl nějakou příležitost, znovu by dokázal, že je skvělým bojovníkem. Nemusela s ním zacházet, jako kdyby byl obyčejná nicka. Jenže ženy jsou ženy a dělají si věci po svém. Většinou to „po svém“ nebývá mužům zvláště příjemné, ale jak se během věků mnohokrát prokázalo, jsou to ty správné cesty k získání mužského srdce, takže to asi dělají správně.

Pan Dan Chee poodešel několik kroků a lehl si na druhou stranu od Llany, než jsem ležel já. To bylo pravidlo, které jsme udržovali od první noci, abychom jí poskytli lepší ochranu.

O něco později mě vzbudil výkřik a hlasitý řev. Vyskočil jsem a uviděl, že Llana leží na zemi a nad ní se tyčí mohutný banth. V témže okamžiku se Pan Dan Chee vrhl na hřbet oné strašlivé šelmy.

Všechno se zběhlo tak rychle, že jsem děj téměř nestačil sledovat. Viděl jsem, jak se Pan Dan Chee jednou rukou snaží odvléci obrovské zvíře z Llanina těla a druhou mu vráží dýku do boku. Banth děsivě řval a pokoušel se jednak setřást mladíka a jednak udržet dívku.

Priskočil jsem k nim s taseným krátkým mečem, nicméně bylo obtížné najít vhodný okamžik k útoku a neohrozit při tom ani Llanu, ani Pan Dan Cheeho. Pro nezúčastněného diváka by to jistě byl velmi zábavný pohled, jak se všichni čtyři zmítáme v jediném klubku po zemi. Zatímco banth řval, Pan Dan Chee střídavě klel jako protřelý voják a střídavě se snažil sdělit Llaně, jak ji miluje.

Nakonec se mi však naskytla vhodná příležitost a já vrazil meč banthovi do srdce. Poslední sípavý řev, několik škubavých záchvěvů a zvíře se převálilo na bok a zůstalo bez pohybu ležet.

Když jsem se pokusil zvednout Llanu ze země, předešla mě a sama vyskočila na nohy. „Pan Dan Chee!“ zvolala. „Je v pořádku? Nebyl raněn?“

„Samozřejmě že jsem v pořádku,“ ozval se Pan Dan Chee, „ale co ty? Jak těžce jsi poraněná ty?“

„Vůbec nejsem zraněná. Stačil jsi tu mrchu zaměstnat natolik, že mě nestihla ani poranit.“

„Díky buďtež všem mým předkům!“ vyrazil ze sebe Pan Dan Chee nadšeně. Najednou se k ní však obrátil. „Takže teď už jsem za tebe bojoval. Jaká je tvá odpověď?“

Llana z Gatholu pokrčila půvabnými rameny. „Nebojoval jsi s válečníkem,“ zavrtěla hlavou, „jen s takovým malým banthíčkem.“

Poslyšte, já snad ženám nikdy neporozumím!

ČERNÍ PIRÁTI BARSOOMU

1.

Ve svém dřívějším životě jsem strávil víc času v sedle než na vlastních nohou a od chvíle, kdy jsem přišel sem, na planetu Barsoom, jsem strávil zase víc času v sedle nebo v kajutách rychlých létajících lodí helijské vzdušné flotily. Je tedy jasné, že jsem nebyl nijak nadšený z představy, že mám před sebou pěší túru dlouhou patnáct set mil. Bohužel, nic jiného nám nezbývalo, a když vám nezbývá nic jiného, je nejlepší se do toho pustit a odbýt si to tak rychle, jak to jen jde.

Gathol leží jihozápadně od Horzu, ale protože jsme neměli ani kompas, ani jsme neznali žádné záchytné body v krajině, mířili jsme, jak jsem zjistil později, příliš západně. Nebýt toho, mohli jsme si ušetřit velmi trýznivé zkušenosti. I když, je-li můj minulý život nějakým měřítkem, byla by nás pravděpodobně neminula mnohá jiná dobrodružství.

Měli jsme za sebou nějakých dva a půl tisíce haadů ze čtyř, které jsme museli urazit, alespoň tak to vycházelo podle mých dosti hrubých výpočtů, a zatím vše probíhalo v relativním klidu. Dvakrát nás napadli banthové, ale pokaždé se nám je podařilo zabít dřív, než někoho zranili. Překvapila nás také skupina divokých calotů, leč naštěstí jsme nenarazili na žádné lidi – kteří jsou těmi nejnebezpečnějšími šelmami celého Barsoomu. Protože tady, kromě nás a našich spojenců a přátel, je každý člověk naším nepřítelem, který hledá jen způsob, jak nás zničit. A vzato kol a kolem, není to nic divného na tomhle umírajícím světě, kde se přírodní zdroje ztenčily na zoufalé minimum a voda a vzduch tak tak dostačují současnému množství populace.

Nekonečná plocha dna vyschlého moře, pokrytého nahnědlou vegetací, kudy jsme putovali, byla jen tu a tam zpestřena několika nízkými kopci. V zastíněných puklinách jsme občas našli jedlé kořínky a hlízy. Většinou jsme se však živili mléčnou mízou křoví mantalie, která také roste na vyschlém mořském dně, i když poměrně zřídka.

Pokoušeli jsme se udržet přehled o čase, takže vím, že to bylo třicátý sedmý den naší cesty, kdy nás potkaly skutečně vážné obtíže. Byla právě čtvrtá zoda, což je asi jedna hodina po poledni pozemského času, když jsme daleko vlevo zahlédli pohyb a já okamžitě zjistil, že je to karavana zelených Mart'anů.

Protože žádného obyvatele Barsoomu nemůže potkat horší osud než upadnout do rukou těchto krutých netvorů, rozběhli jsme se kupředu a doufali, že se nám podaří překročit jejich trasu a najít úkryt dříve, než nás objeví. Od určitého místa jsme využívali veškeré skryše, které nám porost a nerovnosti terénu nabízely, ale těch bylo opravdu jako šafránu. Často jsme se museli plazit po břiše jako hadi, což bylo umění, kterému jsem se kdysi dávno naučil od Apačů v Arizoně. Plazil jsem se v čele a najednou jsem narazil na lidskou kostru. Už se pomalu rozpadla v prach, důkaz o tom, že tady musela ležet mnoho let, protože v důsledku nízké vlhkosti vzduchu se na Marsu lidské kosti rozkládají velmi dlouho. O necelých padesát yardů dále jsem narazil na další kostru a pak jsme jich viděli ještě celou řadu. Byl to velmi depresivní pohled, a co se tady stalo, jsem nedokázal ani odhadnout. Zprvu mě napadlo, že zde možná došlo k boji, ale pak jsem si všiml, že některé z oněch koster jsou čerstvé a dobře zachovalé, zatímco jiné musely být velice staré, protože se už začínaly rozpadat. Ti muži, jejichž pozůstatky tu odpočívaly, zemřeli v rozmezí mnoha a mnoha let.

Nakonec jsem byl přesvědčen, že už jsme za místy, kterými projde karavana zelených Mart'anů, a pokud se nám teď podaří nalézt nějaký vhodný úkryt, budeme v relativním bezpečí. V tom okamžiku jsem dorazil k jícnu gigantické propasti.

Kromě Velkého kaňonu v Coloradu jsem v životě neviděl nic podobného. Bylo to hluboké zlomové údolí, jehož šířku jsem odhadoval na deset mil a hloubku zhruba na dvě míle. Táhl se na obě strany do nedohledna.

Na okraji propasti byly členité výběžky skal a mezi nimi jsme se ukryli. Kolem nás se povalovalo víc lidských koster, než jsem kdy viděl. Možná to bylo varování, ale tihle už nám ublížit nemohli, a proto jsme obrátili svou pozornost k blížící se karavaně, která teď poněkud změnila směr – mířila přímo k nám. Doufali jsme – navzdory vší pravděpodobnosti – že změní směr znovu a mine nás, a snažili jsme se co nejvíce splynout s terénem.

Když jsem byl kdysi tak zázračně přenesen na Mars, byl jsem zatjat skupinou zelených Mart'anů a dlouhý čas jsem s nimi žil. Díky tomu jsem se naučil znát jejich zvyky. Proto jsem si byl skoro jist, že karavana koná svou pravidelnou pětiletou pout' k ukrytým inkubátorům.

Dospělá Mart'anka snáší každý rok zhruba třináct vajec a ta, která dosáhnou správné velikosti, váhy a tvrdosti, jsou ukryta v podzemních prostorách, kde je teplota příliš nízká pro jejich další vývoj, který se tudíž zastaví. Tahle vejce jsou každý rok posuzována radou dvaceti náčelníků, kteří z nich vyberou sto nejdokonalejších. Zbytek každoroční snůšky je pak zničen. Každých pět let tak zůstane pět set dokonalých vajec, výběr z několika tisíc. Ta jsou uložena do téměř vzduchotěsných inkubátorů, aby se z nich působením slunečních paprsků po dalších pěti letech zrodili malí Mart'ané.

Z uložených vajec se s výjimkou zhruba jednoho procenta vylíhnou noví jedinci, a když tlupa opouští inkubátor, jsou nevylíhlá vejce ponechána svému osudu. Pokud se z nich noví jedinci vyklubou později, je jejich osud neznámý. Jsou nechtění, neboť by jejich potomci mohli zdědit prodlouženou dobu dozrávání, a tak narušit pravidelný systém, zavedený léty. Systém funguje tak dokonale, že umožňuje dospělým Mart'anům vracet se k inkubátorům téměř s hodinovou přesností.

Inkubátory jsou budovány v těch nejopuštěnějších místech, kde hrozí jen mizivé nebezpečí, že by je mohly odhalit cizí kmeny. Kdyby k takovému neštěstí došlo, pak by postižený rod dalších pět let neměl jediného potomka.

Karavana zelených Mart'anů je velice divoká a je na ni úžasná podívaná. V téhle bylo zhruba dvě stě padesát obrovských tříkolových vozů, tažených zitidary, zvířaty podobnými mastodontům. Zitidaři jsou tak obrovití, že by každý z nich podle vzhledu jistě dokázal utáhnout plně naložený vlak.

Vozy byly rovněž velké, prostorné a ozdobené s barbarskou pompou. V každém z nich seděla jedna Mart'anka ověšená kovovými ozdobami, drahými kameny, hedvábím a kožešinami a na hřbetě každého zitidara se ve zvláštním sedle kýval mladý mart'anský poháněč.

V čele výpravy jelo v pětistupu zhruba dvě stě válečníků a stejný počet v podobném útvaru chránil konec karavany. Po obou jejích

stranách klusalo v pravidelných rozestupech asi třicet jezdců.

Zvířata, na nichž Mart'ané cestovali, se vzpírají popisu pozemskými výrazy. V ramenou měla přes deset stop, čtyři nohy na každé straně a široký plochý ocas, na konci širší než u základny, který v běhu natahovala za sebou. Hlavu od čenichu až k masivnímu krku vodorovně dělila obrovská tlama.

Stejně jako jejich obrovití páni jsou tahle zvířata dokonale holá. Mají barvu tmavé břidlice a jsou výjimečně hladká – jejich kůže má až sklovitý lesk. Břicha jsou bílá a nohy přecházejí z šedivé barvy trupu v ostře žlutou na dolním konci. Nohy jsou bez drápů, zakončené velkými měkkými chodidly. Stejně jako zitidaři nemají ani udidlo, ani otěže, poněvadž se řídí telepaticky.

Pozorovali jsme tenhle úžasný a impozantní průvod a náhle karavana znovu změnila směr a já si vydechl úlevou, když jsem viděl, že nás teď skutečně minou. Zřejmě z výšky svých ořů spatřili propast a vydali se souběžně s ní.

Jenže má úleva neměla dlouhého trvání, neboť přesně ve chvíli, kdy nás míjel konec karavany, všiml si nás jeden z bočních jezdců.

2.

Válečník okamžitě obrátil svého thoata, a zatímco volal na své druhy, rozjel se přímo k nám. Vyskočili jsme na nohy a s tasenými meči se připravovali na smrt.

Jen okamžik po tom, co jsme se zvedli, ozvala se Llana: „Tady je stezka, která vede dolů do té rokle.“

Ohlédl jsem se. A skutečně, teď, když jsme stáli na okraji útesu, viděl jsem začátek příkré, klikaté pěšiny. Kdyby se nám podařilo dostat se k ní, byli bychom v relativním bezpečí. To proto, že ani zitidaři, ani velcí thoatové by se k propasti za nic na světě nepřiblížili. Bylo dokonce možné, že zelení vůbec o její existenci nevěděli, dokud na ni znenadání nenarazili. Své inkubátory, jak už jsem říkal, si budovali v těch nejpustších krajích, často tisíce mil od míst, kde žili, a putovali k nim nikoliv podle map, ale odhadem, v hrubém směru, a přesně se orientovali až v jejich okolí.

Když jsme se – Llana, Pan Dan Chee a já – rozběhli ke stezce, ohlédl jsem se přes rameno a viděl jsem, že první válečník je nám skoro v patách a že se k pěšině nedostaneme včas. Proto jsem zavolal

na Pan Dan Cheeho, aby si s Llanou pospíšili dolů. Oba se totiž zastavili a vraceli se ke mně.

„To je rozkaz,“ zamračil jsem se na ně. Neochotně se obrátili a utíkali dál k vrcholu stezky, zatímco já se k nim otočil zády a vyčkával útok zeleného Mart'ana.

Zastavil svého thoata a sesedl, protože měl evidentně v úmyslu zajmout mě živého, a ne mě zabít. Jenže já se nechtěl dát zajmout, aby mě pak mučili a nechali pomalu umírat ve strašných bolestech. Bylo mnohem lepší zemřít hned.

Mart'an vytáhl dlouhý meč a já udělal totéž. Kdyby o kus dál nepřijíždělo na thoatech šest dalších zelených, nebyl bych si dělal žádné starosti, neboť s mečem v ruce jsem příliš velké sousto pro každého zeleného Mart'ana, který se kdy vylíhl z vejce. Výhodu jim neposkytuje ani jejich velikost, spíše naopak. Jejich pohyby jsou ve srovnání s mými pozemskými reakcemi mnohem pomalejší a nemotornější, a i když jsou dvakrát tak vysokí než já, jsem stejně silný jako oni. Svalstvo pozemského člověka nebojovalo už od zrodu lidstva se zemskou přitažlivostí nadarmo!

Můj protivník si byl natolik jistý sám sebou, když stál proti tak směšnému stvoření, jako jsem byl já, že se ani nekryl a vrhl se na mě jako divoký býk.

Podle toho, jak držel meč, bylo jasné, že mě chce udeřit naplocho do hlavy a omráčit, protože tak by mě snadno zajal. Jenže když jeho meč dopadl, já už tam nebyl – ustoupil jsem mu rychle z cesty a současně zaútočil na jeho srdce. Byl by mrtev, kdyby náhodou nezvedl proti mé čepeli jednu ze svých čtyř paží dříve, než mu hrot vjel do těla. Takhle utržil jen těžké zranění do boku. Se zuřivým řevem se obrátil a vrhl se na mě znovu.

Tentokrát byl o něco opatrnější, ale to nebylo důležité, neboť byl stejně odsouzen k smrti. Bojoval proti nejlepšímu šermíři dvou světů.

Dalších šest válečníků už bylo skoro u nás. Teď nezbýval čas na nějaké šermířské exhibice. Odrazil jsem jeho druhý útok a prohnal mu čepel srdcem. Pohledem přes rameno jsem zjistil, že Llana s Pan Dan Cheem jsou v bezpečí, a tak jsem se obrátil a rozběhl se podél okraje propasti – a šest zelených Mart'anů udělalo přesně to, co jsem čekal. Oddělili se pravděpodobně od zadního voje, aby si užili trochu zábavy při honu na rudého muže, který by jim pak posloužil k dalšímu rozptýlení při mučení nebo krutých hrách v aréně.

Ted' v těsném hloučku vyrazili za mnou a měkké nohy jejich thoatů se po prašném dně mrtvého moře, porostlém hnědavou vegetací, pohybovaly téměř nehlučně. Hnali se za mnou s připravenými oštěpy a každý z nich se pokoušel být první, kdo mě zajme, nebo alespoň zabije. Cítil jsem se, jak se musí cítit liška při proslulých anglických honech.

Pak jsem se však náhle zastavil, otočil a vyrazil přímo proti nim. Museli si myslet, že jsem zešlel strachem, neboť pochopitelně nemohli vědět, co mám v úmyslu, ani to, že jsem se dal na útěk jen proto, abych je odlákal od začátku stezky vedoucí dolů do propasti. Byli už téměř u mě, když jsem se v běhu prudce odrazil, vyskočil do vzduchu a přenesl se jim nad hlavami. Moje větší síla a pružnost a menší přitažlivost Marsu mi opět v případě nouze přispěchaly na pomoc.

Když jsem dopadl, vrhl jsem se ke stezce. Než se zeleným podařilo zastavit, otočit svá zvířata a znovu za mnou vyrazit, bylo již pozdě. Dokážu kdykoliv utéci thoatovi, který je navíc poměrně líný. Jediná potíž je v tom, že jsem příliš pyšný, než abych utíkal, ale stejně jako ten člověk, který byl příliš pyšný, než aby bojoval, i já někdy utíkat musím, zvláště je-li to v případech, kdy na tom závisí bezpečí či životy ostatních.

Dostal jsem se k začátku pěšiny s velikým náskokem a pustil se spěšně za Pan Dan Cheem a Llanou, kteří na mě čekali o něco níž.

Když jsme chvíli sestupovali, zvedl jsem hlavu a viděl, že se na okraji rokliny objevily hlavy zelených Mart'anů, kteří nás pozorovali. Protože nebylo těžké uhodnout, co se stane, vtáhl jsem Llanu do úkrytu pod velký kamenný převis. Pan Dan Chee nás následoval a vzápětí začaly kolem explodovat rádiové střely.

Pušky, jimiž jsou zelení Mart'ané vyzbrojeni, jsou z bílého kovu a s pažbami ze dřeva. Je to dřevo neobyčejně tvrdé a lehké, na Marsu velmi ceněné, které nemá na Zemi obdoby. Hlaveň je vyrobena ze slitiny oceli a hliníku, již se Mart'ané naučili vyrábět tak tvrdou, že předčí nejlepší pozemské oceli. Pušky jsou poměrně lehké, a jelikož se u nich používá malá ráže, mají dlouhou hlaveň a nabíjejí se výbušnými rádiovými střelami, jsou smrtelně nebezpečné a účinné na vzdálenosti, o jakých se nám na Zemi ani nesní.

Střely, které Mart'ané užívají, vybuchují při nárazu, neboť mají slabou vnější vrstvu, jež při dopadu praskne a odhalí skleněný vále-

ček, téměř plný, v jehož přední části je malá dutina s ještě menší částčkou rádiového prášku.^{*)}

V okamžiku, kdy na projektil dopadne sluneční světlo, i odražené, exploduje nálož silou, které nic neodolá. V noci si ihned uvědomíte nepřítomnost výbuchů, zatímco ráno pak nastane hromadná salva všech potmě nevybuchlých střel. Z tohoto důvodu se v noci obvykle používá střel nevybušných.

Věděl jsem, že je jistější zůstat v úkrytu, než se vystavit při dalším sestupu nepřátelským puškám, jelikož jsem velmi pochyboval, že by se za námi zelení pustili dolů po stezce. Jednak byla pro jejich obrovská těla příliš úzká a příkrá a jednak, pokud to není nezbytně nutné, neudělají zbytečně jediný krok pěšky.

Po několika minutách jsem znovu prozkoumal okraj srázu nad našimi hlavami a zjistil, že nejspíš odjeli. Protože jsme nechtěli riskovat další setkání s onou hordou divokých a krutých stvoření, pokračovali jsme v sestupu ke dnu kaňonu.

3.

Stezka byla velice příkrá a často nebezpečná, jelikož se klikatila po úbočí téměř kolmého srázu. Občas jsme museli na širších rovných římsách překračovat další lidské kostry a kromě nich jsme minuli i tři téměř čerstvá mrtvá těla v různých stadiích rozkladu.

„Co si myslíte o těch kostrách a tělech?“ zeptal se Pan Dan Chee.

„Jsou pro mě opravdu záhadou,“ odpověděl jsem. „Na té stezce muselo zemřít mnohem víc lidí než jen ti, na jejichž zbytky jsme zatím narazili. Všimni si, že kostry a těla leží jen na místech, kde se po pádu udržely. Mnohem větší počet se jich musel zřítit k úpatí stěny.“

„Ale jak přišli ti chudáci o život?“ chtěla vědět Llana.

„V údolí mohlo dojít k nějaké epidemii,“ uvažoval Pan Dan Chee, „a tihle nebožáci zemřeli, když se pokoušeli uprchnout.“

^{*)} Používám při popisu onoho prášku slovo rádium, poněvadž ve světle posledních objevů na Zemi věřím, že v základu směsi musí být tento prvek. V rukopisech kapitána Cartera je vždy tento kov zmiňován pod původním názvem v jazyce Helia a zapsán v hieroglyfech, které by bylo zbytečné zde reprodukovat. (pozn. aut.)

„Musím říci, že nemám nejmenší představu, jak se to stalo,“ pravil jsem. „Většina z nich má své řemení, ale nikoliv zbraně. Mám skoro chuť uvěřit, že Pan Dan Chee má pravdu, když říká, že se pokoušeli uniknout z údolí, ale jestli před epidemií, nebo před něčím jiným, to se asi nikdy nedozvíme.“

Z mnoha míst na naší nebezpečné cestě jsme měli skvělý výhled dolů do kaňonu. Byl rovný, a jak se zdálo, i dobře zavlažovaný a jednotvárnost šarlatové trávy, která na Marsu roste tam, kde je voda, byla přerušována skutečnými lesy, což je pro člověka zvyklého na běžnou krajinu umírající planety opravdu zázračný pohled.

Podél kanálů sice rostou hospodářské plodiny, stromy a další vegetace, v městech, kde je vybudován systém zavlažování, se rozprostírají nejen rozlehlé trávníky, ale i celé zahrady, avšak podobný pohled, jaký se mi naskytl zde, jsem viděl jen jednou – v údolí Dor poblíž jižního pólu, kde leží Ztracené moře Korus. Tady to nebyla jen úrodná plocha – tekly tu řeky a v dálce jsem spatřil přinejmenším jedno jezero. Pak obrátila Llana naši pozornost k bílé zářícímu městu se vznosnými věžemi.

„To je ale překrásné město,“ usmála se. „Zajímalo by mě, jací lidé tam asi žijí!“

„Pravděpodobně někdo, kdo netouží po ničem víc, než aby nám mohl podříznout krk,“ řekl jsem.

„My Orovarové takoví nejsme,“ zasmušil se Pan Dan Chee, „my si ošklivíme zabíjení lidí. Proč se ostatní rasy na Barsoomu tak nenávidí?“

„Já si myslím, že to není nenávist, co je nutí zabíjet se navzájem,“ vysvětloval jsem mu. „Zabíjejí se proto, že se z toho stal zvyk. Od doby, kdy vyschly oceány, je přežití stále těžší a těžší a zdejší lidé si za ta tisíciletí boje o život tak zvykli zabíjet, že se jim ze zabíjení cizinců stala druhá přirozenost.“

„Stejně bych ráda viděla, jak to uvnitř toho města vypadá,“ zatoužila Llana.

„Tvoje zvědavost nejspíš nebude nikdy ukojena,“ zavrtěl jsem hlavou.

Stáli jsme chvíli na skalní římse a dívali se dolů do nádherného údolí, neboť to, co se tady před námi otvíralo, byl pravděpodobně nejkrásnější pohled na celém Barsoomu. Viděli jsme několik stád malých thoatů, používaných rudými Marťany jako jízdní zvířata a na

potravu. Mezi zvířaty pěstovanými k jízdě a na maso je jistý rozdíl, ale na tuhle vzdálenost jsme nedokázali rozeznat, která to jsou. Viděli jsme tam dole i lovnou zvěř, a protože jsme byli už dlouho bez čerstvého masa, začaly se nám doslova sbíhat sliny.

„Pojďme rychle,“ ozvala se Llana. „Zatím jsme nezahledli žádné lidi a nemusíme se přiblížit k městu – stejně leží dost daleko – ale na to údolí bych se přece jen ráda podívala zblízka.“

„A já bych si rád dal kus pořádného šťavnatého masa,“ souhlasil jsem.

„To já taky,“ přidal se ke mně Pan Dan Chee.

„Můj zdravý rozum mi říká, že se chystáme udělat dost velkou hloupost,“ pokračoval jsem, „ale kdybych se vždycky řídil jen svým zdravým rozumem, byl by můj život pěkně nudný.“

„Poslyšte,“ ozvala se zase Llana, „stejně nevíme, jestli to tam dole není mnohem bezpečnější než nahoře na pláních. Tam jsme jen tak tak unikli mnoha nepříjemnostem a kdo ví, jaké nebezpečí tam ještě číhá.“

Já si to nemyslel, i když vím o případu, kdy zelení honili dva rudé Mart'any několik dnů. Jednoduše řečeno, výsledek naší diskuse byl ten, že jsme pokračovali v cestě ke dnu kaňonu.

U paty útesu, kde stezka končila, se válely hromady lidských kostí a několik ošklivě rozbitých těl – chudáci, kteří zemřeli přímo na pěšině nebo se zřítili a zabili se dole. Nedokázal jsem si vysvětlit, co to všechno znamená.

Naštěstí bylo město tak daleko, že jsem si byl jist, že nás odtamtud nemůže nikdo zahlédnout, a jelikož jsem znal zvyky Mart'anů, neměl jsem v úmyslu se k němu ani přiblížit. Nebylo by nás příliš zajímalo, ani kdybychom věděli, že nám v něm nehrozí nebezpečí, protože dno údolí bylo tak překrásné ve své přirozenosti, že pohled na město by působil jako falešná nota.

Kousek před námi bublala malá říčka, na jejímž protějším břehu začínal prales. Přešli jsme tedy k bližšímu břehu, kde se prostírala šarlatová loučka, spasená nakrátko stády, na níž zářila záplava květů nevidané krásy.

Kousek po proudu řeky se páslo stádo thoatů. Byli to chovní thoati, kteří mají výjimečně chutné maso, a Pan Dan Chee navrhl, abychom přešli na druhou stranu, kde by se mohl ukrýt v okraji lesa, připlížit se ke stádu a jedno zvíře ulovit.

Říčka se doslova hemžila rybami, a než jsme přebrodili na druhý břeh, podařilo se mi jich několik nabodnout dlouhým mečem.

„Takže rybu k večeři máme jistou,“ usmál jsem se spokojeně, „a jestli bude mít Pan Dan Chee také štěstí, dáme si pak pořádný steak.“

„A v pralese jsem zahlédla ovoce a ořechy,“ upozorňovala nás Llana. „To bude hostina!“

„Držte mi palce,“ řekl Pan Dan Chee a zmizel v porostu, jehož okrajem se chtěl přiblížit ke thoatům.

Spolu s Llanou jsme se za ním dívali, ale nezahlédli jsme mladého Orovara až do chvíle, kdy vyrazil z lesa a hodil něco po nejbližším thoatovi, což byl mladý býk. Zvíře zařvalo, uběhlo několik kroků, zpomalilo, zapotácelo se a padlo, zatímco zbytek stáda odklusal pryč.

„Jak to udělal?“ podívala se na mě Llana.

„To nevím,“ zavrtěl jsem hlavou. „Provedl to tak rychle, že jsem si nestačil všimnout, co to hodil. Oštěp to určitě nebyl, protože žádný neměl, a kdyby to byl meč, viděli bychom ho.“

„Mně to připadalo jako nějaká malá hůlka,“ řekla Llana.

Viděli jsme, jak Pan Dan Chee vyřezává ze své kořisti kusy masa, a zanedlouho už se vracel obtížen dostatkem potravy pro tucet mužů.

„Jak jsi zabil toho thoata?“ zeptala se ho Llana.

„Dýkou,“ odpověděl prostě.

„To bylo úžasné,“ usmál jsem se. „Kde ses to naučil?“

„Vrhání dýky je v Horzu považováno za sport. Skoro všichni jsme v tom dobří, ale já jsem shodou okolností vyhrál v posledních třech letech jeddakovu cenu. Proto jsem si byl dost jistý, že to zvíře dostanu, když jsem vám sliboval thoatí pečínku, ačkoliv jsem dýku nikdy předtím k lovu nepoužil. Velmi, ale opravdu velmi zřídka dojde v Horzu k souboji, a když se to stane, sokové si obvykle vyberou dýku, pokud ovšem jeden z nich není výrazně lepší než ten druhý.“

Zatímco jsme s Pan Dan Cheem rozdělali oheň a připravovali pečené ryby a steaky, nasbírala Llana náruč ovoce a ořechů. Měli jsme tedy královskou večeři, a když se snesla noc, ulehli jsme na měkký trávník a rychle usnuli.

4.

Spali jsme poměrně dlouho, protože jsme byli dost unaveni z předešlého namáhavého dne. Ulovil jsem několik čerstvých ryb, a jeli-

kož nám pořád ještě zbývalo dost thoatího masa, ke snídani jsme si prakticky zopakovali jídlo, které jsme měli k večeři. Pak jsme se vydali ke stezce, která vedla ven z údolí.

„Bude to hrozný výstup,“ poznamenal Pan Dan Chee.

„Také bych si přála, abychom ho nemuseli podniknout,“ povzdechla si Llana z Gatholu. „Hrozně nerada opouštím tohle překrásné místo.“

Mou pozornost náhle upoutal pohyb na dolním konci kaňonu. „Možná ho ani nebudeš moci opustit, Llano,“ obrátil jsem se k ní. „Podívejte.“

Oba se otočili směrem, kterým jsem ukazoval, a uviděli totéž co já – dvě stě válečníků na thoatech. Jezdci byli ebenově černí a mě napadlo, jestli mají něco společného s nechvalně známými Černými piráty Barsoomu, s nimiž jsem se poprvé setkal a bojoval před mnoha lety na jižním pólu. Tihle lidé si sami říkají Prvorození.

Přihnali se cvalem a s připravenými oštěpy nás obklíčili.

„Kdo jste?“ zeptal se jejich vůdce. „A co děláte v údolí Prvorozených?“

„Byli jsme přinuceni sestoupit po skalní stezce, abychom unikli hordě zelených válečníků,“ odpověděl jsem. „Právě se chystáme údolí opustit. Přišli jsme v míru, nestojíme o boj, ale máme tři meče připravené dokázat, že když je to třeba, bojovat umíme.“

„Musíte se s námi odebrat do Kamtolu,“ oznámil nám vůdce.

„To je to město?“

Přikývl.

Vytasil jsem meč z pochvy.

„Přestaň!“ zvolal. „Jsou nás dvě stovky a vy jste jen tři. Když s námi půjdete do města, máte alespoň nějakou naději, že zůstanete naživu, jestli ovšem odmítnete a pustíte se do boje, budete za chvíli mrtví.“

Pokrčil jsem rameny. „Mně je to celkem jedno,“ pravil jsem. „Llana z Gatholu si přála vidět město a já bojovat nemusím. Pan Dan Chee, jak se s Llanou rozhodnete?“

„Já bych opravdu ráda viděla to město,“ přisvědčila Llana, „ale pokud budete bojovat, budu bojovat s vámi. Třeba se k nám budou chovat slušně.“

„Musíte nám odevzdat zbraně,“ pokračoval vůdce.

To se mi nelíbilo a zaváhal jsem.

„Musíte odevzdat zbraně, nebo zemřete,“ trval na svém velitel. „Pojďte, nemám čas se s vámi zdržovat celý den!“

V tomto případě byl další odpor zbytečný a zdálo se hloupé obětovat naše životy, když zbývala nějaká naděje, že bychom mohli být v Kamtolu slušně přijati. Nasedli jsme proto na tři thoaty za jejich jezdce a celá skupina se vydala k bílému městu.

Cesta uběhla bez jakýchkoliv příhod, poskytla mi však možnost prohlédnout si naše věznitele zblízka. Byli zcela nepochybně stejné rasy jako Xodar, dator Prvorozených Barsoomu, abych ho pojmenoval celým titulem, který byl nejdříve mým nepřítelem a pak druhem v našem společném podivném dobrodružství mezi Svatými Therny. Jsou výjimečně krásnou rasou, silní a nádherně rostlí, s inteligentními tvářemi a rysy tak klasickými, že by jim mohl závidět sám Adonis. Já pocházím z Virginie, a jakkoliv by se to mohlo zdát divné, musím říci jednu věc – totiž že jejich černá barva, připomínající leštěný eben, velkou měrou přispívá k jejich půvabu. Řemení a odznaky, které nesli, byly stejné jako ony, jimiž se zdobili Černí piráti, s nimiž jsem se seznámil na Zlatých útesech nad údolím Dor.

Můj obdiv k nim mě ovšem nikterak nezaslepoval, neboť jsem věděl, že je to krutá a bezohledná rasa a že náš život vzhledem k našemu zajetí pravděpodobně nebude mít dlouhého trvání.

Kamtol nás neklamal. Byl i zblízka stejně krásný, jako když jsme na něj pohlíželi z výše útesů. Jeho čistě bílé vnější hradby byly zdobené nádhernými reliéfy, stejně jako fasády většiny domů. Nad širokými ulicemi, které byly při našem příjezdu do města plné lidí, se tyčily štíhlé věže. Mezi černými jsem zahlédl i několik rudých Mart'anů, kteří vykonávali podřadné práce. Bylo jasné, že jsou to otroci, a všechno zatím nasvědčovalo, že i nás očekává podobný osud.

Nemohu říci, že bych s velkým nadšením vzhlížel k možnosti, že by se John Carter, helijský princ a Vládce Marsu, stal metařem nebo sběračem odpadků. Jedné věci jsem si v Kamtolu ihned všiml, totiž toho, že jednotlivé budovy se nedají zvednout na válcových sloupech jako ve většině moderních mart'anských měst, kde se atentáty a placené vraždy rozvinuly v dokonalé umění. Cechy vrahů tam přímo kvetou a jejich příslušníci se zcela bez zábran pohybují městem, stejně jako kdysi gangsteři v ulicích Chicaga.

Pod silnou stráží nás odvedli do jedné z velkých budov a tam jsme byli rozděleni. Mě vzali do menší místnosti, kde mě posadili zády

k podivnému stroji, jehož přední stranu pokrývalo množství páček a ciferníků. Z různých částí stroje vybíhala řada silných izolovaných kabelů. Kabely končily kovovými pásky, které mi teď několik černých Marťanů připevnilo na zápěstí, kotníky a kolem krku – tam jsem cítil vzadu v týle jakési čidlo – a pak mě pevně zapnuli do něčeho, co vzdáleně připomínalo svěrací kazajku. Měl jsem dojem, že se mé páteře téměř po celé délce dotýká snad tisíc jehel. Myslel jsem si, že budu popraven elektrickým proudem, ale na druhé straně jsem si říkal, že na to, aby mě jen tak zabili, si zbytečně komplikují život. Jediná rána mečem by byla vykonána totéž a mnohem rychleji.

Důstojník, který očividně velel celému podniku, se postavil přede mne. „Budeš podroben zkoušce,“ řekl. „Na všechny otázky musíš odpovědět pravdivě,“ dodal a pokynul jednomu z mužů, který otočil vypínačem stroje.

Takže jsem neměl být popraven, ale prozkoumán. K čemu, to jsem nevěděl. V celém těle jsem ucítil jemné mravenčení a pak na mě začali chrlit otázky.

V místnosti bylo šest mužů. Občas se mě ptal jeden, jindy všichni naráz. V takových případech jsem samozřejmě nedokázal odpovědět nijak chytře, protože jsem neslyšel otázky v plném rozsahu. Někdy na mě mluvili uklidňujícím tónem, jindy naopak rozzlobeně křičeli, tu a tam mě dokonce uráželi. Pak mě nechali několik minut odpočinout a po téhle přestávce přišel do místnosti otrok s podnosem velmi lákavých pamlsků, které mi nabídl. Když jsem po nich natahoval ruku, ucukl a moji mučitelé se mi vysmáli. Bodali do mě ostrými předměty, až mi vytryskla krev, a pak mi do ran vtírali jakousi páliovou látku a hned nato utišující mast, která veškerou bolest okamžitě odstranila. Znovu mi poskytli odpočinek a znovu mi nabídli potravu. Když jsem si ji ani nepokusil vzít, trvali na tom, a k mému údivu mě nechali se najíst.

V té době jsem došel k názoru, že nás zajala rasa sadistických šílenců, a to, co se stalo vzápětí, mě v mém mínění jen utvrdilo. Moji trýznitelé opustili místnost. Seděl jsem několik minut sám a přemýšlel o všem, co se stalo, a také o tom, proč mě před začátkem mučení připoutali k tomu obrovskému stroji. Byl jsem obrácen tváří ke dveřím v protější stěně, ty se najednou rozletěly dokořán a do místnosti vskočil se strašlivým řevem veliký banth.

Tak to je konec, pomyslel jsem si, když se velká šelma rozběhla

přímo ke mně. Ale stejně náhle, jako se banth v místnosti objevil, se také několik kroků ode mě zastavil. Zastavil se dokonce tak prudce, že padl k zemi. Teprve teď jsem si všiml, že je upoután na pevném řetězu, který ho nepustí dál. Zažil jsem nevyhnutelně pocit přicházející smrti, což jsem považoval za zvláště rafinovaný způsob mučení. Každopádně, pokud mě chtěli vyděsit nebo zlomit, měli bohužel smůlu, neboť já už se smrti dávno nebojím.

Bantha pomocí řetězu odvěkli a dveře se zavřely. Pak vešlo šest mužů, kteří mě zkoumali, a neobyčejně laskavě se na mě usmívali.

„To je všechno,“ oznámil mi velící důstojník, „zkouška skončila.“

5.

Když ze mě sundali všechny pásy a kabely, předali mě znovu stráží a ta mě doprovodila do vězení, jaké se nachází v každém marťanském městě, ať už starém či moderním. Tahle podzemní bludiště chodeb a místností jsou určena především ke skladovacím účelům, a rovněž k uvěznění provinilců, jejichž jedinými společníky jsou pak jen odporní ulsiové.

Byl jsem přivázán řetězem ke stěně velké kobky, kde už byl další vězeň, rudý Marťan, a netrvalo dlouho a přibyli k nám i Llana a Pan Dan Chee.

„Vidím, že jste také přežili zkoušku,“ přivítal jsem je.

„Co, pro všechno na světě, čekali, že se dozvědí z takových nemsylů?“ vrtěla Llana hlavou. „Bylo to nesmyslné a hloupé.“

„Třeba chtěli zjistit, zda by nás dokázali vyděsit k smrti,“ uvažoval Pan Dan Chee.

„Mě by spíše zajímalo, jak dlouho nás budou držet tady v podzemí,“ rozhlížela se Llana.

„Já už jsem zde rok,“ vmísil se do našeho rozhovoru rudý Marťan. „Občas mě vzali ven a nechali mě pracovat s ostatními otroky, kteří patří jeddakovi, ale dokud mě někdo nekoupí, zůstanu tady.“

„Dokud tě někdo nekoupí? Co tím myslíš?“ zeptal se Pan Dan Chee.

„Všichni uvěznění patří jeddakovi,“ vysvětloval náš spoluvězeň, „ale jeho důstojníci a šlechtici si je mohou koupit, když chtějí nějakého nového otroka. Myslím si však, že za mě požaduje příliš vysokou cenu, protože už si mě prohlédlo několik šlechticů a všichni řek-

li, že bych se jim zamlouval.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Omluvte mou zvědavost, ale vy dva vůbec nevypadáte jako Barsoomiané a marně přemýšlím, z které části naší planety můžete být. Jen ta žena je typická Barsoomianka, ale vy muži máte bílou kůži a jeden vlasy černé a druhý žluté.“

„Slyšel jsi někdy o Orovarech?“ zeptal jsem se ho.

„Samozřejmě,“ přikývl, „ale ti vyhynuli už velmi dávno.“

„No, přesto je tady Pan Dan Chee Orovar. Malá část jich přežila v jednom pouštním městě.“

„A ty?“ zajímal se. „Ty nejsi Orovar, ti nikdy neměli černé vlasy.“

„Nejsem,“ souhlasil jsem. „Pocházím z jiného světa – z Jasoomu.“

„Ach!“ vykřikl. „Bylo by možné, že jsi John Carter?“

„Ano, to jsem já. A kdo jsi ty?“

„Jmenuji se Jad-han. Pocházím z Amhoru.“

„Amhor? Odtamtud znám jednu dívku, Janai.“

„Co ty víš o Janai?“ naklonil se ke mně.

„Znáš ji?“

„Byla to má sestra, ale je už celé roky mrtvá. Zatímco jsem byl na dlouhé cestě mimo město, postihlo naši rodinu strašlivé neštěstí. Jal Had, princ Amhoru, najal Gantun Gura, vraha, který měl zabít mého otce, protože ten si nepřál, aby si Jal Had vzal Janai za ženu. Když jsem se vrátil do Amhoru, zjistil jsem, že Janai uprchla, a později jsem se dozvěděl, že zahynula. Abych se vyhnul vrahům, které poslal Jal Had i na mě, musel jsem opustit město. Nějakou dobu jsem se jen tak toulal bez cíle a nakonec mě zajali Prvorození. Ale řekni mi, co víš o Janai?“

„Vím, že není mrtvá,“ odvětil jsem. „Provdala se za jednoho z mých nejlepších důstojníků a žije v klidu a pohodlí v Helii.“

Jakmile se Jad-han dozvěděl, že jeho sestra žije, byl bez sebe radostí. „Kdybych tak mohl odsud uprchnout, vrátit se do Amhoru a pomstít smrt našeho otce, byl bych dokonale šťastný.“

„Váš otec byl pomstěn,“ usmál jsem se. „Jal Had je mrtev.“

„Je mi líto, že jsem ho nemohl zabít vlastní rukou,“ zasmušil se Jad-han.

„Poslyš,“ pravil jsem, „jsi tady už celý rok a jistě znáš mnohé ze zvyků zdejších lidí. Mohl bys nám říci, jaký osud nás asi čeká?“

„Je tady několik možností,“ řekl. „Mohli byste pracovat jako otro-

ci. V tom případě s vámi budou zacházet velmi špatně, ale mohli byste žít dlouhé roky. Nebo by vás mohli použít jako bojovníky pro hry ve Velkém cirku. Tam budete zápasit s lidmi i šelmami pro zábavu Prvorozených. A za třetí, mohli by vás všechny najednou kdykoliv popravit. Všechno to závisí na duševním rozpoložení Doxa, jedaka Prvorozených, o němž si myslím, že mu mírně přeskočilo.“

„Jestliže jsou nějakým měřítkem ty hloupé zkoušky,“ ozvala se Llana, „pak jim přeskočilo všem.“

„Tím si nebuďte tak jistí,“ zavrtěl hlavou Jad-han. „Kdybyste si uvědomili důvod té zkoušky, pochopili byste, že je nevymyslel žádný blázen. Viděli jste ty mrtvé, když jste sestoupili do údolí?“

„Ano, ale co mají ty kostry společného se zkouškami?“

„Prodělali tytéž zkoušky, proto tam teď leží mrtví.“

„Tomu nerozumím,“ pravil jsem. „Prosím, vysvětli mi to.“

„Stroje, k nimž jste byli připojeni, prozkoumaly stovky vašich reflexů a automaticky zaznamenaly vaši osobní nervovou charakteristiku, která je naprosto odlišná od nervové charakteristiky jakéhokoliv jiného člověka.

Pak je tady vládnoucí centrální stroj, který jste neviděli a nikdy neuvidíte. Ten produkuje krátkovlnné vibrace, jež se dají naladit přesně na nervový systém kteréhokoliv člověka. Když se pak takový impuls vyšle, způsobí natolik ochromující šok, že člověk, na jehož nervový systém je stroj naladěn, okamžitě umírá.“

„Ale proč tak složitý proces, jen aby se zde udrželo nebo zabilo několik otroků?“ nechápal Pan Dan Chee.

„Nepoužívají stroj jen k tomu,“ vysvětloval Jad-han. „Možná to byl původní důvod, zabránit otrokům v útěku, aby neroznesli zprávu o tomhle nádherném údolí, jediném na umírající planetě. Dovedete si představit, že by se ho chtěla zmocnit každá země. Má však především jiný význam. Udržuje Doxa na trůně. Zaznamenali nervovou charakteristiku každého dospělého jedince v údolí, a proto jsou do posledního vydání jeddakoví na milost a nemilost. Nemusíte se ani pokusit o útěk, abyste byli zabiti. Jeddakův nepřítel může klidně sedět doma a ta věc ho jednoho krásného dne zabije jako blesk z čistého nebe. Doxus je jediný dospělý člověk v Kamtolu, jehož nervová charakteristika nebyla zaznamenána – a on a ještě jeden muž, Myrlo, jen ti dva vědí, kde je ukryt ovládací stroj a jak se s ním zachází. Říká se, že je velmi jemný a choulostivý a že by se mohl celkem

snadno nenapravitelně porouchat, nebo dokonce zničit. Pak už by se nikdy nedal opravit.“

„Nedal by se nahradit jiným?“ zeptala se Llana.

„Vynálezce toho stroje je mrtev,“ zavrtěl hlavou Jad-han. „Říká se, že nenáviděl Doxa za to, k jakým účelům stroj použil, a protože se ho jeddak obával, nechal ho zavraždit. Myr-lo, který jej pak nahradil, zdaleka nemá takovou inteligenci, aby dokázal něco podobného sestrojit.“

6.

Když toho večera Llana usnula, sesedli jsme se s Pan Dan Cheem a Jad-hanem do úzkého kroužku a tiše hovořili.

„Je to špatné,“ povzdechl si Jad-han, který vrhl pohled na spící dívku, „moc špatné, že je tak krásná.“

„O čem to mluvíš?“ zamračil se Pan Dan Chee.

„Odpoledne jste se mě ptali, jaký osud by vás tady mohl očekávat, a já vám řekl, co vím. Jenže to byly možnosti pro vás, muže. Ta dívka...“ Pohledem plným lítosti se znovu zadíval na Llanu a potřásl hlavou. Víc říkat nemusel.

Následujícího dne přišla do kobky skupina Prvorozených, aby si nás prohlédla, stejně jako by si někdo šel prohlédnout dobytek, o jehož koupi by uvažoval. Byl mezi nimi i jeddakův důstojník, který měl dohlížet na prodej a dosáhnout co nejvyšších cen.

Jednomu ze šlechticů okamžitě padla do oka Llana a nabídl za ni slušnou sumu. Důstojník se s ním nějakou chvíli dohadoval, ale nakonec šlechtic Llanu skutečně koupil a zaplatil.

Pan Dan Chee i já jsme byli rychlostí celé události zaskočení, a než jsme se stačili vzpamatovat, odvedli ji a my si byli jistí, že už ji nikdy neuvidíme. Přestože je její otec jeddakem Gatholu, koluje v jejích žilách helijská krev a helijské ženy vědí, jak se zachovat, když je nelaskavý Osud uvrhne do situace, v níž, jak jsme tušili, se Llana z Gatholu zanedlouho ocitne.

„Oh! Přikován ke zdi řetězem a beze zbraně, když se přihodí taková věc!“ zvolal Pan Dan Chee.

„Vím, jak se cítíš,“ přikývl jsem. „Ale dosud nejsme mrtvi, Pan Dan Chee, a naše chvíle třeba ještě přijde.“

„Jestli ano, pak mi drazé zaplatí!“ skřípal zuby. Dva šlechtici lici-

tovali o mě a nakonec jsem byl přiklepnut datorovi jménem Xaxak. Sundali mi pouta a jeddakův důstojník mi přikázal, abych byl poslušným a dobrým otrokem.

Xaxak měl s sebou několik bojovníků, a když jsme opouštěli podzemí, kráčeli mi po obou stranách. Na cestě do Xaxakova paláce, který se rozkládal na dohled od jeddakova sídla, jsem byl předmětem značné zvědavosti. Má bílá kůže a šedé oči vyvolávaly ve všech městech, kam jsem zavítal a kde mě neznali, různé poznámky. Samozřejmě jsem silně opálený, ale ani tak odstín mé pleti zdaleka nedosahuje měděné barvy rudých Mart'anů.

Než mě dal Xaxak odvést do obydlí otroků, chvíli mě vyslyšel. „Jak se jmenuješ?“ začal.

„Dotar Sojat,“ odpověděl jsem. To bylo jméno, jež mi dali zelení Mart'ané, kteří mě zajali, když jsem poprvé přišel na Mars. Skládalo se ze jmen prvních dvou protivníků, které jsem zabil v soubojích, a je ve své podstatě čestným titulem. Muže s jedním jménem, *o-mada*, si nikdo příliš neváží. Byl jsem ovšem rád, že přestali u dvou jmen, protože kdybych měl nést jména všech zelených válečníků, které jsem kdy zabil, trvalo by celou hodinu, než bych je vyjmenoval.

„Řekl jsi dator?“ otázal se Xaxak. „Neříkej, že jsi princ.“

„Řekl jsem Dotar,“ odvětil jsem. Nesdělil jsem mu své pravé jméno, neboť jsem si byl jistý, že je mezi Prvorozenými dost známé. A Prvorození měli více než jeden důvod mě nenávidět za to, co jsem jim provedl v údolí Dor. „Odkud jsi?“ pokračoval.

„Nemám vlastní zemi,“ potřásl jsem hlavou. „Jsem panthan.“

Panthani, žoldnéři, vojáci štěstěny, nemají stálý domov, toulají se od města k městu a nabízejí své služby a meče každému, kdo je zaměstná a zaplatí. Proto jsou to také skoro jediní muži, které celkem bez potíží vpustí prakticky do kteréhokoliv mart'anského města.

„Aha, tak panthan,“ přikývl. „Jistě si o sobě myslíš, že jsi bůhvíjak zběhlý v zacházení s mečem.“

„Už jsem se setkal s horšími šermíři,“ odpověděl jsem.

„Kdybych si myslel, že umíš alespoň trochu šermovat, mohl bych tě přihlásit do Menších her,“ ušklíbl se, „ale stál jsi mě dost peněz a nerad bych se vystavoval nebezpečí, že budeš zabít.“

„Myslím, že toho se nemusíš obávat,“ usmál jsem se.

„Vidím, že jsi si pěkně jistý sám sebou,“ zabručel. „Dobrá, podíváme se, co umíš. Vezměte ho do zahrady,“ přikázal dvěma váleční-

kům. Xaxak nás následoval na široký pás písku pod otevřeným nebem.

„Dej mu svůj meč,“ vyzval jednoho z vojáků a druhému řekl: „Zkus ho, Ptangu, ale ne abys ho zabil.“ Pak se obrátil ke mně. „Nebojuje se na smrt, otroku, rozumíš? Chci jen vidět, jestli vůbec něco umíš. Každý z vás může prolít krev protivníka, ale ne ho zabít!“

Ptang, jako ostatně všichni Černí piráti, s nimiž jsem se setkal, byl skvělý šermíř – klidný, rychlý a smrtelně nebezpečný. Přiblížil se ke mně se slabým, pohrdavým úsměvem na rtech.

„Myslím, že to není příliš fér, můj princ,“ hovořil přes rameno ke Xaxakovi, „postavit tohohle potulného vojáka proti jednomu z nejlepších šermířů Kamtolu.“

„To je jediný způsob, jak mohu poznat, jestli v něm něco je, nebo ne,“ odpověděl Xaxak. „Pokud se ti dokáže chvíli ubránit, pak je jistě dost dobrý na to, aby se mohl zúčastnit Menších her. Třeba by mi mohl vydělat ty peníze, které jsem za něj zaplatil.“

„Uvidíme,“ usklíbl se Ptang a zkřížil se mnou meč.

Než si uvědomil, co se děje, škrábl jsem ho na rameni. Zatvářil se překvapeně a úsměv mu ze rtů zmizel.

„Náhoda,“ řekl, „podruhé už se to nestane.“ Vzápětí jsem ho škrábl do druhého ramene. Pak udělal osudovou chybu: rozzuřil se. Zatímco vztek může někdy zesílit mužův útok, vždycky oslabuje jeho obranu. Ověřil jsem si to snad tisíckrát, a proto když se chci protivníka rychle zbavit, snažím se ho rozzuřit.

„No tak, Ptangu! To nedokážeš předvést nic lepšího proti obyčejnému otrokovi?“ zvolal Xaxak.

V tom okamžiku se na mě Ptang vrhl a oči měl krvavé. Nezdálo se, že by mu měly v nejbližší chvíli zrudnout – Ptang byl rozhodnut mě zabít.

„Ptangu,“ varoval ho znovu Xaxak, „ne abys ho zabil!“

Když jsem zaslechl jeho slova, zasmál jsem se a poranil Ptanga na hrudi. „Copak v Kamtolu nemáte skutečné šermíře?“ zeptal jsem se jízlivě.

Xaxak a jeho druhý voják byli najednou velmi tiší. Občas jsem pohledem zachytil jejich bledé obličeje. Vypadali poněkud zničeně. Ptang byl vztekem bez sebe – vrhl se na mě jako rozzuřený býk a zaútočil sekem, který by mi sťal hlavu z ramenou, kdyby mě zasáhl. Nezasáhl, a já mu probodl levou paži.

„Neměli bychom toho raději nechat, než tvůj muž vykrvácí?“ zavolal jsem na Xaxaka.

Xaxak neodpověděl, ale mě už celá ta věc nudila a chtěl jsem ji ukončit, proto jsem zachytil Ptangovu čepel zhruba v jedné třetině svým mečem a kruhovým pohybem zápěstí jsem mu zbraň vyrazil z ruky.

„Tak co, stačí to?“

Xaxak přikývl. „Ano,“ odpověděl pomalu. „To opravdu stačí.“

Ptang byl jedním z nejpřekvapenějších a nejschlíplejších mužů, které jsem kdy viděl. Stál a díval se na mě, aniž se pokoušel sebrat svou zbraň. Najednou mi ho bylo velmi líto.

„Nemáš se za co stydět, Ptangu,“ obrátil jsem se k němu. „Jsi opravdu skvělý šermíř, ale to, co jsem provedl s tebou, dokážu udělat každému muži v Kamtolu.“

„Věřím tomu,“ přikývl. „Můžeš být otrokem, ale já jsem pyšný, že jsem s tebou mohl zkřížit meč. Na světě jistě není lepšího šermíře.“

„I já si to myslím,“ souhlasil Xaxak, „a vidím, že mi vyděláš spoustu peněz, Dotar Sojate.“

7.

Xaxak se o mě staral asi tak, jak by se na Zemi staral majitel koňské stáje o perspektivního vítěze derby. Ubytoval mě v domě své osobní gardy, kde se ke mně chovali jako k sobě rovnému. Vyčlenil Ptanga, který se měl starat o to, abych měl dostatek cvičení jak fyzického, tak šermířského, a samozřejmě, předpokládám, také dohlédnout, že neuteču. Nyní mě zajímal především osud Llany a Pan Dan Cheeho, o nichž jsem neměl nejmenších zpráv.

Mezi Ptangem a mnou se rozvinulo něco, co se podobalo přátelství. Obdivoval mé šermířské umění a rád se jím chlubil před ostatními vojáky. Zprvu měli sklony ho kritizovat a tropit si z něj šprýmy, jelikož se dal porazit otrokem. Řekl jsem mu tedy, ať jim nabídne, že každý z nich může zkusit, co dokáže.

„To nemohu udělat,“ odmítal nejdřív, „zvláště ne bez Xaxakova souhlasu, protože kdyby se ti něco stalo, nesl bych za to vinu.“

„Nic se mi nestane,“ odpověděl jsem. „To víš nejlíp ty sám.“

Trochu rozpačitě se usmál. „Máš pravdu,“ přikývl, „ale stejně se musím zeptat Xaxaka.“ Když datora příště uviděl, skutečně ho požá-

dal o dovolení.

Abych si získal Ptangovu vděčnost a přátelství, naučil jsem ho několik jemnějších šermířských triků a fines, které jsem posbíral v bitvách a stovkách soubojů na obou světech, zdaleka jsem mu však neukázal všechno, co jsem znal. Nemohl jsem se s ním podělit ani o svou sílu a rychlost, které mi mé pozemské svaly na Marsu dávaly.

Xaxak nás právě pozoroval při šermu, když se ho Ptang zeptal, zda bych se mohl postavit některým z jeho kritiků. Xaxak potřásl hlavou. „Mám strach, aby nebyl Dotar Sojat zraněn.“

„Zaručuji se, že k tomu nedojde,“ pravil jsem.

„No,“ rozmýšlel se, „mám také strach, abys některé z mých vojáků nezabil.“

„Slibuji, že to neudělám. Rád bych jim jen ukázal, že proti mně nevydrží ani tak dlouho, jako vydržel Ptang.“

„To by nemusela být špatná zábava,“ usoudil nakonec Xaxak. „Kdopak tě vlastně kritizoval, Ptangu?“

Ptang mu jmenoval pět vojáků, kteří byli více než nevybíraví ve svých posměšcích, a Xaxak pro ně okamžitě poslal.

„Jak jsem se doslechl,“ řekl šlechtic, když se shromáždili v zahradě, „odsoudili jste Ptanga proto, že se dal v souboji porazit tímhle otrokem. Myslí si některý z vás, že by to dokázal lépe než Ptang? Pokud ano, teď máte možnost.“

Začali ho ujišťovat, prakticky sborem, že by to jistě každý z nich dokázal lépe.

„Dobrá, uvidíme,“ přikývl, „ale mějte na paměti jednu věc: nikdo nesmí být zabit, a když dám znamení, přestanete bojovat. To je rozkaz.“

Ujistili ho, že mě nezabijí, a pak se na prostranství vykolébal první z nich. V rychlém sledu jsem jednoho po druhém škrábl na pravém rameni a odzbrojil.

Musím říci, že to vzali velmi slušně, všichni s výjimkou jednoho, který se jmenoval Ban-tor a byl nejzuřivějším Ptangovým kritikem.

„To byl trik,“ mručel. „Dovol, abych to zkusil ještě jednou, můj datore, a já ho zabiju.“ Zuřil tak, že se mu hlas třásl.

„Ne,“ zavrtěl Xaxak hlavou. „Škrábl tě do krve a odzbrojil, a dokázal tak, že je lepší šermíř než ty. Jestliže to učinil díky nějakému triku, byl to trik šermířský, a než se rozhodneš Dotar Sojata zabít, možná by bylo dobře, kdyby ses ten trik naučil.“

Když muž s ostatními čtyřmi odcházel, stále ještě se mračil a nadával a já si uvědomil, že zatímco většina Prvorozených jsou mí potenciální nepřátelé, tenhle Ban-tor je mým nepřítelem skutečným. Moc jsem o tom však nepřemýšlel, neboť jsem byl pro Xaxaka příliš cenným, než aby někdo riskoval jeho hněv tím, že by se mi pokusil ublížit. Samozřejmě, v tom okamžiku mě ani nenapadlo, jakým jiným způsobem by mi mohl tenhle člověk uškodit.

„Ban-tor mě vždycky nenáviděl,“ řekl mi Ptang, když jsme osaměli. „Nemá mě rád, protože jsem byl vždycky lepší šermíř než on a také jsem ho překonal v soutěžích síly. Kromě toho je to od narození zlý a svárlivý chlap. Kdyby nebyl příbuzným Xaxakovy ženy, dator by ho ve svém domě nesnesl.“

Když už jsem se přirovnal k něčemu jako perspektivnímu vítězi derby, mohu v tom srovnání pokračovat, že vám popíšu místní Menší hry jako závody nebo dostihy nižších ras. Konají se jednou týdně v městském cirku a místní šlechtici zde stavějí své otroky nebo válečníky proti otrokům a válečníkům jiných šlechticů. Bojuje se v zápasu, boxu, šermu a soutěži síly. Všechna utkání vzbuzují velké vzrušení a na jednotlivé bojovníky se sází značné sumy peněz. Souboje nemusí končit smrtí, sázející se vždy předem dohodnou, co je cílem zápasu. Obvykle to bývá první krev nebo odzbrojení protivníka, ale vždy dojde alespoň k jednomu souboji na život a na smrt, což bych přirovnal k jakémusi finále či mistrovskému zápasu profesionálních boxerů.

Kamtol měl asi dvě stě tisíc obyvatel, z nichž bylo nějakých pět tisíc otroků. Protože jsem se těšil relativní svobodě, mohl jsem v omezené míře chodit městem. Vždycky mě však doprovázel Ptang. Na svých cestách jsem si všiml, že je zde jen velmi málo dětí, a jednou jsem se Ptanga zeptal proč.

„Údolí Prvorozených uživí pohodlně asi dvě stě tisíc obyvatel,“ odpověděl, „proto je obyvatelům povoleno mít jen omezený počet dětí, které nahrazují zemřelé. Jak jsi pravděpodobně uhodl podle vzhledu našich lidí, staří a neschopní jsou zabíjeni, a tak máme přibližně šedesát pět tisíc válečníků a zhruba dvakrát tolik dokonale zdravých žen a dětí. Máme tu dvě velké názorové skupiny. Jedna z nich tvrdí, že by se měl počet žen podstatně snížit, aby se pak zvýšil počet válečníků, druhá skupina naopak zastává názor, že jelikož nejsme ohrožováni žádným silným nepřítelem, je šedesát pět tisíc

válečníků až dost.

I když se to může zdát divné, náleží většina žen k první skupině, a to bez ohledu na to, jak si zastánci snížení počtu žen představují pro-

vedení svého plánu. Chtěli by to udělat tak, že se schválí k vylíhnutí mnohem větší počet vajec a pak se zabijí všechny ženy, které by byly ve snůšce, a tolik dospělých žen, kolik bylo ve snůšce mužských potomků. To, že s tímhle plánem souhlasí i ženy, pravděpodobně vyplývá z jedné skutečnosti. Většina žen si totiž o sobě myslí, že jsou příliš přitažlivé a důležité, než aby takový osud potkal zrovna je, a že tím budou postiženy jiné. Doxus věří v zachování současného stavu, ale některý z budoucích jeddaků si může myslet něco jiného. Mohlo by se dokonce stát, že i Doxus změní názor, a při tom, jaký je, člověk opravdu nikdy neví.“

Má šermířská pověst se brzy roznesla mezi všemi válečníky Kamtolu a názory na mé skutečné schopnosti se velmi lišily. Šermovat mě vidělo možná tucet vojáků, ale zbytek mužů tajně věřil, že by mě v osobním souboji jistě přemohli, protože Prvorození jsou válečnou rasou, která je výjimečně pyšná na své vojenské dovednosti a umění.

Jednoho dne jsem cvičil s Ptangem v zahradě, když přišel Xaxak s jiným datorem, kterému říkal Nastor. Jakmile je Ptang uviděl přicházet, tiše si hvízdal. „Nastora jsem tady ještě nikdy neviděl,“ sdělil mi tiše. „Xaxak ho nemá rád a Nastor Xaxaka nenávidí! Myslím, že vím, co zde pohledává. Jestli nás požádají, abychom šermovali, dovol mi, abych tě odzbrojil. Později ti vysvětlím proč.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem, „ale doufám, že je to k dobrému účelu.“

„To není kvůli mně,“ odvětil, „ale pro datoru Xaxaka.“

Když se k nám dvojice blížila, slyšel jsem, jak Nastor říká: „Tak tohle je ten tvůj velký šermíř? Vsadil bych se, že mám několik mužů, kteří by ho kdykoliv dokázali porazit.“

„Máš skvělé muže,“ souhlasil Xaxak, „ale myslím, že můj šermíř by i proti nim dokázal své kvality. Jakou sázku bys měl asi na mysli?“

„Tys viděl mé muže bojovat,“ odpověděl Nastor, „ale já toho tvého ho nikdy. Rád bych ho viděl v akci, pak budu vědět, jak sázet.“

„Dobrá,“ řekl Xaxak. „Na to máš samozřejmě právo.“ Pak se obrátil k nám. „Předvedeš datoru Nastorovi ukázkou svého šermířského umění, Dotar Sojate, ale žádná vážná zranění, rozumíš?“

Tasili jsme s Ptangem meče a postavili se do střehu. „Nezapomeň, co jsem ti říkal,“ připomněl mi a pustili jsme se do boje.

Nejenže jsem si pamatoval, co ode mě žádal, ale už jsem si uvědomil proč, a tak jsem předvedl ukázkou zcela průměrného šermu,

který stačil právě tak na to, abych nějakou dobu vydržel Ptangovi vzdorovat a nakonec se od něj nechal odzbrojit.

„Je to skutečně skvělý šermíř,“ přitakal Nastor, který samozřejmě lhal, ale už nevěděl, že o tom víme. „Vsadil bych se však jedna ku jedné, že ho můj člověk dokáže zabít.“

„Myslíš souboj na život a na smrt?“ ujišťoval se Xaxak. „V takovém případě bych musel vyžadovat lepší sázku, protože nestojím o to, aby můj člověk hned v prvním utkání, k němuž nastoupí, bojoval o život.“

„Dobrá, vsadím dvě ku jedné,“ přihodil Nastor, „to by ti vyhovovalo?“

„Dokonale,“ přikývl Xaxak. „A kolik chceš vsadit?“

„Tisíc tanpi proti tvým pěti stům,“ odpověděl Nastor. Tanpi je zhruba ekvivalent jednoho amerického dolaru.

„Rád bych vydělal víc než na žrádlo soraka své ženy,“ usmál se Xaxak.

Sorak je malé šestinohé zvířátko podobné kočce a mart'anské ženy si ho často chovají jako domácího mazlíčka. To znamená, že Xaxak jinými slovy sdělil Nastorovi, že nemá cenu vsázet se o drobné.

Viděl jsem, že chce Xaxak Nastora rozzlobit a že hodlá vsadit co možná nejvíc, a podle toho mi bylo jasné, že pochopil, jaké divadlo jsme s Ptangem pro Nastora sehráli.

Nastor se nasupeně ušklíbl. „Nerad bych tě ožebračil,“ prohlásil, „ale jestli chceš opravdu přijít o peníze, řekni sám, kolik chceš vsadit!“

„Aby to tedy bylo zajímavé,“ pravil Xaxak, „vsadil bych padesát tisíc tanpi proti tvým sto tisícům.“

To s Nastorem na okamžik otřásl, ale jistě si zase vybavil, jak snadno mě Ptang odzbrojil, protože nakonec se do návnady přece jen zakousl. „Platí,“ zvolal, „a už teď je mi líto jak tebe, tak tvého muže.“ A s tímhle licoměrným prohlášením se otočil na podpatku a odešel.

Xaxak se za ním díval s pobaveným úsměvem na rtech, a když byl Nastor pryč, obrátil se k nám. „Doufám, že jste jen hráli jistou hru,“ řekl, „protože jestli ne, připravili jste mě o padesát tisíc tanpi.“

„Nemusíš si dělat starosti, můj princi,“ odpověděl Ptang.

„Nebudu si dělat starosti, pokud si je nedělá Dotar Sojat,“ řekl daktor.

„V takových podnicích vždycky hrozí jisté nebezpečí,“ pravil jsem, „ale myslím, že jsi vsadil dobře.“

„No, vidím, že tvá víra je silnější než má,“ uzavřel debatu dator Xaxak.

8.

Ptang mi řekl, že ještě žádný souboj na život a na smrt nevzbudil takovou pozornost jako ten náš, na nějž vsadili Xaxak a Nastor. „Nikdo z obyčejných vojáků nechce za Nastora bojovat,“ vyprávěl mi. „Přesvědčil jednoho datora, aby se za něj bil. Je to muž, o němž se soudí, že je nejlepším šermířem v Kamtolu. Jmenuje se Nolat. Nikdy předtím ještě nebojoval princ s otrokem, ale říká se, že Nolat dluží Nastorovi velkou sumu peněz a že mu Nastor slíbil odpustit celý dluh, když vyhraje. Nolat si je svým vítězstvím jistý – tak jistý, že dal do zástavy svůj palác, aby získal hotové peníze, které by mohl vsadit sám na sebe.“

„To od něj není zase tak hloupé,“ poznamenal jsem, „protože jestli prohraje, nebude už palác potřebovat.“

Ptang se zasmál. „Doufám, že už ho skutečně nebude potřebovat,“ přikývl, „ale nepřeháněj to se svým sebevědomím. Nolat je považován za nejlepšího šermíře mezi všemi Prvorozenými a říká se, že na celém Barsoomu není zručnějších šermířů, než jsou Prvorození.“

Než nastal den, kdy jsem měl bojovat s Nolatem, byli Ptang i Xaxak čím dál tím nervóznější, stejně jako všichni Xaxakovi válečníci, kteří, jak se zdálo, ke mně chovali osobní sympatie – samozřejmě s výjimkou Ban-tora, jehož nenávisť jsem vzbudil tím, že jsem ho v souboji odzbrojil.

Ban-tor proti mně vsadil dost velké částky a všude se tím chlubil. Vykřikoval, že pro Nolata nejsem důstojný soupeř a že má smrt bude velmi rychlá.

Spal jsem sám v malém pokojíku, na starých, vyřazených kožešinách, tak jak se sluší na otroka. Pokoj sousedil s Ptangovou ložnicí a měl pouze jedny dveře. Okno ústilo do zahrady.

Noc před soubojem jsem byl probuzen jakýmsi cizím zvukem, a když jsem otevřel oči, viděl jsem, jak z mého okna vyskočil muž s mečem v ruce, ale protože nesvítíl ani jeden z barsoomských měsíců, nebylo dost světla na to, abych ho poznal. Přesto mi na něm bylo

něco povědomé.

Následujícího rána jsem Ptangovi vyprávěl o noční příhodě. Ani jeden z nás si nedokázal představit, proč by se měl někdo potají vlížit do mého pokoje, vždyť jsem neměl nic, co by mi mohl ukrást.

„Mohl to být vrah, který měl zrušit souboj,“ uvažoval Ptang.

„O tom pochybuji,“ zavrtěl jsem hlavou. „Měl dost času na to mě zabít, protože jsem se vzbudil až ve chvíli, kdy vyskakoval z okna.“

„Nechybí ti nic?“

„Nemá mi co chybět,“ odpověděl jsem, „kromě řemení a zbraní, a ty, jak vidíš, mám na sobě.“

Ptanga nakonec napadlo, jestli si ten muž nemyslel, že v místnosti spí žena, a když zjistil svůj omyl, dal se na útěk, a s tím jsme celou příhodu odbyli a pustili ji z hlavy.

Na stadión jsme se vydali kolem čtvrté zody a naše cesta tam proběhla ve velkém stylu – bylo to celé procesí. V průvodu byl Xaxak, jeho manželka se svými otrokyněmi i Xaxakovi důstojníci a válečníci. Všichni jsme jeli v sedlech vesele ozdobených thoatů. Nad hlavami nám povlávaly praporce a před námi cválali na stejně vyšňořených zvířatech trubači. Nastor se samozřejmě dostavil v podobném průvodu. Všichni jsme objeli arénu za hlasitých výkřiků „Kaor!“, což bylo volání pozdravné, nebo hlasitého mručení, což byl ekvivalent pozemského pískotu. Já utřil mnohem více mručení než kaorů, protože, koneckonců, byl jsem přece jen obyčejný otrok, který stál proti princovi a muži jejich vlastní krve.

Proběhla nějaká zápasnická a boxerská klání a celá řada utkání do první krve, ale většina diváků čekala na náš souboj na život a na smrt. Lidé jsou snad na všech planetách stejní. Na Zemi chodí na boxerská utkání a doufají, že uvidí krev a porážku K.O. Navštěvují zápasy a doufají, že budou svědky, jak někdo někoho vyhodí z ringu nebo jak bude někdo zmrzačen, a na automobilových závodech by nejraději ze všeho viděli těžkou havárii. Samozřejmě že by to veřejně nepřipustili, ale bez příchuti nebezpečí a stínu smrti, který se nad nimi vznáší, by tyhle sporty přilákaly sotva hrstku fanoušků.

Konečně nadešla chvíle, kdy jsem měl vstoupit do arény, a já nastoupil před opravdu vznešené obecenstvo. Byl tam především Dexus, jeddak Prvorozených, se svou jeddarou. Lóže a drahá místa byla obsazena kamtolskou šlechtou. Byla to úžasná podívaná, řemení mužů i žen byla posázena drahými kameny a vzácnými kovy a z

každého vyvýšeného místa vlály praporce a zástavy.

Nolata doprovodili do jeddakovy lóže a představili mu ho, pak ho odvedli do lóže Xaxakovy, kde se poklonil, a nakonec k Nastorovi, za nějž bojoval na život a na smrt s cizincem.

Já, jako otrok, jsem jeddakovi představen nebyl, ale přivedli mě před Nastora, aby potvrdil, že jsem ten muž, proti němuž vsadil. Byla to samozřejmě jen formalita, ovšem patřila k pravidlům her.

Když jsme procházeli cirkem, vrhl jsem do Nastorovy lóže pouze letmý pohled, ale teď, když jsem stál v aréně přímo proti ní, jsem si mohl její osazenstvo pořádně prohlédnout a zjistil jsem, že vedle datora sedí Llana z Gatholu! Nyní byl osud Nastorova muže zpečetěn!

Llana se prudce nadechla, avšak já rychle zavrtěl hlavou, neboť jsem se obával, že vykřikne mé jméno, a to by bylo tady, mezi Prvo-rozenými, totéž jako rozsudek smrti. Velmi mě překvapilo, že mě zatím ani jeden z nich nepoznal, protože má bílá kůže a šedé oči ze mě dělaly cejchovaného muže, a jestliže některý z nich byl v údolí Dor, musel by si mě pamatovat. Teprve později jsem se dozvěděl, proč mě žádný s místních Černých pirátů nepoznal.

„Proč jsi to udělal, otroku?“ zeptal se mě Nastor.

„Co jsem udělal?“

„Zavrtěl jsi hlavou.“

„Možná jsem nervózní,“ odpověděl jsem.

„A máš být proč, otroku, protože za chvíli zemřeš,“ odsekl mi s ošklivým úšklebkem.

Odvedli mě do arény na místo proti jeddakově lóži. Ptang byl se mnou, předpokládám, že v roli jakéhosi mého sekundanta. Nechali mě tam stát několik minut, zřejmě aby zapůsobili na mé nervy. Poté se objevil Nolat, doprovázený dalším vznešeným datorem. Přítomen byl ještě pátý muž, kterého bychom mohli nazvat rozhodčím, i když nemohl dělat prakticky nic jiného než dát signál k zahájení souboje.

Nolat byl vysoký a silný muž s postavou válečníka. Byl velmi hezký, ale v obličeji měl neobyčejně povýšený a pohrdavý výraz. Ptang mi řekl, že podle pravidel se máme před začátkem souboje pozdravit tasenými meči, a proto jsem ve chvíli, kdy jsem zaujal postavení, soupeři vzdal čest. Nolat se jen ušklíbl a zavrčel: „Tak pojď, otroku! Chystej se na smrt.“

„Udělal jsi chybu, Nolate,“ oznámil jsem mu konverzačním tónem.

nem, když jsme poprvé zkřížili čepele.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se a současně zaútočil.

„Byl bys lépe udělal, kdybys mě pozdravil,“ odpověděl jsem a odrazil jeho útok. „Teď to s tebou špatně dopadne, ledaže bys chtěl přerušit souboj a ještě dodatečně tak učinit.“

„Ty opovážlivý calote!“ zasípěl a zuřivě se na mě vrhl.

Místo odpovědi jsem ho škrábl mečem na levé tváři. „Řekl jsem ti, že jsi mě měl pozdravit.“

Nolat se rozzuřil a vrhl se na mě s jasným úmyslem ukončit souboj co nejrychleji. Škrábl jsem ho do druhé tváře a o chvílku později jsem mu dvěma lehkými seky udělal kříž na levé straně prsou, protože byl jako pravák ke mně neustále obrácen pravou polovinou těla. Byl to dost těžký manévr, který vyžaduje značnou zkušenost a rychlost, přesněji řečeno byl by, kdyby Nolat dokázal sledovat bleskovou práci mých nohou.

Celá aréna ztichla jako hrobka, s výjimkou nadšených „kaorů“ z Xa-xakovy lóže. Nolat nezanedbatelně krvácel a viditelně zpomalil tempo.

Najednou někdo vykřikl: „Smrt!“ Postupně se k němu přidávali další. Chtěli vidět smrt, a protože bylo naprosto jasné, že Nolat mě zabít nedokáže, předpokládal jsem, že chtějí vidět, jak já zabiju jeho. Místo toho jsem Nolata odzbrojil a poslal jsem jeho čepel velkým obloukem přes půl arény. Rozhodčí se za mečem rozběhl – konečně byl k něčemu dobrý.

Obrátil jsem se k Nolatovu sekundantovi. „Nabízím tomu muži jeho život,“ oznámil jsem hlasem dost silným na to, aby byl slyšet ve větší části cirkusu.

Okamžitě se rozlehly výkřiky „Kaor!“ a „Smrt!“. Smrt měla převahu.

„Nabízí ti život, Nolate,“ obrátil se sekundant ke svému svěřenci.

„Ale sázky musí být vyplaceny přesně tak, jako kdybych tě zabil,“ dodal jsem.

„Je to zápas na život a na smrt,“ odpověděl Nolat. „Budu bojovat.“

Přiznám, že když nic jiného, měl odvahu, a proto jsem nestál o to ho usmrtit.

Vrátili mu meč a my se znovu pustili do boje. Tentokrát se Nolat ani nesmál, ani nepoškleboval. Byl soustředěný a pozorný a bojoval

o svůj život jako krysa zahnaná do kouta. Byl skutečně skvělý šermíř, ale nemyslím, že byl nejlepším šermířem mezi Prvorozenými, neboť jsem jich viděl celou řadu a mohl bych jmenovat nejméně tučet takových, kteří by ho dokázali zabít jen tak mimochodem.

Mohl jsem souboj ukončit, kdykoliv se mi zachtělo, ale nějak se mi přičilo zabít dobrého šermíře a odvážného muže. Proto jsem ho ještě několikrát škrábl a znovu odzbrojil. Udělal jsem totéž ještě třikrát a naposledy, když se rozhodčí opět rozběhl pro Nolatův meč, předstoupil jsem před jeddakovu lóži a pozdravil.

„Co to tady děláš, otroku?“ zeptal se jeden z důstojníků jeddakovy stráže.

„Přišel jsem požádat o Nolatův život,“ pravil jsem. „Je to dobrý šermíř a odvážný muž, a já nejsem vrah. Zabít ho teď, to by nebylo nic jiného než vražda.“

„To je podivná žádost,“ odpověděl mi sám Doxus. „Souboj byl však určen na život a na smrt, a musí tedy pokračovat.“

„Jsem zde cizinec,“ nedal jsem se odbýt, „a tam, odkud pocházím, máme zvyk, že dokáže-li zápasník odhalit nespravedlnost nebo podvod, kterého se stal obětí, je vítězství jeho bez ohledu na to, byl-li souboj dokončen.“

„Chceš tím snad naznačit, že ze strany datora Nastora nebo datora Nolata došlo k nějakému podvodu?“ zamračil se Doxus.

„Chci tím jen říci, že dnes v noci vnikl do mého pokoje nějaký muž, a zatímco jsem spal, vzal mi meč, který nahradil stejnou, ale kratší zbraní. Tenhle meč je o několik palců kratší než Nolatův – všiml jsem si toho, když jsme poprvé zkřížili zbraně. Není to můj meč, jak mohou dosvědčit jak Ptang, tak dator Xaxak, když ho prozkoumají.“

Doxus zavolal Xaxaka a Ptanga a zeptal se jich, zda poznávají meč. Xaxak řekl, že může dosvědčit jen to, že pochází z jeho zbrojnice, že neví, jaký meč mi byl přidělen, ale Ptang že ho jistě pozná. Doxus se tedy obrátil na Ptanga.

„Je to meč, který byl přidělen otrokovi jménem Dotar Sojat?“ zeptal se.

„Ne, to není on,“ zavrtěl Ptang hlavou.

„A poznáváš tu zbraň?“

„Jistě.“

„Komu patří?“

„Je to meč válečníka jménem Ban-tor,“ odpověděl Ptang.

9.

Doxovi tedy nezbývalo nic jiného než přiřknout mi vítězství a přikázal rovněž, že všechny sázky musí být vyplaceny přesně, jako kdybych Nolata zabil. To se ovšem Nastorovi vůbec nelíbilo, zvláště ne po tom, co musel Xaxakovi vysázet sto tisíc tanpi v přítomnosti jeddaka, který pak dal poslat pro Ban-tora.

Doxus zuřil, jelikož Prvorození si své válečnické cti cenili nade vše a to, co se dnes přihodilo v aréně, bylo černou skvrnou na jejich čistém štítě.

„Je to ten muž, který včera v noci vnikl do tvého pokoje?“ zeptal se mě jeddak, když Ban-tor přispěchal.

„Byla tma a já viděl jen jeho záda. Na tom člověku mi bylo něco povědomého, ale s určitostí to říci nemohu.“

„Vsadil jsi na tenhle souboj nějaké peníze?“ obrátil se Doxus na Ban-tora.

„Jen velmi malou částku, jeddaku,“ odpověděl muž.

„Na koho?“

„Na Nolata.“

Doxus se otočil na své důstojníky. „Sežeňte všechny, u nichž si Ban-tor vsadil na souboj.“

Hledištěm se rozběhli otroci a oznamovali jeddakovu žádost, a zanedlouho se před Doxovou lóží shromáždilo padesát vojáků. Ban-tor vypadal velmi nešťastně. Každý voják pak dosvědčil, že Ban-tor se s ním vsadil o velkou sumu, a v některých případech se vsázel ve velmi výhodném poměru.

„Myslel sis, že sázíš na hotovou věc, co?“ zeptal se Ban-tora Doxus.

„Věřil jsem, že Nolat zvítězí,“ odvětil Ban-tor. „Lepší šermíř v Kamtolu není.“

„A byl sis jistý, že vyhraje proti soupeři, který má kratší meč. Jsi hanbou našeho rodu. Zneuctil jsi Prvorozené. Za trest teď budeš bojovat s Dotar Sojatem.“ Pak se jeddak obrátil ke mně. „Můžeš ho zabít, a než se s ním pustíš do boje, osobně dohlédnu na to, aby byl tvůj meč stejně dlouhý jako jeho, i když by bylo jen správné, kdyby musel bojovat s tím krátkým mečem, který podstrčil tobě.“

„Nezabiju ho,“ odpověděl jsem, „ale označím ho tak, že až do smrti v něm každý muž pozná zbabělce.“

Když jsme zaujali postavení před jeddakovou lóží, zaslechl jsem hlasy nabízející sázky sto ku jedné, že zvítězím. Později jsem se do-
slechl, že padly dokonce nabídky tisíc ku jedné, aniž byl někdo ochoten se vsadit. Jakmile jsme stanuli tváří v tvář, slyšel jsem, jak volá Nastor: „Nevsázím se, ale dám padesát tisíc tanpi Ban-torovi, když toho otroka zabije.“ Zdálo se, že na mě má vznešený dator zlost.

Ban-tor nebyl zanedbatelný protivník. Byl celkem slušný šermíř a teď navíc bojoval o vlastní život a padesát tisíc tanpi. Tentokrát se na mě nevrhl hned na začátku, bil se opatrně, většinou se jen bránil a čekal na mou chybu nebo zaváhání, které by mu poskytly vhodnou příležitost, ale já nechybuji. Nakonec udělal tu chybu on. Po naznačeném seku ve výši břicha vyrazil prudkým výpadem v domnění, že mě vyvedl z rovnováhy.

Nikdy se nedám vyvést z rovnováhy. Moje čepel šlehla dvakrát rychlostí blesku a vytřala Ban-torovi doprostřed čela hluboké „X“. Pak jsem ho odzbrojil.

Otočil jsem se, a aniž jsem se na Ban-tora ještě podíval, přešel jsem k jeddakově lóži. „Jsem spokojen,“ oznámil jsem. „Co se mě týče, je to dostatečný trest. Kdybych měl nést to znamení kříže já, bylo by to pro mě horší než smrt.“

Doxus přikývl na souhlas. Pak pokynul, trumpety zaječely a ohlásily, že hry jsou u konce. Jeddak se poté znovu obrátil ke mně.

„Z jaké země pocházíš?“

„Nemám vlastní zem, jsem panthan,“ odvětil jsem. „Můj meč patří tomu, kdo zaplatí nejvíce.“

„Koupím tě, a získám tak i tvůj meč,“ pravil jeddak. „Kolik jsi zaplatil za toho otroka, Xaxaku?“

„Sto tanpi,“ odpověděl můj vlastník.

„Dostal jsi ho lacino,“ přikývl Doxus. „Dám ti za něj padesát tanpi.“ Není nad to být jeddakem!

„Popřej mi to potěšení, abych ti ho mohl darovat,“ usmíval se ve své velkomyslnosti Xaxak. Právě jsem mu vydělal sto tisíc a musel si uvědomovat, že už proti mně nikdy nikdo nevsadí.

Přivítal jsem tu změnu pánů, neboť takhle se dostanu do jeddakového paláce. V hlavě se mi totiž pomalu rodil zatím nejasný, ale přece už jakýsi plán, který by nám mohl nakonec vydláždít cestu k útěku, a

ten se mohl zdařit jen tehdy, pokud se dostanu do panovníkova sídla.

Tak přišel John Carter, princ Helia a Vládce Barsoomu, do paláce jeddaka Prvorozených. Jako otrok, ale otrok s pověstí. Válečníci jeddakovy gardy se ke mně chovali s úctou. Dostal jsem slušný pokoj, jeden z Doxových důstojníků za mě byl zodpovědný, stejně jako Ptang v paláci Xaxakově.

Nebyl jsem si jistý, proč mě vlastně Doxus koupil. Musel vědět, že nemůže vydělat peníze tím, že by uspořádal další hry, neboť kdo by vsadil nějaké peníze proti muži, jenž způsobil, že vedle něj nejlepší šermíři města vypadali jako školáci?

Zjistil jsem to brzy. Druhého dne si pro mě Doxus poslal. Byl sám v malé komnatě, kam mě doprovodila stráž, kterou okamžitě propustil.

„Když jsi přišel do údolí,“ začal, „viděl jsi kostry a mrtvé, že?“

„Jistě,“ přisvědčil jsem.

„Ti muži zemřeli, když se snažili utéci. Ani tobě by se nevedlo lépe, kdyby tě napadlo něco takového. Říkám ti to proto, aby ses o útěk ani nepokoušel. Možná tě napadne, že bys mě mohl zabít a v nastalém zmatku uprchnout, ale není to tak, nikdy nemůžeš odejít z údolí Prvorozených. Na druhé straně, pokud si budeš přát, můžeš tady žít v pohodlí a dostatku. Jediné, co bys musel udělat, je naučit mě triky a umění, díky kterým jsi pokořil nejlepší šermíře Prvorozených. Chtěl bych se to naučit, ale tajně, a ty o tom nesmíš nikde promluvit, nebo by tě okamžitě stihla smrt, a velmi nepříjemná smrt, to tě ujistí. Co mi odpovíš?“

„Slibuji naprostou mlčenlivost,“ řekl jsem, „ale už ti nemohu slíbit, že z tebe udělám největšího šermíře mezi Prvorozenými. To totiž záleží zčásti na tvých vrozených schopnostech. Učit tě však budu.“

„Nemluvíš jako obyčejný panthan,“ podíval se na mě. „Mluvíš se mnou, jak by mluvil muž zvyklý hovořit s jeddaky – jako rovný s rovným.“

„Pravděpodobně se budeš muset hodně učit, aby ses stal skvělým šermířem,“ usmál jsem se, „ale já se budu muset naučit ještě více, abych věděl, jak být otrokem.“

Něco zabručel, vstal a pokynul mi, abych ho následoval. Prošli jsme malými dvířky za jeho stolem a vydali se po rampě vedoucí do podzemí paláce. Na jejím úpatí jsme vstoupili do velké, dokonale osvětlené místnosti, v níž byly úložné truhly, několik lehátek a stůl

posetý papíry a psacími a kreslicími pomůckami.

„Tohle je tajná komnata,“ sdělil mi Doxus. „Tady nás nebude nikdo rušit. Sem mám přístup jen já a ještě jedna osoba. Může sem občas přijít, ale naše malé tajemství neprozradí. Dejme se do práce, už se nemůžu dočkat dne, kdy budu moci zkřížit meč s některými z těch samolibých šlechticů, kteří si o sobě myslí, jak skvělí jsou šermíři. Připravíme jim drobné překvapení!“

10.

Samozřejmě že jsem neměl ani v nejmenším úmyslu odhalit Doxovi všechna svá tajemství a triky, i když co se mé bezpečnosti týká, klidně bych to udělat mohl, neboť bylo jasné, že ani při největší snaze by nemohl překonat mou sílu a hbitost, dané pozemským původem.

Cvičil jsem ho právě, jak odzbrojit protivníka, když se otevřely dveře umístěné ve stěně proti těm, kterými jsme vešli my, a vstoupil muž. Během té kratičké chvíle, kdy byly dveře otevřené, jsem za nimi stačil zahlédnout oslnivě osvětlenou místnost a zachytil jsem pohledem něco, co vypadalo jako nesmírně složitý stroj. Jeho přední stěna byla pokryta tlačítky, měřicími přístroji, ukazateli a jiným zařízením. Celé to připomínalo stroj, k němuž mě připojili při oné podivné zkoušce, jíž nás podrobili po příchodu do města, ale mnohokrát složitější.

Nově příchozí se při pohledu na mě zatvářil velmi udiveně. Já, cizinec a očividně otrok, jsem tady stál proti jeddakoví Prvorozených s nahou čepelí v ruce. Muž okamžitě vytrhl z opasku rádiovou pistoli, ale Doxus zabránil tragédii.

„To je v pořádku, Myr-lo,“ uklidňoval ho jeddak. „Beru tu jen od tohoto otroka hodiny v jemném a lstivém umění šermířském. Jmenuje se Dotar Sojat a uvidíš ho tady dole se mnou denně. A co zde děláš touhle dobou ty? Něco není v pořádku?“

„Včera v noci uprchl otrok,“ odpověděl Myr-lo.

„Dostal jsi ho, samozřejmě?“

„Právě teď. Odhaduji, že byl asi v polovině stěny.“

Byl jsem tak plný toho, co jsem právě viděl a slyšel, ale především toho, co se z toho dalo naprosto logicky odvodit, že jsem měl co dělat, abych dokázal myslet na něco jiného. Z toho důvodu se Do-

xovi vzápětí podařilo mě škrábnout na paži. Vykryl jsem sice podvědomě jeho ránu, ale byl jsem pomalý. To ho nesmírně potěšilo a poskakoval kolem mě jako kašpárek.

„Nádhera!“ vykřikoval. „Po jedné lekci jsem se zlepšil o tolik, že se mi tě podařilo zasáhnout! To nedokázal ani Nolat! Ted’ přestane-me. Dávám ti svobodu v hradbách města. Nesmíš ovšem vyjít za městské brány.“ Přešel ke stolu a chvítku psal, pak mi podal proužek papíru. „Tohle si vezmi,“ řekl, „poslouží ti to jako propustka do všech veřejných místností a budov, i do mého paláce.“

Na lístku stálo:

Dotar Sojat, otrok, má povolen volný pohyb po městě a paláci.

Doxus, jeddak

Když jsem se vrátil do svého obydlí, byl jsem rozhodnut dovolit jeddakovi, aby mě škrábl každý den. Man-lata, Doddůstojníka, který na mě měl dohlížet, jsem našel v místnosti, jež sousedila s mým pokojem.

„Ubude ti povinností,“ oznámil jsem mu.

„Co tím myslíš?“

Ukázal jsem mu povolení.

„Musel ses Doxovi opravdu zalíbit,“ přikývl. „Ještě jsem neslyšel o otrokovi, který by se těšil takové svobodě. Nepokoušej se však utéci.“

„Nic takového mě ani nenapadlo. Viděl jsem všechny ty mrtvé, rozeseté po celé skalní stěně i pod ní.“

„Říkáme jim Myr-lovy děti,“ ušklíbl se Man-lat. „Je na ně velmi pyšný.“

„Kdo je Myr-lo?“ zajímal jsem se.

„Muž, kterého pravděpodobně nikdy neuvidíš,“ odpověděl Man-lat. „Drží se svých tyglíků a zkumavek, soustruhů, vrtaček a kreslicího náčiní.“

„Žije v paláci?“

„Nikdo neví, kde žije, jen jeddak. Říká se, že má někde v paláci tajnou komnatu, ale o tom já nic nevím. Vím však, že je to po Doxovi druhý nejmocnější muž v Kamtolu a že drží v rukou život či smrt každého muže a ženy v údolí Prvorozených. Abys věděl, mohl by zabít nás oba, jak tady teď sedíme, v tomto okamžiku – stačí mu po-

hnout prstem, a my bychom ani nevěděli, co nás zabilo.“

Tohle mě ještě více utvrdilo v domněnce, že to, co jsem viděl v podzemí jeddakova paláce, bylo přesně to, co jsem si myslel, a že tajná místnost s příšerným strojem, ovládajícím osudy všech lidí města, je tam dole. Jak ale teď co nejlépe tuhle vědomost zužitkovat?

Okamžitě jsem využil své svobody a vyrazil do města, z něhož jsem viděl vlastně jen malou část na své vycházce s Ptangem. Strážé u bran paláce byly stejně překvapeny, když četly můj průvodní list, jako Man-lat. Samozřejmě že, list nelist, jsem byl stále jen otrokem – osobou, na niž většina obyvatel Kamtolu pohlížela s podezřením a pohrdáním, i když v mém případě bylo pohrdání téměř setřeno vědomím, že jsem porazil jejich nejlepší šermíře. Pochybuji, že si někdo z vás dokáže v plném rozsahu představit, v jaké úctě a obdivu chovají na Marsu opravdové mistry meče. Jsou uctíváni asi jako Juan Belmonte ve Španělsku nebo Jack Dempsey v Americe.

Nebyl jsem daleko od paláce, když jsem zvedl hlavu a s úžasem spatřil, že se k městu snáší několik vzdušných lodí. Prvorození, s nimiž jsem se setkal v údolí Dor, byli všichni letci, ale nad údolím Kamtolu jsem zatím nespatrił jediný letoun, a tak mě celá věc přirozeně velmi zajímala.

Marťanská letadla jsou lehčí než vzduch, a to díky úžasnému objevu, nadlehčovacím paprskům, které je ženou směrem od planety. Proto mohou tyto stroje vzlétat a přistávat kolmo, a k tomu jim stačí místo jen o málo větší, než jsou samy. Viděl jsem, že lodi, které jsem pozoroval, se snášejí do města, a to do značné blízkosti jeddakova paláce.

Letouny! Myslím, že se mi při pohledu na ně srdce rozbušilo o něco rychleji. Letadla! Prostředek, jak uniknout z údolí Prvorozených. Jistě by si to vyžádalo přesný plán a jistě by to bylo obrovské riziko, ale pokud se zdaří první část mých záměrů, nějakou cestu už najdu, a najdu i vhodné letadlo.

Došel jsem pomalu za palác, za nímž jsem viděl letouny zmizet, a můj zájem byl bohatě odměněn. Předě mnou se objevila obrovská, i když jen třípatrová budova, na jejíž střeše jsem zahlédl vzdušnou loď. Prakticky všechny barsoomské hangáry jsou na střeších budov, obvykle proto, aby se v přeplněných městech ušetřilo místo. Tudíž mě umístění tohoto hangáru v Kamtolu nijak nepřekvapilo.

Přiblížil jsem se ke vchodu, rozhodnut prohlédnout si jak budovu,

tak letouny, pokud se ovšem dostanu dovnitř. Když jsem vstoupil do dveří, postavil se mi do cesty válečník s taseným mečem.

„Kampak máš namířeno, otroku?“

Ukázal jsem mu propustku.

Byl stejně překvapen jako všichni, kdo papír zatím viděli. „Tady se píše volnost v paláci a městě,“ zamračil se, „o hangárech se tu nemluví.“

„Jsou ve městě, nebo ne?“

Zavrtěl hlavou. „Ve městě sice jsou, ale já tě dovnitř nepustím. Zavolám důstojníka.“

To také udělal a zanedlouho se objevil jeho nadřízený. „Ale!“ zvolal, když mě uviděl. „Ty jsi ten otrok, který mohl zabít Nolata, ale ušetřil jeho život. Co tady chceš?“

Podal jsem mu svou propustku. Pečlivě a několikrát si ji přečetl.

„To se mi zdá skoro nemožné,“ zatvářil se zmateně, „ale to, co dokážeš s mečem, se mi zdálo stejně neuvěřitelné. Ještě teď tomu nemohu uvěřit. Vždyť Nolata považovali za nejlepšího šermíře v Kamtolu, a vedle tebe vypadal jako neohrabaná jednonohá stařena. Co zde hledáš?“

„Rád bych se naučil létat,“ odpověděl jsem naivně.

Při mých slovech se plácl do stehů a rozesmál se. „Buď jsi hloupý ty, nebo si to myslíš o nás, jestli vážně věříš, že bychom nějakého otroka učili létat.“

„No dobrá, ale stejně bych se alespoň rád podíval na letadla,“ nevzdával jsem se. „To přece nikomu neuškodí a já se o létající lodě vždycky hrozně zajímám.“

Chvilí přemýšlel a pak řekl: „Nolat je můj nejlepší přítel. Mohl jsi ho zabít, ale odmítl jsi. Za to tě vezmu dovnitř.“

„Děkuji ti.“

V přízemí budovy se převážně nacházely dílny, kde byly letouny vyráběny a opravovány. Druhé a třetí patro bylo přeplněno hotovými letadly, většinou malými rychlými stroji, kterými jsou Černí piráti Barsoomu proslulí. Na střeše byly čtyři obrovské válečné lodi a kolem nich parkovalo množství menších plavidel, pro něž očividně nebylo místo dole.

Budova musela zabírat několik akrů, proto bylo jasné, že v ní bude umístěn obrovský počet létajících lodí. Teď jsem je viděl stejně zblízka jako před léty, kdy se hemžily jako vztekli moskyti nad Zla-

tými útesy Svatých Thernů, ale co dělaly tady? Předpokládal jsem, že Prvorození žijí jen v údolí Dor, i když většina Barsoomianů stále ještě věří, že pocházejí z Thurie, bližšího barsoomského měsíce. O nesprávnosti téhle teorie jsem se přesvědčil tenkrát, když Xodar, Černý pirát, téměř zahynul nedostatkem kyslíku, poté co jsem vzlétl na svém útěku příliš vysoko. Prchali jsme tehdy s Thuvií od Svatých Thernů během jejich bitvy s Černými piráty. Jestliže člověk nedokáže žít bez kyslíku, nedokázal by v otevřeném letounu překonat prostor mezi Thurií a Barsoomem.

Důstojník se mnou poslal jednoho vojáka, asi jako pojistku proti sabotáži z mé strany, a já se toho muže zeptal, jak to, že od chvíle, kdy jsem se dostal do města, jsem ve vzduchu neviděl jediné letadlo, s výjimkou těch, která přiletěla dnes.

„Většinou létáme v noci,“ odpověděl voják, „aby naši nepřátelé nevěděli, odkud vzlétáme a kam se vracíme. Ty lodě, které jsi viděl před chvílí, jsou návštěvníci z údolí Dor. To by mohlo znamenat, že se schyluje k válce, a já doufám, že tomu tak opravdu je. Už dlouho jsme nepodnikli nájezd na žádné město. Jestli se jedná o nějakou velkou akci, údolí Dor a Kamtol spojí své síly.“

Černí piráti z údolí Dor! Tak od téhle chvíle mohu být kdykoliv odhalen!

11.

Když jsem odcházel od hangáru, otočil jsem se a prohlédl si podrobně každý kousek budovy. Pak jsem hangár pomalu obešel a zjistil, že zabírá celý jeden blok, lemovaný po všech čtyřech stranách ulicemi. Jako téměř všechny mart'anské stavby byla i tahle bohatě zdobena vypuklými ornamenty. Stála v chudé části města, i když ne příliš daleko od paláce, a byla obklopena malými skromnými domky. To zřejmě byla obydlí řemeslníků, dělníků a zaměstnanců hangáru. Kousek odtud začínala řada malých obchůdků, a když jsem procházel kolem a prohlížel si různé vystavené zboží, zahlédl jsem něco, co mě přinutilo okamžitě se zastavit, protože to poskytlo nové možnosti mému plánu na útěk, který v mých myšlenkách rychle nabýval konkrétní podoby. Samozřejmě že jsem chtěl provést to, co podle tvrzení všech bylo údajně nemožné – uprchnout z údolí Prvorozených, což se ještě nikomu nepodařilo. Někdy je dobře nedat příliš na to, co se

říká.

Vešel jsem do obchodu a požádal majitele o předmět, který jsem chtěl. Stál jen tři teepi, což bylo nějakých třicet centů v amerických penězích, jenže s tímto údajem jsem si uvědomil, že nemám v měně Prvorozených ani jedinou teepi.

Mince na Marsu se podobají našim, liší se jen tím, že jsou oválné a mají pouze tři hodnoty: pi, vyslov p(h)i – asi jeden cent, teepi – zhruba deset centů, a tanpi – jeden dolar. První mince je bronzová, druhá stříbrná a třetí zlatá. Papírové peníze jsou vydávány jednotlivě, soukromými osobami, spíše v podobě jakýchsi poukázek nebo šeků, a dvakrát ročně je musí ten, kdo je vydal, také vykoupit. Jestliže dotyčný nemůže své dluhy zaplatit, zaplatí je za něj vláda nebo panovník a dlužník si pak musí dluh odpracovat na farmách či v dolech, jež stát vlastní.

Měl jsem u sebe helijské mince v hodnotě asi padesát tanpi a zeptal jsem se majitele, zda by nepřijal větší částku, než je hodnota zboží, ale v cizích penězích. Protože hodnota mince odpovídá hodnotě kovu, rád přijal jeden dolar ve zlatě za to, co mělo hodnotu třiceti centů ve stříbře, a já uložil nákup pečlivě do svého váčku a pokračoval jsem v cestě.

Když jsem se blížil k paláci, uviděl jsem před sebou bílého muže, který nesl na zádech těžký náklad. Pokud jsem věděl, byl v celém městě jediný muž s bílou kůží, a to Pan Dan Chee. Proto jsem si popíšíl, abych ho dohnal.

A přesně jak jsem odhadl, byl to Orovar z Horzu, a když jsem s ním srovnal krok a oslovil ho jménem, byl tak překvapen, že málem upustil své břímě.

„John Carter!“ zvolal.

„Tiše!“ umlčel jsem ho spěšně. „Jmenuji se Dotar Sojat. Kdyby se Prvorození dozvěděli, že je John Carter v Kamtolu, nechci ani pomyslet, jak by to s ním dopadlo. Řekni mi něco o sobě. Co se s tebou dělo od chvíle, kdy jsem tě viděl naposledy?“

„Prodali mě datoru Nastorovi, o němž se říká, že je to nejhorší pán ve městě. Je také nesmírně zlý. Koupil mě jen proto, že mě dostal velmi lacino, a to je ještě přinutil, aby mu ke mně přidali za pár šestáků i Jad-hana. Dře nás ve dne v noci, nedává nám skoro najíst a to, co dostaneme, by nežral ani calot. Od toho dne, kdy prohrál sto tisíc s Xaxakem, je to, jako kdybychom pracovali pro šílence.

Při mém prvním předkovi!“ zvolal najednou. „Takže to jsi byl ty, kdo porazil Nolata, a připravil tak Nastora o ty peníze! Uvědomil jsem si to až v téhle chvíli! Říkali, že otrok, který vyhrál souboj, se jmenoval Dotar Sojat, a to mi nic neříkalo, až teď! A to mi to ještě trvalo dost dlouho.“

„Viděl jsi Llanu z Gatholu?“ zeptal jsem se. „Na hrách byla v Nastorově lóži, takže předpokládám, že koupil i ji.“

„Ano, ale neviděl jsem ji,“ odvětil Pan Dan Chee. „Nicméně jsem vyslechl, co se povídá v obydlí otroků, a dělá mi to opravdu čím dál větší starosti.“

„A co jsi slyšel? Když jsem ji spatřil v Nastorově lóži, bylo mi jasné, že je Llana v nebezpečí, jelikož je příliš půvabná.“

„Zpočátku jí nic nehrozilo,“ odpověděl Pan Dan Chee, „protože ji původně koupila Nastorova hlavní žena. Byla na tom velmi dobře, dokud si ji Nastor na hrách nestačil pořádně prohlédnout. Pak se ji pokusil od své ženy koupit. Jenže ona – jmenuje se Van-tija – ji odmítla prodat. Nastor zuřil a řekl, že si Llanu vezme tak či tak, proto ji Van-tija zamkla do komory na vrcholu věže ve své části paláce a k jedinému vchodu postavila svou osobní gardu. Tamhleto je ta věž,“ pokračoval a ukázal rukou. „Třeba se na nás Llana odtamtud právě dívá.“

Zvedl jsem pohled nahoru k věži a viděl, že ční z paláce, který stál na velkém náměstí, přímo proti jeddakově rezidenci. Viděl jsem ještě něco – okna Llanina útočiště nebyla zamřížována.

„Myslíš si, že je Llana v nějakém bezprostředním nebezpečí?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ano,“ přikývl. „V paláci se říká, že se Nastor chystá se svými vojáky vpadnout do Van-tijiny části budovy a dobýt věž útokem.“

„Pak nesmíme ztrácet čas, Pan Dan Chee. Musíme jednat dnes v noci.“

„Ale co my dva otroci zmůžeme?“ vrtěl hlavou. „I kdyby se nám podařilo osvobodit Llanu z věže, nedokázali bychom uprchnout z údolí Prvorozených. Nezapomínej na ty mrtvé, Johne Cartere.“

„Důvěřuj mi,“ řekl jsem, „a neříkej mi Johne Cartere. Myslíš, že by se ti podařilo dostat se z Nastorova paláce po setmění?“

„Určitě ano, strážé tam nejsou zvláště pozorné. Vraždy a krádeže jsou tady prakticky neznámé a tajný jeddakův stroj znemožňuje útěk

z údolí. Jsem si docela jistý, že se ven dostanu. Faktem je, že ode dne, kdy mě Nastor koupil, mě každou noc poslali na nějakou pochůzku.“

„Výborně!“ přikývl jsem. „A teď mě pozorně poslouvej, Pan Dan Chee. Vyjdeš ven a budeš se zdržovat ve stínech nedaleko Nastorova paláce, a to zhruba dvacet pět xatů po osmé zodě.*) Vezmi s sebou Jad-hana, pokud si přeje uprchnout. Jestli se můj plán podaří, přistane na náměstí někde poblíž tebe letoun. Doběhnete k němu a vystoupíte na palubu. Bude řízen Černým pirátem, ale toho si nevšímejte. Pokud byste se s Jad-hanem mohli ozbrojit, udělejte to – možná že přece jen dojde k boji. Kdyby se letoun neobjevil, budete vědět, že jsem neuspěl. Pak se vrátíte do svého obydlí a budete na tom stejně jako teď. Jestliže se letoun neobjeví, znamená to, že jsem mrtev, nebo v nejbližší chvíli zemřu.“

„A Llana?“ zeptal se. „Co ona?“

„Celý můj plán se točí kolem záchrany Llany z Gatholu,“ ujistil jsem ho. „Když se mi nepodaří osvobodit ji, nepodaří se mi nic, protože bez ní z údolí neodejdu.“

„Byl bych rád, kdybys mi řekl, jak chceš provést neproveditelné,“ potřásl hlavou. „Pochop, cítil bych se mnohem jistěji a byl bych klidnější, kdybych alespoň zhruba věděl, co máš v plánu.“

„Dobrá,“ přikývl jsem. Tak především chci...“

„Jak to, že tady, vy dva otroci, lenošíte?“ ozval se nám za zády hrubý hlas. Obrátil jsem se a uviděl, že za námi stojí obtloustlý voják. Místo odpovědi jsem mu ukázal jeddakovu propustku.

I když si ji přečetl, vypadal, že nevěří tomu, co vidí, nicméně nakonec mi ji podal zpět a řekl: „S tebou je to tedy v pořádku, ale co tenhle? Ten má taky papír od jeddaka?“

„Je to moje vina,“ omlouval jsem Pan Dan Cheeho. „Znali jsme se předtím, než jsme padli do zajetí, a já ho zastavil, abych se zeptal, jak se mu daří. Jsem si jistý, že kdyby to jeddak věděl, nic by proti tomu nenamítal. Jeddak je ke mně velmi laskav.“ Snažil jsem se vojákově vnuknout představu, že jsem panovnickovým oblíbencem. Myslím, že se mi to podařilo.

„Dobrá,“ přikývl, „ale teď si jděte oba po svých. Velké náměstí není vhodné místo pro rozhovory líných otroků.“

*) asi půlnoc pozemského času

Pan Dan Chee zvedl svůj náklad a já se chytal vykročit, když mě muž znovu zastavil. „Viděl jsem, jak jsi na hrách porazil Nolata a Ban-tora,“ řekl. „Před chvilkou jsem o tom mluvil s několika přáteli z údolí Dor. Říkali, že tam kdysi přišel válečník, který byl právě tak zázračný šermíř. Jmenoval se John Carter a měl světlou pleť a šedé oči! Není tvé jméno čirou náhodou John Carter?“

„Jmenuji se Dotar Sojat,“ odpověděl jsem.

„Moji přátelé z údolí Dor by onoho Johna Cartera hrozně rádi dostali do rukou,“ oznámil mi závěrem a pak se s ošklivým úsměvem otočil a odcházel.

12.

To byl další důvod, proč jsem si musel bezpodmínečně pospíšet a jednat co nejrychleji. Jestliže by jediný člověk v Kamtolu pojal podezření, že jsem John Carter, princ Helia, byl bych nejpozději zítra ráno ztracen. Už když jsem vstupoval do paláce, obával jsem se, že budu zatčen, ale dostal jsem se do svého pokoje bez potíží. Po nějaké chvíli do místnosti přišel Man-lat, a jakmile jsem ho uviděl, obával jsem se nejhoršího, neboť mě ještě nikdy předtím nenavštívil. Byl jsem připraven raději tasit meč, bojovat a prodat svůj život co nejdráž, než bych se dal znovu zajmout a odzbrojit. Mohl jsem Man-lata zabít, a kdybych ukryl jeho tělo, pořád mi zbývala slušná naděje, že se mi podaří svůj plán dovést k úspěšnému konci.

Man-lat byl však přátelský a téměř se mi podbízel. „Je opravdu škoda, že jsi otrok,“ začal hovor, „protože v paláci se dnes večer budou dít velké věci. Doxus chce pobavit návštěvníky z údolí Dor. Bude úžasná hostina se spoustou nápojů a samozřejmě nějaké představení. Doxus pravděpodobně bude chtít, abys předvedl ukázkou svého šermířského umění s jedním z našich nejlepších bojovníků – ne na smrt, chápeš, jen do první krve. Pak budou tančit otrokyně, nejkrásnější dívky – každý ze šlechticů pošle tu nejhezčí. Doxus dokonce přikázal Nastorovi, aby přivedl tu otrokyni, kterou koupila jeho hlavní žena a o jejíž kráse se v Kamtolu od posledních her mluví. Ano, je velká škoda, že nejsi Prvorozený, pak by sis mohl ten večer vychutnat celý.“

„Myslím, že si ten večer i tak vychutnám,“ odpověděl jsem mu.

„Jak to?“ nechápal.

„Cožpak jsi neřekl, že tam budu také?“

„To ano, ale jen jako účinkující. Nebudeš s námi ani jíst, ani pít, a neuvidíš tančit otrokyně. Je opravdu škoda, že nejsi Prvorozený, mohli bychom se tebou chlubit.“

„Myslím, že jsem stejně dobrý jako každý z Prvorozených,“ odvětil jsem poněkud popuzeně, neboť už jsem měl až po krk zaslepené arogance těch lidí.

Man-lat se na mě podíval v ublíženém údivu. „Jsi příliš domýšlivý, otroku,“ prohlásil. „Cožpak nevíš, že Prvorození Barsoomu, kterým někdy nižší rasy říkají Černí piráti Barsoomu, jsou nejstarší rasa na planetě? Můžeme vystopovat svůj původ nepřerušeně až ke Stromu života, který vyrostl v údolí Dor před dvaceti třemi milióny let!

Ovoce toho stromu nesčetné roky prodělávalo pomalé změny a přecházelo z podoby rostlinné do kombinace života rostlinného a živočišného. V prvních stádiích téhle etapy měly plody jen schopnosti a funkce nezávislého svalu a stále zůstávaly stopkou spojeny s mateřským stromem. Později se v nich vyvinul mozek, a i když bylo ovoce stále ještě spojeno se stromem dlouhými stonky, dokázalo už myslet a pohybovat se.

Pak se rozvinuly smysly a s nimi vnímání, se kterým zase přišlo srovnávání. Plody začaly docházet k vlastním závěrům a ty porovnávat, a tak na Barsoomu vznikla schopnost logicky uvažovat.

Věky ubíhaly. Na Stromě života se zrodilo a žilo mnoho forem živých bytostí, ale všechny byly k mateřskému kmeni připoutány různě dlouhými stopkami. Po nějaké době ovoce stromu vypadalo jako malí rostlinní lidé, jak je dnes vidíme ve větší podobě v údolí Dor, ale i oni pořád ještě byli ke stromu připoutáni stopkami, které jim vyrůstaly z temene hlavy.

Poupata, jimiž strom každoročně vykvétal, připomínala obrovské ořechy, zhruba sofad^{*)} v průměru, dělené dvěma přepážkami do čtyř oddílů. V jednom vyrůstal rostlinný člověk, v druhém šestnáctinohý červ, ve třetím prapředek bílé opice a ve čtvrtém dávný předek černých lidí Barsoomu.

Když pak poupě prasklo, zůstal rostlinný muž viset na stromě za svou stopku, ale ostatní tři části padly na zem a úsilí jejich uvězněných obyvatel osvobodit se způsobilo, že se rozletěly a rozkutálely

^{*)} 11,17 pozemských palců

do všech stran.

A jak šel čas, rozšířily se tyhle tři životní formy po celém Barsoomu. Celá planeta byla pokryta tvory ve tvrdých skořápkách, v nichž žili nekonečné věky, poskakovali, klouzali a kutáleli se po velké planetě. Padali do jezer, řek a moří, a tak se ještě více rozšiřovali po našem světě.

Bezpočtu miliónů jich zemřelo dříve, než se první černý muž prodral ze svého vězení ven do světla dne. Poháněn zvědavostí rozbil i ostatní skořápky a osídlování Barsoomu začalo.

Čistá krev tohoto prvního černého muže zůstala neposkvrněna smícháním s krví ostatních stvoření, ale z šestnáctinového červa, bílé opice a odrodilých černých lidí vnikl zbytek populace celého Barsoomu.“

Doufal jsem, že už skončil. Tenhle blábol jsem slyšel mnohokrát předtím, ale pochopitelně jsem si mu to netroufal říci. Přál jsem si, aby odešel – ne že bych mohl až do soumraku cokoli podniknout, ale chtěl jsem zůstat sám a v klidu si znovu, krok po kroku probrat každou část svého plánu a připravit se na těžkou noc, která mě čekala.

Nakonec se přece jen rozloučil, a pak přišel večer. Jenže já stále ještě nemohl nic dělat. Musel jsem vyčkat, dokud nenastane správný čas, a to bylo dvě hodiny před půlnocí, tedy dvě hodiny předtím, než měl Pan Dan Chee nastoupit na palubu letounu řízeného Černým pirátem. Vsadil bych se, že tohle mu leželo v hlavě nejvíc.

Večer pomalu ubíhal. Slyšel jsem zvuky oslavy, které ke mně doléhaly otevřeným oknem pokoje přes velkou zahradu jeddakova paláce – hostina byla v plném proudu. Blížila se hodina „H“ – a pak zasáhl zlomyslný Osud. Objevil se válečník s příkazem, že se mám dostavit do hodovní síně!

Měl jsem ho zabít a jít si po svých, když mě najednou posedla falešná pýcha. Postavím se jim všem tváří v tvář a ještě jednou jim ukážu, kdo je největší šermíř dvou světů! Jen ať si uvědomí, že jsem ve všech směrech lepší než nejlepší z Prvorozených! Věděl jsem, že je to hloupé, ale to už jsem kráčet za vojákem do hodovní síně. Kostky byly vrženy a nebylo cesty zpátky.

Když jsem vešel do velkého sálu, nikdo si mě nevšímal – byl jsem jen otrok. Čtyři dlouhé stoly, postavené do čtverce, byly obsazeny muži a ženami v úžasném oblečení. Hovořili mezi sebou a smáli se,

víno teklo proudem a malá armáda otroků neustále doplňovala zásoby jídla a nápojů. Někteří z hostů už měli špičku a bylo vidět, že Doxus drží krok s těmi nejveselejšími. Ruku měl ovinutou kolem ramen své ženy, jež seděla na jedné straně, ale líbal ženu někoho jiného, tu, která seděla na straně druhé.

Válečník, který mě přivedl, šel a zašeptal jeddakovi něco do ucha, načež Doxus udeřil do velkého gongu, aby si zjednal ticho. Když všichni umlkli, promluvil: „Už dlouho se Prvorození z údolí Dor chlubí svým mistrovstvím v ovládání meče. Musím připustit, že v soutěžích a utkáních dokázali, že někteří jejich šermíři jsou o maličko lepší než šermíři naši. Ale já mám ve svém paláci otroka, obvyčejného otroka, který překoná i ty nejlepší šermíře z údolí Dor. Poslal jsem pro něj, aby vám tady předvedl ukázkou svého umění s jedním z mých šlechticů. Není to boj na smrt, ale jen do první krve – pokud si ovšem někdo z válečníků údolí Dor nemyslí, že je lepší než můj otrok.“

Za stolem vstal jakýsi šlechtic. „To je výzva,“ prohlásil. „Nejlepším šermířem z nás, kteří jsme zde z údolí Dor, je dator Zithad. Pokud ovšem nebude chtít zkřížit meč s otrokem, udělám to já, pro slávu údolí Dor. Od chvíle, kdy jsme dorazili do Kamtolu, neslyšíme o ničem jiném než o tom otrokovi, jak pokořil vaše nejlepší šermíře, a já jsem první, kdo by s ním rád zkřížil meč a pustil mu trochu žilou.“

Pak ovšem vstal arogantní a nadutý Zithad. „Nikdy jsem neposkvrnil svůj meč krví otroka,“ prohlásil, „ale rád vymažu hanbu Kamtolu. Kde je ten lump?“

Zithad! Byl datorem Issusiných stráží v době, kdy došlo k povstání otroků a k Issusinu svržení. Měl více než jeden dobrý důvod, proč si mě pamatovat a nenávidět.

Když jsme proti sobě stanuli uprostřed onoho velkého čtverce tvořeného stoly v hodovní síni Doxa, jeddaka Kamtolu, podíval se na mě, po tváři mu přeběhl užaslý výraz a pak ustoupil. Už už otevíral ústa, aby promluvil.

„Takže ty máš strach utkat se s otrokem!“ popíchl jsem ho. „Pojď! Chtějí vidět, jak prolíješ mou krev, přece bys je nezklamal.“ Při těch slovech jsem se ho lehce dotkl hrotem své zbraně.

„Calote!“ zasyčel a vrhl se na mě.

Byl mnohem lepší šermíř než Nolat, ale udělal jsem z něj kašpara. Nutil jsem ho couvat po celém čtverci, neustále jsem ho tlačil do

obranu, avšak neporanil jsem jej – zatím. Zuřil a současně měl strach. Všichni přítomní nás sledovali v bezdechém tichu.

Najednou vykřikl: „Hlupáci! Víte, kdo je ten otrok? Je to...“ V té chvíli jsem mu prohnal čepel srdcem.

Okamžitě vypuklo pravé pandemonium. Stovka mečů vyletěla z pochev, ale já nečekal – stačilo mi to. S tasenou zbraní jsem se vrhl přímo ke středu jednoho ze stolů. Nějaká žena se rozkřičela. Jediným obrovským skokem jsem se přenesl přes tabuli i hodovníky a zamířil ke dveřím do zahrady.

Samozřejmě jsem měl pronásledovatele okamžitě v patách, avšak vběhl jsem mezi keře a propletl se mezi nimi na místo pod oknem svého pokoje na dolním konci zahrady. K okennímu rámu to nebylo výš než patnáct stop a za několik vteřin už jsem proběhl svou ložnicí a zamířil k rampě vedoucí do nižšího poschodí.

Byla tma, ale já znal cestu ke svému cíli jako vlastní dlaň. Připravoval jsem se právě pro takový případ. Dorazil jsem do místnosti, kde se mnou Doxus poprvé hovořil, prošel jsem dvířky za stolem a seběhl po rampě ke vchodu do tajné komnaty dole.

Byl jsem si skoro jistý, že nikdo neuhodne, kam jsem se vydal, a protože Myr-lo byl bezpochyby také na hostině, nebude problém provést to, co jsem měl v úmyslu.

Když jsem otevřel dveře do větší místnosti, zvedl se z gauče u jedné stěny Myr-lo a postavil se mi do cesty.

„Co tady děláš, otroku?“

13.

To ovšem bylo další nepříjemné překvapení! Jak se zdálo, lepila se na mě dnes smůla. Nejprve pozvání do hodovní síně, pak Zithad jako můj soupeř a teď Myr-lo. Nelíbilo se mi to, ale nebylo jiné cesty.

„Tas!“ vyzval jsem ho. Nejsem vrah. Nemohl bych ho zabít, pokud by neměl v ruce zbraň. Jenže Myr-lo si na podobnou etiku zřejmě nepotrpěl – sáhl po rádiové pistoli, která mu visela u boku. To byla tragická chyba. Jediným skokem jsem překonal prostor, jenž nás dělil, a probodl kamtolskému vynálezci a katu srdce.

Nezdržoval jsem se ani tím, abych oťel jeho krev z čepele, a vběhl jsem do menší místnosti. Ta první sloužila Myr-lovi jako obydlí a

ta druhá obsahovala přesně to, co jsem hledal. Byl tam centrální ovládací stroj, který držel ve spárech přes dvě stě tisíc duší, příšerný vynález, díky němuž byly okraje údolí i úpatí jeho svislých stěn posety stovkami tlejících koster.

Rozhlédl jsem se a našel těžký kus železa. Pak jsem se vrhl na tu děsivou obludu s veškerou silou a nadšením, které se ve mně v té chvíli nashromáždily. Během několika minut ze stroje zbyla jen hromada zohýbaných a rozbitých součástek – doslova ubohá troska.

Rychle jsem se vrátil do přední komnaty, stáhl z Myr-lova mrtvého těla jeho řemení a zbraně a shodil ze sebe své. Ze svého váčku jsem vytáhl předmět, který jsem zakoupil v malém krámku. Byl to větší kelímek ebenově černého krému, který ženy Prvorozených používají k zamaskování pleťových vad své lesklé kůže.

Během deseti minut jsem byl černý jako ten nejčernější Černý pirát, který se kdy proklubal z vejce. Připjal jsem si Myr-lovo řemení a zbraně a s výjimkou šedých očí jsem vypadal přesně jako kterýkoliv šlechtic Prvorozených. Teď jsem byl rád, že Myr-lo nebyl na hostině, protože jeho řemení mi pomůže v klidu projít palácem a dostat se ven. To byla věc, již jsem původně považoval za dosti ošemetnou, neboť jsem měl řemení obyčejného válečníka a pochyboval jsem, že ti v noci běžně vycházejí z paláce, aniž by se jich někdo na něco zeptal.

Budovou jsem prošel bez nejmenších potíží, a když jsem se blížil k bráně, začal jsem se mírně potácet. Chtěl jsem, aby mě považovali za návštěvníka hostiny, který maličko přebíral a teď poněkud předčasně odchází. Když jsem míjel vojáky na stráži, tajil se mi dech, ale ti mi jen uctivě zasalutovali a já vyšel do ulic nočního Kamtolu.

Měl jsem v plánu vyšplhat po vnější stěně hangáru, což bych byl celkem snadno dokázal díky bohatým ozdobám na fasádě. Jenže to by pravděpodobně znamenalo boj se stráží na střeše, kdyby mě někdo zahlédl přelézat okraj římsy. Teď jsem se rozhodl použít jiný, snazší, i když stejně riskantní plán.

Zamířil jsem přímo ke vstupním dveřím do budovy hangáru. Na stráži tam stál jediný voják. Nevšímal jsem si ho a klidně vešel dovnitř. Zaváhal, ale pak zasalutoval a já ho minul a pustil se nahoru po rampě. Jak bylo vidět, i jeho oklamalo drahocenné Myr-lovo řemení.

Další velká překážka, kterou jsem musel překonat, byla hlídka na střeše u letadel. Bude dosti těžké ji přesvědčit, že byt' bych byl šlechtic, potřebuji odletět v téhle noční době a sám. Když jsem však dorazil na střešku, nebyl v dohledu jediný válečník.

Stačila mi chvilka, abych si vybral vhodný letoun, vyhovující mým účelům, a vzápětí už jsem seděl za kontrolkami a startoval ti-chý, silný motor.

Noc byla temná, na obloze nebyl ani jeden z barsoomských měsíců, a za to jsem děkoval nebesům. Vystoupal jsem příkrou spirálou vzhůru, až jsem byl vysoko nad městem. Pak jsem zamířil k věži Nastorova paláce, kde byla uvězněna Llana z Gatholu.

Byl jsem si jistý, že díky černému trupu je letoun z ulic města prakticky neviditelný. Zamířil jsem proto přímo k věži s jistotou pramenící ze skutečnosti, že můj plán až dosud dokonale fungoval navzdory všem nepředvídaným okolnostem, které ho mohly zničit hned zpočátku.

Když jsem se pomalu přibližoval k oknu Llaniny komnaty, slyšel jsem tlumený ženský výkřik a pak vztekly mužský hlas, který zněl čím dál silněji. Vzápětí se bok mé lodi dotkl parapetu před oknem. Uchopil jsem vázací lano a s Myr-lovým mečem v ruce vskočil do místnosti.

U protější zdi se právě snažil nějaký muž zatlačit Llanu z Gatholu na pohovku. Bránila se mu ze všech sil a on ji hrubě proklínal.

„Dost!“ zvolal jsem. Muž pustil Llanu a otočil se ke mně. Byl to samozřejmě dator Nastor.

„Kdo jsi?“ zamařil se popuzeně. „A co tady pohledáváš?“

„Jsem John Carter, helijský princ a Vládce Barsoomu, a přišel jsem tě zabít!“

To už vytasil meč a naše čepele se zkrřížily. Pokračoval jsem:

„Možná budeš lépe vědět, o koho jde, když ti řeknu, že tady jsem byl Dotar Sojat, otrok, který tě připravil o sto tisíc tanpi, a nyní jsem princ, který tě připraví o život.“

Začal volat stráže a já zaslechl zvuk rychlých kroků někde ve věži pod námi. Bylo jasné, že záležitost s Nastorem musím ukončit rychle. Bohužel, ukázalo se, že je mnohem lepší šermíř, než jsem čekal, i když se naše utkání rychle zvrhlo v obyčejnou honičku kolem místnosti.

Na chodbě už bylo slyšet hluk, který dělali přibíhající vojáci, když

se Llana vrhla ke dveřím, přibouchla je a zasunula těžkou závoru. Právě včas, protože vzápětí se ozvalo bušení a výkřiky na odpočívadle před komnatou. Pak jsem zakopl o kožešinu, která během zápasu mezi Llanou a Nastorem spadla z pohovky, a já upadl na záda. Nastor se okamžitě vrhl kupředu, aby mě probodl. Můj meč sice mířil vzhůru k němu, ale všechny výhody byly na jeho straně. Očekával jsem smrt.

Zachránila mě Llana. Přiskočila k Nastorovi zezadu a chytila ho za nohy kolem kolen. Zřítel se přímo na mě a můj meč mu prošel srdcem tak, že mu ještě dvě stopy vyčnívaly ze zad mezi lopatkami. Musel jsem napnout veškerou sílu, abych čepel z těla vytáhl.

„Pojď, Llano!“ zvolal jsem.

„Ale kam? Chodba je plná vojáků!“

„K oknu,“ vysvětloval jsem jí. „Mám tam letoun, rychle!“

Když jsem se obrátil k oknu, viděl jsem, jak konec kotevního lana mizí přes parapet. Loď se pomalu vzdálila od věže a my byli v pasti.

Rozběhl jsem se k oknu. Pěťadvacet stop od věže a několik stop pod parapetem se vznášela naše jediná naděje na záchranu, život pro Llana z Gatholu, Pan Dan Cheeho, Jad-hana i pro mě.

Zbývala jediná možnost. Postavil jsem se na okenní římsu, ještě jednou změřil vzdálenost k lodi a skočil. To, že teď vyprávím tenhle příběh, dokazuje, že jsem skutečně dopadl na palubu letounu. O chvíli později už jsem byl znovu u okna a Llana vskočila ke mně.

„Pan Dan Chee!“ byla její první slova. „Co se s ním stalo? Zdá se mi kruté ponechat ho tady svému osudu!“

Pan Dan Chee by jistě byl nejšťastnějším mužem na světě, kdyby věděl, že její první myšlenky patřily jemu, ale bylo mi jasné, že existuje velká šance, že ho při první příležitosti zase urazí nebo si z něj ztropí nějaký nepěkný šprým – v tomhle jsou ženy opravdu nevyzpytatelné.

Rychle jsem se snesl na náměstí. „Kam to letíš?“ tázala se Llana. „Nebojíš se, že nás tam dole zase zajmou?“

„Letím pro Pan Dan Cheeho,“ odvětil jsem a vzápětí jsem přistál nedaleko Nastorova paláce. Ze stínů vyrazili dva muži a rozběhli se k lodi. Byli to Pan Dan Chee a Jad-han.

V okamžiku, kdy vyšplhali na palubu, začal jsem rychle stoupat a zamířil směrem ke Gatholu. Cítil jsem, že si mě Pan Dan Chee prohlíží. „Kdo jsi?“ zeptal se po chvíli. „A kde je John Carter?“

„Ted’ jsem Myr-lo, vynálezce,“ odpověděl jsem mu. „Ještě před chvílí jsem byl Dotar Sojat, otrok, ale přitom jsem neustále John Carter.“

„Takže jsme znovu spolu,“ oddechl si, „a živí. Jenže jak dlouho? Zapomněl jsi na kostry kolem údolí?“

„Nemusíš se bát,“ ujistil jsem ho. „Ten stroj, s jehož pomocí to prováděli, už neexistuje. Zničil jsem ho.“

Pak se obrátil k Llaně. „Llano z Gatholu,“ řekl vážným hlasem, „zažili jsme společně mnoho podivných věcí a nedá se odhadnout, co nás potká v budoucnu. Já však znovu kladu své srdce ke tvým nohám.“

„Tak to si ho budeš muset zvednout sám,“ odpověděla Llana z Gatholu s jiskřičkami v očích, „protože já jsem hrozně unavená a chce se mi spát.“

ÚTĚK NA MARSU

1.

Na palubě letounu, který jsem ukradl z kamtolského hangáru, abych nám umožnil útěk z údolí Prvorozených, jsme byli čtyři. Llana z Gatholu, Pan Dan Chee z Horzu, Jad-han, bratr Janai z Amhoru, a já, John Carter, princ Helia a Vládce Marsu.

Byla jedna z oněch úžasných barsoomských hvězdných nocí, jež jsou tak nádherné, až se člověku tají dech. V řídkém vzduchu planety je každá hvězda jasná, ostrá a jiskřivá a na sametově černém nebi poskytují pohled, jaký nikdy oko pozemského člověka nespatriilo.

Když jsme se zvedli nad horní okraj hlubokého údolí, objevily se nám oba měsíce Marsu a s nimi i Země a Venuše, a celé seskupení poskytovalo pohled neuvěřitelné krásy. Cluros, vzdálenější měsíc, se po nebeské klenbě pohyboval s rozvážným klidem ve vzdálenosti čtrnácti tisíc mil, zatímco Thuria, vzdálená pouhé čtyři tisíce mil, pádila od obzoru k obzoru necelé čtyři hodiny. Díky tomu se všechny vrhané stíny neustále měnily a s nimi se měnila i krajina pod námi, takže budila dojem neustálého pohybu, jako kdyby byl povrch planety pokryt statisíci plazících se a lezoucích věcí. Přál bych si, abych vám dokázal nějak lépe přiblížit náladu té neuvěřitelné, napůl děsivé a napůl uchvacující scény. Naneštěstí jsou jak má schopnost popisu, tak lidská slova pro něco takového zcela nedostatečná. Ale možná že jednoho dne navštívíte Mars i vy.

Když jsme tedy vylétli nad obrovské údolí Kamtolu, nařídil jsem směrový kompas na Gathol a pustil motor naplno, jelikož jsem se obával pronásledování. Na druhé straně jsem znal možnosti tohoto typu létající lodi, proto jsem si ji také vybral, a věděl jsem, že s náskokem, který máme, asi v Kamtolu neexistuje stroj, jenž by nás mohl dosáhnout, pokud se nám nestane nějaká nehoda.

Mnoho obyvatel Barsoomu považuje Gathol za nejstarší obydlené místo na povrchu Marsu. Je také jedním z mála měst, která si zachovala svou svobodu, a to navzdory tomu, že jeho diamantové doly jsou nejbohatší na celé planetě a oproti mnoha jiným se i dnes zdají stejně nevyčerpatelné jako kdykoliv předtím.

Kdysi v dávné minulosti bylo město postaveno na ostrově v Throxeu, největším z pěti barsoomských oceánů. Jak oceán ustupoval, plazil se Gathol za ním po úbočích rostoucí hory, takže město dnes pokrývá ostrov od vrcholku až k vyschlému dnu moře. Útroby samotné hory pak jsou provrtány stovkami důlních chodeb a štol.

Celý Gathol je obklopen obrovskými slanými močály, které ho chrání proti pozemním útokům, zatímco příkré, často téměř kolmé stěny hory, na kterých jsou domy zavěšeny jako vlaštovčí hnízda, odsuzují přistání nepřátelských lodí do třídy velmi pochybných a nebezpečných podniků.

Gahan, Llanin otec, je jedem Gatholu a Gathol je mnohem víc než jen jedno město, protože celkem zahrnuje asi sto čtyřicet tisíc čtverečních mil, z nichž je většina pastvin, kde obyvatelé opatrují svá početná stáda thoatů a zitidarů. Byli jsme právě na cestě do Gatholu, kam jsme letěli vrátit Llanu jejím rodičům. Setkali jsme se ve zdánlivě opuštěném městě Horzu, kde začala naše cesta plná nebezpečných dobrodružství. Teď byla Llana skoro doma a já se už brzy vrátím do Helia a ke své nepřekonatelné Dejah Thoris, která mě už jistě touhle dobou považuje za mrtvého.

Jad-han se mnou seděl u řízení. Llana spala a Pan Dan Chee sklíčeně zíral do prázdna. Jak se zdá, sklíčené zírání do prázdna je přirozeným stavem většiny zamilovaných. Bylo mi Pan Dan Cheeho líto a mohl jsem mu pomoci, kdybych mu sdělil, že první Llaniny myšlenky a první slova po jejím osvobození z Nastorovy věže patřily jemu. Mohl jsem, ale neudělal jsem to. Chtěl jsem, aby si muž, který chce získat Llanu z Gatholu, svůj boj vybojoval sám. Kdyby se ze zoufalství vzdal, dokud je naživu a ona nezadaná, pak by si ji nezasloužil. Ať se tedy Pan Dan Chee sám vyrovná s posledním jízlivým odmítnutím, kterého se mu od ní dostalo.

Ke Gatholu jsme se přiblížili krátce před svítáním. Na nebi nebyl ani jeden z měsíců a bylo dosti temno. I město bylo ponořeno do tmy – neviděli jsme jediné světlo. To bylo nezvyklé a mohlo to věštít něco špatného, neboť mart'anská města jsou většinou bohatě osvětlena, s výjimkou válečných časů, kdy je ohrožuje nepřítel a jeho vzdušné loďstvo.

Llana vyšla ze své kajuty a přikrčila se za našimi rameny. „To se mi nelíbí,“ řekla.

„Ani mně se to nelíbí,“ přikývl jsem, „a mám v úmyslu počkat ve

vzduchu až do svítání. Rozhodně chci vidět, co se děje, než přistaneme.“

„Podívejte tamhle,“ pravila náhle Llana a ukázala vpravo k temné hmotě hory. „Ta světla.“

„Třeba jsou to ohně pasáků,“ uvažoval jsem.

„Na to je jich příliš mnoho,“ zavrtěla hlavou.

„Ale mohly by to být i táborové ohně vojáků,“ zabručel Jad-han.

„Pozor, blíží se letoun a už nás zahlédli,“ ozval se Pan Dan Chee.

Zdola se k nám rychle přibližovalo vzdušné plavidlo. „Bezpochyby hlídkový člun,“ řekl jsem, avšak zvýšil jsem rychlost a obrátil příď naší lodi opačným směrem. Nějak se mi to všechno nelíbilo a nebyl jsem ochoten dovolit žádnému letounu přiblížit se k nám na dosah, dokud neuvidím jeho insignie. Pak se ozval hlas: „Kdo jste?“

„Kdo jste vy?“ odpověděl jsem otázkou.

„Stůjte!“ tentokrát to byl rozkaz, ale já na něj nedbal. Poměrně rychle jsem se od cizí lodi vzdaloval, protože naše plavidlo bylo mnohem rychlejší.

Pak po nás vystřelili, avšak daleko nás minuli. Jad-han už stál u zádového děla. „Mám jim ukázat, jak se míří?“ zeptal se.

„Ne,“ zarazil jsem ho. „Mohla by to být gatholská loď. Zaměř na ni světlomet, Pan Dan Chee, ať se podíváme, jaké má značení.“

Pan Dan Chee nikdy v životě nebyl na palubě letounu a nevěděl, co je to světlomet. Malý zbytek téměř vyhynulé rasy Orovarů, k nimž patřil, se ukrýval ve zříceninách prastarého města Horzu a neměl ani vzdušné lodi, ani světlometry. Proto mu na pomoc přispěchala Llana a vzápětí byla příď našich pronásledovatelů jasně ozářena.

„Nevidím žádné značení,“ ozvala se Llana po chvílce, „ale rozhodně to není gatholská loď.“

Minul nás další projektil a já řekl Jad-hanovi, že může střílet po libosti. Vypálil a netrefil. Nepřítel vystřelil potřetí a já cítil, že o nás střela zavadila. Naštěstí nevybuchla. To znamenalo, že nás protivník zaměřil. Začal jsem s letounem kličkovat, a tak nás minuly i další dva výstřely. Jad-han rovněž minul a honba pokračovala. Další nepřátelská střela nás zasáhla, ale byl to jen obyčejný projektil, takže se loď zatřásla, leč k výbuchu nedošlo.

„Převezmi řízení,“ požádal jsem Llanu a přešel k zádovému dělu. „Tak, a teď ji drž rovně, Llano,“ zavolal jsem a pečlivě zamířil. Nabil jsem střelu, jež při nárazu vybuchovala. Zasáhl jsem nepřítele naplno

do přídě, náboj proletěl do trupu a explodoval. Výbuch rozerval celou přední část lodi, člun vzplanul a nakloněn na jednu stranu začal klesat. Zprvu padal pomalu, ale pak se jeho pád zrychlil a jako planoucí meteor dopadl do slaných močálů, kde zhasl.

„A je to,“ prohlásila spokojeně Llana.

„Obávám se, že to ještě bohužel není všechno,“ upozornil jsem své společníky. „Rychle ztrácíme výšku, jeden z jejich projektílů nám musel narušit nadlehčovací nádrže.“

Usedl jsem k řízení a pokoušel se loď udržet ve vzduchu co nejdéle. S naplno puštěným motorem se mi podařilo přeletět okruh táborových ohňů a dostat se nad temné území, kde už jsem člun neudržel, takže začal rychle klesat k zemi.

2.

Byla to dobrá lodička – spolehlivá a rychlá, jak ostatně bývají všechny letouny Černých pirátů Barsoomu – a donesla nás ještě alespoň za nejvzdálenější táborový oheň a pak teprve klesla k zemi. Právě začínalo svítat. Přistáli jsme těsně vedle malého lesa sorapových stromů a já si řekl, že bude nejlepším, když se v něm ukryjeme, dokud nezjistíme, jaká je situace.

„Jaká smůla,“ postěžovala si Llana zklamaneč, „a právě když jsem si říkala, že jsme konečně v bezpečí doma, v Gatholu.“

„Co teď uděláme?“ zeptal se Pan Dan Chee.

„Náš osud je v rukou našich předků,“ odpověděl Jad-han.

„Jenže my ho tam nenecháme,“ ujistil jsem ho. „Myslím, že si svůj vlastní osud dokážu řídit mnohem lépe než nějaké tisíce let mrtvých předků. A kromě toho mě můj osud pochopitelně zajímá mnohem více než je.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přikývla Llana z Gatholu se smíchem, „i když se přiznám, že já klidně a ráda ponechám svůj osud v rukou svých žijících předků. Tak a teď mi řekni, co s tím můj nejmilovanější předek bude dělat?“

„Nejdřív najdeme něco k jídlu,“ odpověděl jsem, „a pak se vypravím zjistit, kdo se to vlastně včera v noci ohříval u těch ohňů. Mohli by to být i přátelé.“

„O tom pochybuji,“ potrásala Llana hlavou, „ale jestli to jsou přátelé, pak musí být Gathol v rukou nepřátel.“

„To velmi brzy poznáme. Vy tři tady teď zůstaňte a já se jdu podívat, jestli v tom lese roste něco, co by bylo k jídlu. A dávejte dobrý pozor.“

Kráčel jsem lesem a hledal kořeny, hlízy, byliny, a hlavně onu životně důležitou rostlinu – mantalii, mléčný keř, který už mi na Marsu mnohokrát zachránil život. Bohužel, jak se zdálo, tenhle porost byl planý, nenarazil jsem v něm na jedinou jedlou bylinu, a i když jsem jím prošel úplně napříč, nenalezl jsem jedinou věc, kterou by mohl hladový člověk sníst.

Za lesem jsem uviděl pás nízkých pahorků a to ve mně vyvolalo novou naději, neboť se dalo předpokládat, že v nějaké puklině, kde se udržuje vlhkost, objevím něco, co by stálo za to donést mým společníkům.

Ušel jsem zhruba polovinu vzdálenosti k pahorkům, když jsem za sebou zaslechl charakteristický cinkot kovu a vrzání řemení. Ohlédl jsem se a uviděl, že se ke mně cvalem přibližuje skupina nějakých dvaceti rudých mužů na jízdnicích thoatech. Měkké nohy velkých zvířat nedělaly na zemi porostlé řídkou vegetací téměř žádný hluk, a proto jsem jezdce zaslechl tak pozdě.

Postavil jsem se k nim čelem a tasil meč. Přitáhli uzdy několik yardů ode mě. „Jste z Gatholu?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl jeden z nich.

„Pak jsem váš přítel,“ sdělil jsem jim.

„Žádný Černý pirát není naším přítelem,“ pravil muž.

Na okamžik jsem zapomněl na černé barvivo, jímž jsem si natřel tělo i tvář, abych se přestrojil. Pomohlo mi to k snazšímu útěku z údolí Prvorozených.

„Nejsem Černý pirát.“

„Samozřejmě že ne!“ zvolal uštěpačně mluvčí jezdců. „Ty asi budeš bílý veleop!“ Při tom se všichni pobaveně zasmáli. „No tak, zastrč svůj meč a pojď s námi. Ať Gan Hor rozhodne, jaký bude tvůj osud – ale řeknu ti rovnou, že Gan Hor nemá Černé piráty v lásce.“

„Nebud' hlupák,“ odvětil jsem. „Říkám ti, že nejsem Černý pirát – tohle je jen přestrojení.“

„Dobrá,“ přikývl muž, který se očividně považoval za velice chytrého, „není to úžasné, že se my dva setkáváme? Já jsem totiž ve skutečnosti Černý pirát převlečený za rudého muže!“ To jeho společníky skutečně neobyčejně pobavilo. Když utichla salva smíchu a on sám

se dost nasmál svému žertu, řekl: „No tak, dost těch hloupostí! Nebo chceš, abychom se na tebe vrhli a zabili tě?“

„Jen pojd'te a zkuste to!“ zvolal jsem. Udělal jsem chybu, přiznávám, avšak špatně jsem snášel, když si ze mě ti hlupáci dělali legraci.

Dali se do cvalu v kruhu kolem mě a při jízdě rozvinuli provazy, do nichž chytali thoaty. Točili s nimi nad hlavami a křičeli. Pak na jednou vylétlo do vzduchu současně několik smyček. Byla to překrásná ukázka lasování, ale v tom okamžiku jsem byl sotva s to to ocenit. Zasáhlo mě několik smyček naráz, padly mi na tělo od krku až ke kolenům, a když jezdci napjali svá lasa, byl jsem skutečně naprosto bezmocný. Pak se ti, kteří mě chytili, rozjeli jedním směrem a vlekli mě za sebou po zemi.

Mé tělo se převalovalo v měkkém hnědém porostu a moji trýznitelé jeli rychleji a rychleji, až se zvířata hnala plným tryskem. Pro válečníka to byla ta nejpotupnější situace, jakou bylo možno zažít. Byl jsem to celý já – nejdříve jsem myslel na svou poraněnou pýchu a pak teprve na zranění, jež mohlo utržit mé tělo, nebo na to, že když tohle bude ještě nějakou chvíli pokračovat, nezbude ze mě nic víc než kus krvavého masa na konci lan z nevydělané kůže.

Museli mě táhnout nejméně půl míle, než nakonec zastavili, a jen díky tomu, že mechovitý porost Marsu je skutečně velmi měkký, byl jsem stále ještě naživu.

To už k nám dojel i vůdce oddílu, následován zbytkem skupiny. Podíval se na mě a oči se mu rozšířily. „Při mém prvním předkovi!“ zvolal. „Opravdu to není Černý pirát! Ta černá barva se z něj napůl sedřela!“

Podíval jsem se na sebe a zjistil, že má pravdu. Většina barvy se oťřela do měkké trávy, po níž mě vlekli, a moje kůže teď byla směsicí bílých a černých ploch potřísněných krví.

Muž sesedl, a jakmile mé odzbrojili, stáhli ze mě i své smyčky. „Není to Černý pirát, ale není to ani rudý muž,“ obrátil se velitel ke svým vojákům. „Je bílý a má šedé oči. Při mém prvním předkovi, myslím si, že to vůbec není člověk. Dokážeš vstát?“

Postavil jsem se. Byl jsem poněkud omámený, ale na nohou jsem se udržel. „Umím vstát,“ odsekl jsem, „a pokud chceš zjistit, jestli jsem člověk nebo ne, vrať mi můj meč a vytas svůj!“ S těmi slovy jsem mu uštědřil tak silný políček, že upadl na zem. Byl jsem natolik rozzuřený, že mi bylo docela jedno, zda mě zabijí. Vyskočil a klel

jako opravdový pirát.

„Dejte mu ten meč!“ křičel, „chtěl jsem ho sice odvést ke Gan Horovi živého, ale teď tady nechám ležet jeho mrtvolu!“

„Raději bys ho měl opravdu odvést ke Gan Horovi živého, Korane,“ radil mu jeden z jeho mužů. „Třeba je to špeh, a jestli ho zabiješ dřív, než ho Gan Hor vyslechne, špatně to s tebou dopadne.“

„Žádný muž, který mě uhodil, ještě nezůstal naživu! Kde je jeho meč?“

Jeden z vojáků mi podal můj dlouhý meč a já se postavil do střehu. „Na smrt?“ zeptal jsem se.

„Na smrt!“ vykřikl vztekle Kor-an.

„Nezabiju tě, Korane,“ ušklíbl jsem se, „a ty mě zabít nedokážeš. Dám ti však lekci, na kterou dlouho nezapomeneš,“ oznámil jsem mu dost hlasitě, aby to slyšeli i všichni ostatní.

Jeden z nich se zasmál a řekl: „To tedy nevíš, s kým mluvíš, člověče. Kor-an je jedním z nejlepších šermířů v Gatholu. Během pěti minut budeš mrtev.“

„Za minutu!“ zvolal Kor-an a vrhl se na mě.

Nejdřív jsem se pokusil odhadnout, kolik mám na těle krvavých šrámů a odřenin, a pak jsem se do Kor-ana pustil. Byl zuřivý, ale nešikovný šermíř. V první vteřině jsem ho škrábl na pravé straně hrudi, pak jsem mu udělal dlouhý šrám na pravém stehně. Znovu a znovu jsem mu zasazoval lehké rány a škrábance. Mohl jsem ho zabít kdykoliv, zato on se mě ani nedotkl.

„Už uběhlo víc než minuta,“ upozornil jsem ho.

Neodpověděl. Začínal těžce dýchat a na očích mu bylo vidět, že dostává strach. Jeho společníci mlčky a bez dechu sledovali každý náš pohyb.

Nakonec, když jsem mu zasadil tolik ran, že byl pokryt krví od hlavy k patě, jsem ustoupil a sklonil zbraň. „Stačilo ti to, Korane?“ zeptal jsem se. „Nebo chceš, abych tě zabil?“

„Dal jsem se do boje na život a na smrt,“ řekl statečně. „Máš právo mě zabít a teď už jsem si jistý, že by to pro tebe nebyl žádný problém. Víím, že jsi mě mohl zabít od chvíle, kdy jsme zkřížili zbraně.“

„Nemám v úmyslu zabít odvážného muže,“ odpověděl jsem.

„Odvolej celou tu věc, Korane,“ ozval se jeden z jeho válečníků, „stojíš tady proti nejlepšímu šermíři, jakého kdy kdo z nás viděl!“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Kor-an. „Přišel bych o čest, kdybych se

vzdal dříve, než já usmrtím jeho nebo on mě. Pojd'!“ a znovu pozvedl meč.

Odhodil jsem svou zbraň na zem a postavil se proti němu. „Teď máš možnost mě usmrtit,“ usmál jsem se.

„Ale to by byla vražda,“ zamračil se. „Nejsem vrah!“

„Ani já ne, Kor-ane, a kdybych tě probodl, přestože máš v ruce zbraň, byl bych stejný vrah, jako bys byl ty, kdybys mě teď probodl, protože i s mečem v ruce jsi proti mě stejně bezbranný, jako jsem teď já proti tobě.“

„Ten muž má pravdu,“ řekl jeden z Gatholianů. „Zastrč meč, Kor-ane, nikdo ti to nebude mít za zlé.“

Kor-an se rozhlédl po ostatních a všichni na něj naléhali, ať celou záležitost ukončí. Zasunul tedy zbraň do pochvy a vyšvihl se na svého thoata. „Vyskoč za mě,“ řekl. Vytáhl jsem se za něj na hřbet zvířete a vyrazili jsme.

3.

Zhruba po půlhodině jsme vjeli do dalšího sorapového lesa a na konec jsme dorazili ke skupině hrubých chatrčí, jaké si stavěli pastýři-válečníci z Gatholu. Tábořila zde vojenská skupina, k níž patřilo i dvacet jezdců, kteří mě zajali. Pastýři byli rovněž rozděleni do pravidelných vojenských útvarů. Tohle byl utan o stu mužích pod velením dwara, jemuž podléhali dva padwaři neboli poručíci. Vojáci zůstávají ve službě jeden měsíc, což je asi sedmdesát dní pozemského času, pak jsou vystřídáni a vracejí se do města Gatholu.

Dwar Gan Hor seděl před svou chýší a hrál jetan s jedním z padwarů. Kor-an mě předvedl přímo před něj. Důstojník si nás oba celou minutu mlčky prohlížel od hlavy k patě. Pak vykřikl: „Ve jméně Is-susině! Co jste to, vy dva, dělali? To jste si hráli se smečkou banthů nebo tlupou bílých opic? A vůbec, kdo je tohle? Vždyť není ani rudý, ani černý!“

„To je vězeň,“ řekl Kor-an. Poté celkem věrně a poctivě popsal, proč vypadáme tak, jak vypadáme.

Gan Hor se zamračil. „To si s tebou vyřídím později, Kor-ane,“ zabručel a obrátil se ke mně.

„Jsem otec Tary z Helia,“ odpověděl jsem mu na nevyslovenou otázku, „ženy vašeho jeda.“

Gan Hor vyskočil na nohy a Kor-an se zapotácel, jako kdyby ho někdo udeřil. Myslel jsem, že omdlí.

„John Carter!“ vykřikl Gan Hor. „Bílá kůže, šedé oči, to šermířské mistrovství, o němž Kor-an mluvil! Nikdy jsem Johna Cartera neviděl, ale nemůže to být nikdo jiný!“ Pak se obrátil ke Kor-anovi. „A tys dal táhnout prince Helia a Vládce Barsoomu půl míle na provazech za vašimi zvířaty!“ Ted’ už skoro řval. „Za to zemřeš!“

„Ne,“ přerušil jsem ho. „Tuhle věc už jsme si s Kor-anem vyřídili mezi sebou a víc už za ni nesmí být trestán.“

Tihle pastýři-válečníci žijí podobně jako naši pouštní nomádi podle toho, jak vydatné jsou pastviny a jak vysychají nebo se objevují prameny. Na území Gatholu nejsou žádné stálé povrchové zdroje vody, kromě vlhkosti ve slaných močálech, jež obklopují město, ale na jistých místech se dá voda nalézt v sezónních pramenech, kolem nichž si pastevci zřizují dočasné tábory, jako například zde, v sora-povém háji, kam mě přivezli.

Gan Hor mi nechal donést vodu, a zatímco jsem si smýval černé barvivo, prach a krev, sdělil jsem mu, že Llana z Gatholu a moji další dva společníci se ukrývají nedaleko místa, kde mě Kor-an a jeho muži zajali. Vyslal tam okamžitě jednoho ze svých padwarů a skupinu vojáků se třemi osedlanými thoaty, aby je dopravili do tábora.

„A ted’ mi pověz, co se děje v Gatholu. To, že byl náš letoun v noci napaden a že kolem celého města hořely táborové ohně, dává tušit, že je Gathol v nepřátelském obležení.“

„Máš pravdu,“ přikývl Gan Hor. „Gathol je obležen vojsky Hin Abtola, který o sobě prohlašuje, že je jeddákem jeddáků celého severu. Přiletěl sem před nedávnem ve staré vzdušné lodi, ale poněvadž přišel v míru, přijal ho náš jed Gahan jako ctihodného hosta. Říká se, že se tenhle návštěvník projevil jako sobecký nadutec a nesmírně únavný mluvka a že si nakonec dovolil požádat Gahana, aby mu dal Llanu za ženu – a přitom se chlubil, že už jich má sedm!“

Je samozřejmé, že mu Gahan řekl, že Llana si svého druha vyvolí sama. Když pak princezna Hin Abtolovu nabídku odmítla, vyhrožoval, že se vrátí a vezme si ji násilím. Potom odletěl a naše princezna se následujícího dne vydala na cestu do Helia – ve svém letounu, s posádkou pětadvaceti mužů své osobní gardy. Do Helia nedoletěla a nikdo o ní od toho dne neslyšel. Teprve ted’ jsem se od tebe dozvěděl, že je naživu a vrátila se do Gatholu.

O Hin Abtolovi jsme se zato doslechli brzy. Vrátil se zpět s flotilou těch nejstarších a nejzchátralejších lodí, jaké jsme kdy viděli; některé z nich musely být přes sto let staré. Vrátil se a žádal, aby se mu Gathol vzdal.

Jeho koráby byly k prasknutí přeplněny vojáky a tisíce jich vyskákalo nad městem s osobními gravimotory a sneslo se do ulic. Celý den se bojovalo v ulicích, na náměstích i na střechách budov, ale nakonec se nám je podařilo do posledního zničit nebo zajmout. Když Hin Abtol zjistil, že jeho vzdušný útok selhal a že nedokáže dobýt město přímou ztečí, oblehl ho.

Většina jeho lodí s výjimkou několika odletěla a my se domníváme, že se vrátily na mrazivý sever pro posily. My, kteří jsme byli ve službě u stád, když to všechno začalo, jsme se nedokázali do města vrátit, ale neustále napadáme Hin Abtolova vojska, která táboří kolem.“

„Tak oni používají gravimotory,“ potřásl jsem udiveně hlavou. „To je opravdu velmi podivné. Zajímalo by mě, jak lidé z dalekého severu přišli k takové věci. Když jsem byl v Okaru, nikdo tam ještě o ničem podobném ani neslyšel.“

Gravimotor je geniální zařízení pro individuální létání. Skládá se z širokého pásu, podobného lodním záchranným kruhům, jaké se používají na Zemi. Je naplněn osmým barsoomským paprskem do té míry, že víceméně ruší nebo přesněji vyrovnává působení přitažlivosti planety a člověk vybavený takovým pásem se volně vznáší v ovzduší. V zadní části kruhu je připevněn malý rádiový motor a jeho ovládací prvky jsou vpředu. Na každé straně je pak ještě lehké pevné křídlo s malými pákami pro změnu polohy. Chápal jsem, že gravimotory mohou být skvělým prostředkem pro noční výsadek nepřátelských oddílů nad městem.

Naslouchal jsem Gan Horovi s pocitem nejhlubší účasti, neboť jsem věděl, že Gathol není silná země a že dlouhé a důsledné obléhání ji nakonec musí zničit, pokud se nedostaví pomoc zvenčí. Gathol, to jsou hlavně pastviny, které pokrývají prakticky celou jeho rozlohu. Nejvzdálenější, severozápadní kout země je proťat jedním z proslulých barsoomských kanálů a zde se také pěstuje všechno obilí, zelenina a ovoce, které zásobují město, zatímco na pláních se pasou stáda, jež dodávají maso. Jenže přísun všech těch potravin nyní odřízne nepřítel – a přestože jsou v Gatholu jistě slušné zásoby, ani ty nemo-

hou vydržet navěky.

V rozhovoru s Gan Horem jsem se zmínil i o tom, že kdybych se mohl nějakým způsobem dostat k letounu, odletěl bych do Helia a vrátil se s flotilou válečných i nákladních lodí, s děly a dostatkem mužů, kteří by smetli Hin Abtola a jeho Panary z povrchu Barsoomu.

„Víš,“ odpověděl pomalu, „tvůj letoun je tady, přiletěl jako součást Hin Abtolovy flotily. Jeden z mých mužů ho poznal, přesněji tvé insignie, ve chvíli, kdy se mu člun dostal na dohled, a všichni jsme přemýšleli, jak k němu Hin Abtol přišel. Jeho flotila je složena z lodí posbíraných přinejmenším v tuctu zemí a on se neunavuje tím, že by odstraňoval jejich výsostné znaky.“

„Tu mou našel na jednom z náměstí opuštěného města Horzu,“ vysvětloval jsem. „Když na něj zaútočili zelení válečníci, podařilo se mu v ní uprchnout ještě se dvěma vojáky, zatímco ostatní ponechal jejich osudu, tedy spíše jejich smrti.“

V té chvíli se vrátil padwar, který se se svými vojáky vypravil pro Llanu, Pan Dan Cheeho a Jad-hana, a s sebou vedli – tři thoaty s prázdnými sedly!

„Nikdo tam nebyl,“ ohlašoval muž. „Prohledali jsme celé okolí, ale nikoho jsme nenašli – jen na místě, kde snad původně byli, jsme objevili čerstvou krev.“

4.

Takže jsem Llanu z Gatholu znovu ztratil! Nedalo se příliš pochybovat o tom, že ji a mé další dva společníky zajali válečníci Hin Abtola. Požádal jsem Gan Hora o thoata, abych zajel na místo, kde jsem je zanechal, a sám prozkoumal zbylé stopy. Nejenže mi vyhověl, ale osobně mě doprovodil s oddílem vojáků.

Na místě, kde jsem své přátele opustil, byly očividné známky boje. Porost byl podupán a tu a tam bylo vidět krůpěje krve. Bohužel marťanská vegetace je natolik životaschopná, že s výjimkou krve se většina stop velmi rychle ztratila a nám se nepodařilo odhadnout, kterým směrem byli zajatci odvedeni.

„Jak daleko odsud jsou jejich linie?“ zeptal jsem se Gan Hora.

„Asi devět haadů,“ odpověděl – to nejsou ani tři pozemské míle.

„Myslím, že se klidně můžeme vrátit do tvého tábora,“ řekl jsem.

„Nemáme dostatečný počet mužů, abychom v téhle chvíli cokoli

podnikli. Vráťím se sem po setmění.“

„Mohli bychom dnes v noci podniknout malý nájezd najeden z jejich táborů,“ navrhl Gan Hor.

„Půjdu sám,“ zavrtěl jsem hlavou. „Mám svůj plán.“

„Ale to bude jistě dost nebezpečné,“ namítal. „Mám stovku mužů, s nimiž je neustále obtěžujeme. Rádi pojedeme s tebou.“

„Chci jen získat nějaké informace, Gan Hore. A takové akce nejraději podnikám sám.“

Vrátili jsme se do tábora a s pomocí jednoho vojáka jsem si natřel tělo rudým barvivem, které s sebou neustále nosím právě pro podobné případy – když se ocitnu v situaci, jež vyžaduje převlek za obyčejného rudého Mar'ana. Je to mast barvy narudlé mědi, stejná, jakou jsem kdysi před lety dostal od bratří Ptorů v Zodanze.

Po setmění jsem nasedl na thoata a v doprovodu Gan Hora a malé skupiny vojáků jsem vyrazil. Přijal jsem jeho nabídku, že mě doprovodí alespoň k místu poblíž panarských linií. Naštěstí byla právě bezměsíčná noc a my se dostali poměrně blízko k nepřátelským ohnům. Tam jsem však musel sesednout a rozloučit se se svými novými přáteli.

„Hodně štěstí!“ popřál mi Gan Hor. „Myslím, že ho budeš potřebovat.“

Kor-an byl jedním z válečníků, kteří mě doprovázeli. „Rád bych šel s tebou, princi,“ řekl, „abych se nějak pokusil napravit to, co jsem udělal.“

„Kdybys s sebou někoho mohl vzít, byl bys to ty, Kor-ane,“ ujistil jsem ho, „i když nemáš co napravovat. Ale jestli pro mě chceš něco udělat, slib mi, že budeš vždycky bojovat za Taru z Helia a Llanu z Gatholu.“

„Na svůj meč přísahám,“ odpověděl. Pak jsem vyrazil směrem k nepřátelským liniím.

Postupoval jsem s maximální opatrností. Stejně jako mnohokrát předtím jsem použil taktiku jiné rasy rudých válečníků – Apačů z amerického jihozápadu – a plazil se po břiše blíž a blíž k nepřítelům. Viděl jsem obrysy bojovníků shromážděných kolem ohňů a slyšel jejich hlasy a drsný smích. Když jsem se připlížil ještě blíže, rozeznával jsem jednotlivá slova a rozuměl kletbám i obhroublým vtipům, které tak přirozeně splývají z úst vojáků, a jakmile se obrátil vítr a vál přes tábor ke mně, cítil jsem dokonce jejich pot a pach ře-

mení, jež se mísily s ostrou vůní kouře z ohňů.

V prostoru mezi planoucími hranicemi a mnou přecházel strážný. Když se ke mně přiblížil, přitiskl jsem se k zemi. Slyšel jsem, jak zívá. Jakmile byl téměř na dosah, vztyčil jsem se před ním, a než stačil vykřiknout na poplach, jednou rukou jsem mu pevně sevřel hrdlo. Pak jsem mu třikrát vrazil dýku do srdce. Takhle jsem zabíjel nerad, ale neměl jsem jinou možnost – a kromě toho jsem nezabíjel kvůli sobě, nýbrž kvůli Llaně z Gatholu, Taře z Helia a Dejah Thoris, své milované princezně.

Právě když jsem jeho tělo opatrně spustil na zem, vstal od nejbližšího ohně válečník a podíval se mým směrem. „Co to bylo?“ zeptal se svých druhů.

„Strážný,“ odpověděl jeden z nich. „Vidíš, tamhle jde.“ Pomalu jsem vykročil cestou, kterou hlídka předtím přecházela, a doufal, že nikdo nebude pátrat dál.

„Vsadil bych se, že jsem tam zahlédl dva muže,“ prohlásil první mluvčí.

„Ty pořád něco vidíš,“ odbyl ho druhý.

Pomalu jsem chodil sem a tam, dokud o věci nepřestali hovořit a neobrátili svou pozornost k jiným záležitostem. Pak jsem poklekl vedle mrtvého muže, stáhl mu řemení a zbraně a ty jsem si sám navlékl. Teď jsem byl, alespoň na první pohled, voják Hin Abtola, Panar z jakéhosi kupolí krytého města na mrazivém severu.

Došel jsem na nejvzdálenější bod strážného úseku a nenápadně pokračoval dál, až jsem vstoupil do tábora kus od skupiny, v níž byl voják, jehož podezření jsem vzbudil. I když jsem pak prošel kolem dalšího hloučku vojáků, nikdo si mě nevšímal. Nebyl jsem totiž sám, od ohně k ohni přecházelo víc bojovníků.

Musel jsem ujít přinejmenším celý haad od místa, kde jsem do nepřátelské linie vstoupil, než jsem došel k názoru, že teď už bude celkem bezpečné zastavit se a vmísit se mezi vojáky. Nakonec jsem uviděl jednoho osamocенého muže sedícího u ohně a pomalu jsem k němu došel.

„Kaor!“ použil jsem obecný pozdrav Barsoomu.

„Kaor,“ odpověděl mi. „Sedni si. Jsem tady cizí a nemám v tohlehle daru žádné přátele.“ Dar je jednotka o tisíci mužích, tedy zhruba něco jako pozemský pluk. „Přiletěl jsem právě dnes s novými posilami z Pankoru. Je pěkné cestovat a vidět zase kus světa, poté co

byl člověk padesát let zmražen.“

„Tys neopustil Pankor celých padesát let?!“ zvolal jsem. Předpokládal jsem, že Pankor je jméno severského města, z něhož muž pochází. Doufal jsem pouze, že hádám správně.

„Bohužel,“ přikývl. „A co ty? Jak dlouho jsi byl zmražený ty?“

„Já nikdy v Pankoru nebyl,“ odvětil jsem. „Jsem panthan, který se přidal k Hin Abtolovu vojsku nedlouho potom, co vyrazilo na jih.“ Myslel jsem si, že to bude nejjistější statut, který si mohu připsat, protože jsem samozřejmě nemohl předstírat znalost Pankoru, kde jsem v životě nebyl.

„V tom případě,“ ušklíbl se voják, „musíš být blázen.“

„Proč myslíš?“

„Jen blázen se může dobrovolně vydat do moci Hin Abtolovi. No, už se stalo, a až skončí válka, odvezou tě do Pankoru, pokud ovšem nebudeš mít to štěstí, že bys byl zabit, a tam tě *zmrazí*, abys byl po ruce pro další tažení, které si Hin Abtol vymyslí. Jak se jmenuješ?“

„Dotar Sojat,“ odpověděl jsem a znovu se uchýlil k onomu starému válečnickému jménu, které mi dali zelení Tharkové před mnoha lety.

„Já se jmenuji Em-tar a jsem z Kobolu.“

„Měl jsem dojem, že jsi říkal, že pocházíš z Pankoru.“

„Narodil jsem se v Kobolu,“ vysvětloval. „A ty?“

„My panthani nemáme vlastní zem,“ připomněl jsem mu.

„Ale někde ses přece narodit musel,“ nedal se odbýt.

„No, myslím, že čím méně o tom budeme mluvit, tím líp,“ zatvářil jsem se mazaně a mrkl na něj.

Zasmál se. „Promiň, že jsem se ptal.“

Někdy, když člověk spáchal politický zločin, bývá nabízena za informaci o jeho pobytu poměrně velká finanční odměna. A takoví lidé nejenže si pravidelně mění jméno, ale nikdy neodhalí ani název rodné země. Jen ať si Em-tar myslí, že prchám před spravedlností.

„Jak si myslíš, že tohle tažení pokračuje?“ zeptal jsem se.

„Jestli je Hin Abtol dokáže vyhladovět, pak bychom mohli vyhrát,“ řekl, „ale podle toho, co jsem slyšel, se mu nikdy nepodaří dobýt město přímým útokem. Tihle Gatholiané jsou velcí válečníci – což už se zdaleka nedá říci o těch, kdož bojují v řadách Hin Abtolova vojska; my do toho nedáváme srdce. My totiž vůči Hin Abtolovi necítíme žádný závazek, zatímco Gatholiané bojují za svůj domov a

svého jeda, a obojí upřímně milují. Říká se, že Gahanova žena, princezna, je dcerou Vládce Barsoomu. Poslyš, jestli ten se o tom doslechne a přiletí sem z Helia s flotilou a helijskou armádou, tak už si můžeme začít kopat hroby.“

„Bereme hodně zajatců?“ vyzvídal jsem opatrně dál.

„Ani ne. Dneska ráno jsme zajali tři Gatholiany. Jedna z nich je dcera gatholského jeda Gahana, druzí dva jsou muži.“

„To je zajímavé,“ pravil jsem. „Zajímalo by mě, co udělá Hin Abtol s jedovou dcerou.“

„To nevím,“ zavrtěl Em-tar hlavou, „ale říká se, že už ji odeslal do Pankoru. Znáš to sám, v armádě se doslechneš spoustu věcí, ale většinou to bývá úplně jinak.“

„Předpokládám, že má Hin Abtol velkou flotilu, že?“

„Má hromadu polorozpadlých trosek a navíc ještě nemá dost pilotů ani na to, aby vzlétlo všechno to staré železo, které dal dohromady.“

„Jsem letec,“ sdělil jsem mu.

„No, v tom případě bude lepší, když o tom nebudeš mluvit, nebo se v tu ránu ocitneš na palubě nějakého rezavého vraku,“ radil mi Em-tar.

„Kde je tady letiště?“ otázal jsem se.

„Asi haad na tuhle stranu,“ mávl ledabyle rukou směrem, kterým jsem mířil, než jsem se s ním zastavil.

„Tak tedy sbohem, Em-tare,“ vstal jsem.

„Kam jdeš?“ ptal se udiveně.

„Jdu létat pro Hin Abtola z Pankoru.“

5.

Prošel jsem táborem až k místu, kde stála řada vzdušných korábů. Jejich linie byla velmi křivá, nepravidelná a nevojenská, což signalizovalo nezkušenost, nedbalost a především neschopnost. Lodi byly tou nejpodivnější sbírkou zastaralých typů, historických modelů a muzeálních kusů, jakou jsem kdy viděl.

U nedalekých ohňů posedávaly skupinky vojáků, a protože jsem předpokládal, že patří k letounům, zamířil jsem k nim.

„Kde je velící letecký důstojník?“ zeptal jsem se.

„Tamhle,“ ukázal jeden z mužů palcem na největší loď v řadě.

„Proč – chceš s ním mluvit?“

„Rád bych.“

„No, bude asi opilý,“ řekl.

„Ne asi, on *je* opilý,“ ozval se další voják.

„Jak se jmenuje?“

„Je to odwar Phor San,“ odvětil můj informátor. Odwar je něco jako pozemský generál, nebo snad brigádní generál. Velí v armádě deseti tisícům mužů, případně v letectvu flotile.

„Díky, najdu tam a najdu ho.“

„No, na tvém místě bych to nedělal. Je zlý a odporný jako ulsio.“

Vydal jsem se k velkému korábu. Byl otlučený, podepsal se na něm vliv počasí a musel být přinejmenším padesát let starý. Ve středu visel palubní žebřík a u jeho paty stál voják s taseným mečem.

„Co chceš?“ zeptal se.

„Mám zprávu pro odwara Phor Sana,“ řekl jsem.

„Od koho?“

„Do toho ti nic není,“ zamračil jsem se. „Vyříd’ odwarovi, že je tady Dotar Sojat, který s ním potřebuje v naléhavé záležitosti okamžitě mluvit.“

Chlapík se narovnal a s přehnaným, parodickým gestem mi zasalutoval. „Nevěděl jsem, že mezi sebou máme jedwara,“ ušklíbl se. „Proč jsi mi to neřekl rovnou?“

Abyste pochopili, jedwar je nejvyšší hodnost v barsoomské armádě nebo námořnictvu, s výjimkou jeda, jeddaka, nebo Vládce Barsoomu, což byl titul, který speciálně pro mě vytvořili jeddakové pěti říší. Ten válečník by byl jistě překvapen, kdyby věděl, že mi žertem připisuje hodnost, která je ještě nižší než ta, která mi podle práva náleží.

Zasmál jsem se a řekl: „Jeden nikdy neví, kdo se z koho vyklube.“

„Jestli máš skutečně nějakou zprávu pro toho starého ulsia, zavolám ti palubní službu, ale při Issus, doufám, že je tvá zpráva opravdu důležitá.“

„Určitě je,“ ujistil jsem ho a mluvil jsem pravdu, neboť pro mě byla tahle záležitost nesmírně důležitá. Zavolal tedy palubní hlídku a řekl strážnému, že Dotar Sojat přišel s důležitou zprávou pro velitele.

Čekal jsem asi pět minut a pak mi voják dovolil vystoupit na palubu. Hlídka mě dovedla do jedné z kabin. Za stolem, na němž stál velký džbán a několik těžkých kovových pohárů, seděl hřmotný, ne-

upravený muž. Vrhł na mě nepřátelský pohled zpod těžkých víček.

„Tak co chce ten syn calota teď?“ zavrčel.

Předpokládal jsem, že mluví buď o některém ze svých nadříze-

ných důstojníků, nebo možná o samotném Hin Abtolovi. Jestli si myslel, že nesu zprávu od Hin Abtola, tím lépe.

„Mám se u tebe hlásit jako zkušený letec,“ oznámil jsem mu.

„Poslal tě v tenhle noční čas, aby ses mi ohlásil jako letec?“ skoro vykřikl.

„Máš nedostatek zkušených pilotů,“ odpověděl jsem. „Jsem panthan a létal jsem na každém typu lodí v helijském vzdušném loďstvu. Měl jsem za to, že budeš rád, když se u tebe přihlásím dřív, než si mě vyžádá nějaký jiný velitel. Jsem také navigátor a vyznám se ve všech moderních přístrojích, ale jestli o mě nestojíš, s klidem se poohlédnu u některé jiné jednotky.“

Byl silně podnapilý, jinak by mi asi tenhle blábol těžko vyšel. Chvilku předstíral, že o celé věci vážně uvažuje, a zatímco tak činil, nalil si další pohár, který vypil třemi velkými doušky – alespoň to, co si nevyžil na bradu a hrud'. Poté naplnil druhou nádobu a posunul ji po stole ke mně, takže polovina obsahu vytekla na stolní desku.

„Napij se!“ pobídl mě.

„Teď ne,“ odmítl jsem, „nikdy ve službě nepiju.“

„Teď nejsi ve službě.“

„Jsem pořád ve službě. Co kdybych měl vzápětí převzít loď?“

Několik minut o tom uvažoval a mysl si osvěžil dalším nápojem. Pak naplnil třetí pohár a posunul ho po stole ke mně. „Napij se,“ pobídl mě znovu. Teď jsem měl před sebou dvě plné nádoby. Bylo jasné, že Phor San si ani nevšiml, že jsem nevypil ani tu první.

„Kterou loď mám převzít?“ zeptal jsem se. Povyšoval jsem se poměrně rychle. Phor San si mé otázky nevšiml, poněvadž se zaměřoval tím, co už nyní vyžadovalo jeho naprosté soustředění – naléval si další pohár. I tak většinu tekutiny vyžil na stůl, odkud mu stékala do klína.

„Které lodi jsi říkal, že budu velet?“ naléhal jsem.

Chvilku se tvářil zmateně, pak se však pokusil s vojenskou důstojností napřímít. „Budeš velet na *Dusaru*, dware,“ zahučel s námahou. Poté nalil jiný pohár a posunul ho po stole ke mně. „Napij se, dware,“ kývl hlavou. Mé povýšení bylo potvrzeno.

Přistoupil jsem k desce pokryté směsí papírů a hledal, dokud jsem nenašel čistý úřední formulář, na který jsem napsal:

Dwaru Dotar Sojatovi:

S okamžitou platností převezmete velení na lodi Dusar.

Z příkazu velícího odwara

Pak jsem našel kus hadru, osušil stůl, položil formulář před opilého velitele a jemu samotnému vtiskl do ruky pero.

„Zapomněl jsi ten formulář podepsat, odware,“ naklonil jsem se k němu. Začínal se kývat sem a tam a já viděl, že mi mnoho času nezbyvá.

„Podepsat co?“ zablábolil a natáhl se pro džbán.

Odstrčil jsem nádobu z jeho dosahu, vzal ho za ruku s perem a tu mu položil na správné místo na pergamenu. „Tady to podepiš,“ přikázal jsem.

„Tady podepiš,“ zamručel a pracně naškrabal na formulář své jméno. Pak se pomalu svezl na stůl a usnul. Stihl jsem to právě včas.

Vyšel jsem na palubu. Teď byly na obloze oba měsíce. Cluros stál na obzoru a Thuria o něco výše. Ve chvíli, kdy Cluros vystoupí k zenitu, dokončí Thuria svůj oběh kolem Barsoomu a na svém rychlém letu oblohou mine Cluros.

Na palubě ke mně přistoupila lodní hlídka. „Kde je *Dusar*?“ zeptal jsem se muže.

Ukázal podél řady korábů. „Myslím, že je to pátá či šestá loď v řadě tímhle směrem.“

Sestoupil jsem po žebříku na zem a strážný dole se mě otázel: „Byl ten ulsio stejně opilý, jak bývá touhle dobou vždycky?“

„Byl naprosto střízlivý,“ odpověděl jsem.

„Tak to by měl někdo poslat pro doktora,“ pravil překvapeně, „protože je určitě nemocný.“

Prošel jsem podél řady vzdušných plavidel a u páté lodi jsem přistoupil ke strážnému u paty žebříku. „Je tahle loď *Dusar*?“

„Neumíš číst?“ odpověděl popuzeně a mávl rukou.

Zvedl jsem oči k nápisu na lodním boku. Byl to *Dusar*. „A ty umíš číst?“ zeptal jsem se a podržel mu před očima odwarův rozkaz.

Postavil se do pozoru a zasalutoval. „Podle tvých odznaků jsem to nepoznal,“ řekl vzdorovitě. Měl naprostou pravdu – měl jsem na sobě výstroj a řemení obyčejného vojáka.

Prohlédl jsem si koráb. Ze země nevypadal nijak přitažlivě – pouze neudržovaný, zastaralý trup. Pak jsem vylezl po žebříku a vystou-

pil na palubu. Nebyl tu loďmistr, aby odpískal můj vstup, ani špalír námořníků, jen jeden muž na hlídce, a ten stočený na palubě tvrdě spal.

Přistoupil jsem k němu a strčil do něj špičkou sandálu. „Hej ty, probud' se!“ řekl jsem.

Otevřel jedno oko, podíval se na mě a pak rychle vyskočil na nohy. „Kdo jsi?“ zvolal. „Co tady děláš? Jak si to představuješ, kopat mě do žeber a budit mě?“

„Jedno po druhém, drahý muži,“ ušklíbl jsem se. „Zodpovím ti tvou první otázku a tím budou zodpovězeny i tvé další dotazy.“ Pak jsem mu podal rozkaz.

Když si pergamen bral, stačil ještě začít: „A neříkej mi drahý muži, ty...“ Zde se zarazil, protože si dočetl list. Zasalutoval a podal mi formulář zpět, ale všiml jsem si, že mu po tváři přeběhl náznak úsměvu.

„Čemu se směješ?“ zeptal jsem se.

„Napadlo mě, že jsi pravděpodobně dostal nejvýhodnější a nejlehčí zaměstnání v celém Hin Abtolově loďstvu,“ odpověděl.

„Co tím myslíš?“

„Nemusíš dělat nic. *Dusar* je vyřazen ze služby – není schopen letu.“

Tak! Možná že odwar Phor San nakonec nebyl tak opilý, jak se zdálo.

6.

Paluba *Dusaru* byla oprýskaná a špinavá, všude byl neuvěřitelný nepořádek, ale co na tom záleželo, když stejně nelétal? „Kolik důstojníků a mužů obsahuje posádka lodi?“ otázal jsem se.

„Jednoho,“ ušklíbl se a ukázal na sebe. „Tedy teď už dva, když jsi tady ty.“

Zeptal jsem se ho na jméno a on odpověděl, že se jmenuje Fo-nar. V Americe by byl něco jako řadový námořník, ale mart'anské termíny pro námořníka nebo plavce jsou již zapomenuté – asi jako výrazy pro moře a oceán, s nimiž zemřely – a z paměti většiny Mart'anů už dávno vypadly. Všichni vojáci i námořníci si říkají „than“, což překládám jako válečník nebo bojovník.

„Dobrá, Fo-nare,“ přikývl jsem. „Teď si prohlédneme naši loď.“

Co je na ní v nepořádku? Proč nelétá?“

„Je to motor, pane. Už se nedá nastartovat.“

„Tak nejdříve se podíváme dolů a pak uvidíme, zda by se s tím motorem nedalo něco udělat.“

Spolu s Fo-narem jsme sešli do podpalubí. Bylo to tu stejné jako na palubě. Všude špína a nepořádek. „Jak dlouho je loď vyřazena ze služby?“

„Asi měsíc.“

„Tenhle nepořádek jsi jistě nedokázal udělat za měsíc sám,“ podíval jsem se na něj.

„Ne, pane, ona takhle vypadala vždycky, i když ještě létala.“

„Kdo jí velel? Ať to byl kdokoliv, měl by být potrestán za to, že připustil, aby se dostala do takového stavu.“

„Toho už nikdo nepotrestá, pane,“ odpověděl Fo-nar.

„Proč ne?“

„Protože se při našem posledním letu opil a spadl přes palubu,“ vysvětloval Fo-nar s pohrdavou grimasou.

Prohlédl jsem děla. Bylo jich dvanáct, po čtyřech na každém boku a dvě menší na přídi a na zádi. Byla v dost slušném stavu a kupodivu k nim byl i dostatek munice. Držáky bomb ve skladišti byly plné a pod přídi i na zádi byly poklopy k jejich vrhání.

Kajuty byly plánovány pro pětadvacet mužů a tři důstojníky, byla tu dobrá kuchyň a množství kvalitních zásob. Kdybych na vlastní oči neviděl odwara Phor Sana, nikdy bych nepochopil, proč všechen ten materiál, munice a zásoby zůstaly na palubě lodi dávno vyřazené ze služby. Po pečlivé prohlídce jsem odhadl stáří korábu zhruba na deset let, ale na první pohled vypadal mnohem starší.

Řekl jsem Fo-narovi, ať se vrátí na palubu, a pokud má chuť, klidně spí dál. Pak jsem se přesunul do kapitánské kajuty a rovněž si lehl. Mnoho jsem toho téhle noci nenaspal a byl jsem dost unavený. Když jsem se vzbudil, bylo už světlo a Fo-nara jsem našel v kuchyni, kde si připravoval snídani. Přikázal jsem mu, ať mi udělá také něco k jídlu, a šel se podívat na motor.

Když jsem procházel trupem a viděl, do jakého stavu loď přivedl její opilecký kapitán, bolelo mě srdce. Miluji barsoomské létající stroje a byl jsem v helijském loďstvu tak dlouho, že jsem si k letounům vypěstoval osobní vztah a jednotlivé lodi pro mě mají téměř něco jako své osobnosti a povahy. Navrhoval jsem je, dohlížel na

jejich výrobu, uplatnil jsem v nich nové nápady a postupy, a rozvinul a zdokonalil tak jejich výstroj, pohonné jednotky i výzbroj. Vynalezl jsem i několik leteckých a navigačních přístrojů. Pokud existuje něco, co o moderních vzdušných lodích Barsoomu nevím, pak už to neví nikdo.

Našel jsem si nářadí, které naštěstí bylo na palubě ve stejné hojnosti jako všechno ostatní, a rozebral jsem prakticky celý motor. Kontroloval jsem stroj část po části, díl po dílu, šroubek po šroubku. Než jsem se do toho pustil, nařídil jsem Fo-narovi, aby *Dusar* uklidil a vyčistil. Řekl jsem mu, ať začne mou kabinou a pak se pusť do kuchyně. Jednomu muži by jistě trvalo přinejmenším měsíc, než by uvedl loď do alespoň trochu snesitelného stavu, nicméně někde jsme začít museli.

Nepracoval jsem na motoru ještě ani půl hodiny, když jsem odhalil, proč nefunguje. Byl to prach! Každá přívodní trubice byla ucpaná a ono úžasné koncentrované mart'anské palivo se prostě nedostalo dovnitř!

Byl jsem znechucen a žasl jsem nad důkazem takové hlouposti a neschopnosti, i když tak hrozně mě to zase nepřekvapilo. Opilí kapitáni a mart'anské létající lodi – to prostě nejde dohromady. V helijské flotile žádný důstojník ve službě nebo na palubě svého korábu nevezme do úst kapku alkoholu a ani mimo službu žádný z nich příliš nepije.

Kdyby se některý z velících důstojníků objevil na palubě své lodi opilý, posádka by se postarala, aby se to už nikdy neopakovalo, protože všichni vědí, že jejich životy jsou v rukou důstojníků. Muži by opilého velitele jednoduše hodili přes palubu. Je to natolik zavedený a uznávaný zvyk – přesněji řečeno býval, protože pití mezi důstojníky v posledních desetiletích téměř vymizelo – že proti válečníkovi, který vzal tímto způsobem kázeň do svých rukou, nebylo vzneseno žádné obvinění, ani když byli svědky důstojníci. Byl bych skoro věřil, že tenhle bohulibý a čestný zvyk měl něco společného s nešťastnou nehodou, která postihla bývalého kapitána této lodi.

Než jsem vyčistil všechny součástky motoru a pečlivě je zase sestavil, chýlil se den skoro ke konci. Pak jsem motor nastartoval. Jeho sladký, téměř neslyšný a hladký chod byl doslova hudbou pro mé uši. Měl jsem loď – loď, která létá!

Jeden muž dokáže takové plavidlo ovládat, ale už s ním nedokáže

bojovat. Kde bych však sehnal alespoň nějakou posádku? Navíc jsem nechtěl jen tak nějakou posádku. Potřeboval jsem dobré válečníky, kteří by byli ochotni bojovat proti Hin Abtolovi.

Zatímco jsem řešil tenhle problém, zašel jsem se do své kajuty převléci a dát do pořádku. Vypadala jako nová. Fo-nar odvedl skutečně skvělou práci. Také mi položil na lůžko řemení a odznaky dwa-
ra – bezpochyby majetek bývalého kapitána. Když jsem vykoupaný a příslušně oblečený vystoupil na horní palubu, cítil jsem se jako znovuzrozený. Fo-nar se postavil do pozoru a zasalutoval.

„Fo-nare, ty jsi Panar?“ zeptal jsem se.

„Musím přiznat, že ne,“ odpověděl s jistou váhavostí. „Původně pocházím z Jaharu, ale teď nemám vlast, jsem panthan.“

„Byl jsi tam během vlády Tul Axtara?“

„To ano,“ odvětil. „Právě kvůli němu jsem odešel do exilu – pokusil jsem se ho zabít a chytili mě. Tak tak jsem unikl a zachránil si holý život. Nemohu se tam vrátit, dokud je Tul Axtar naživu.“

„Takže se už můžeš vrátit,“ ujistil jsem ho. „Tul Axtar je mrtev.“

„Jak to víte, pane?“

„Znám muže, který ho zabil.“

„To je přesně ta moje smůla!“ zvolal Fo-nar. „Teď, když bych se mohl vrátit, nemůžu.“

„Proč bys nemohl?“

„Z toho samého důvodu, proč se ani vy, pane, bez ohledu na to, odkud pocházíte, nevrátíte domů. Pokud ovšem nejste Panar, o čemž pochybuji.“

„Nejsem Panar,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale proč si myslíš, že se nevrátím do své země?“

„Protože nikdo, kdo padne do rukou Hin Abtolovi, neunikne. Jen smrt ho může vysvobodit.“

„Ale no tak, Fo-nare,“ pravil jsem, „to je přece nesmysl. Co by mohlo tobě nebo mně zabránit, abychom dezertovali?“

„Kdybychom zběhli tady,“ odvětil, „okamžitě by nás zajali lidé z Gatholu a zabili – a až skončí tohle tažení, nasedneme na letouny a přistaneme až v Panaru. A z Panaru není úniku. Hin Abtolovy lodi nikdy nepřistávají ve spřátelených městech, kde by se naskytla příležitost k útěku, neboť neexistuje žádné, které by bylo Hin Abtolovi přátelsky nakloněno. Zaútočí na každé město, o němž věří, že by ho mohl dobýt, vyloupí ho a odletí s veškerou kořistí, kterou může ve

spěchu nabrat, a s tolika otroky, kolik se mu jich podaří zajmout – většinou jsou to muži. Říká se, že je jich už skoro milión a že má Hin Abtol v plánu dobýt Helium a pak celý Barsoom. Mě zajal, když přepadl Raxar, na cestě z Panaru do Gatholu. Sloužil jsem tam v jezdově armádě.“

„Chtěl by ses vrátit do Jaharu?“ zeptal jsem se ho.

„Jistě,“ přikývl. „Mám tam družku, pokud ještě žije. Jsem na cestách dvacet let!“

„Takže k Hin Abtolovi necítíš žádný závazek?“

„Vůbec žádný,“ zamračil se. „Proč se mě na to vše vyptáváš?“

„Myslím, že ti to mohu říci. Mám stejný dar jako všichni Barsoomiané, dokážu číst v mysli ostatních, pokud se nemají na pozoru. V několika případech tvá duševní obrana zcela selhala a já četl ve tvých myšlenkách. Zjistil jsem o tobě několik věcí. Jednak si neustále lámeš hlavou s tím, co jsem zač – odkud a kdo jsem a zda se mi dá věřit. Za druhé nemáš rád Panary a v Jaharu jsi nesloužil jako obyčejný voják, ale dwar v jeddakových službách – vzpomněl sis na to ve chvíli, kdy jsi mě uviděl v novém řemení a s novými odznaky dwara.“

Fo-nar se usmál. „Četl jsi dobře,“ přikývl. „Musím být opatrnější. Čteš mnohem lépe než já, nebo mnohem pečlivěji střežíš svá tajemství, protože já se nebyl s to dozvědět z tvých myšlenek ani to nejmenší. Nepodařilo se mi do nich vůbec proniknout.“

„Žádnému člověku se ještě nepodařilo přečíst mé myšlenky,“ odpovéděl jsem. Je to velmi podivné a zcela nevysvětlitelné. Mart'ané se ve čtení myšlenek vypracovali tak daleko, že by se celá věc dala prohlásit za jemné umění, avšak ani jeden z nich nedokázal přečíst mé myšlenky. Možná je to tím, že jsem pozemšťan a že na naší planetě telepatie příliš nepokročila.

„To máš štěstí,“ poznamenal Fo-nar, „ale prosím pokračuj a dopověz, co jsi začal.“

„Dobrá,“ usmál jsem se. „Tak především se mi podařilo opravit motor, takže *Dusar* je zase schopen letu.“

„Výborně!“ zvolal Fo-nar. „Hned jsem si říkal, že nejsi žádný Panar, protože to jsou nejhlupejší lidé na světě. Opravit motor by nedokázal žádný z nich. Jediné, co dovedou, je věci ničit. Pokračuj.“

„Teď potřebujeme posádku. Měli bychom najít takových patnáct až pětadvacet věrných mužů, kteří dokáží bojovat – mužů, kteří by

mě následovali, kamkoliv je povedu, aby se vymanili z Hin Abtolova područí a získali zpět svou svobodu.“

„Najdu ti tolik mužů, kolik potřebuješ,“ odpověděl Fo-nar.

„Tak se do toho pusť,“ přikývl jsem. „Od této chvíle jsi první padwar *Dusaru*.“

„Konečně zase začínám žít,“ rozesmál se Fo-nar. „Vyrazím okamžitě, ale nečekej zázraky, může to chvíli trvat, než najdu ty správné lidi.“

„Ať se hlásí na lodi po setmění a dají si pozor, aby je nikdo neviděl. Co s tím strážným u žebříku?“

„Ten, který měl hlídku, když jsi přišel na palubu, je v pořádku,“ uvažoval Fo-nar. „Ten se přidá k nám. Slouží vždy od osmé do deváté zody, takže řeknu ostatním, aby přišli v tomhle čase.“

„Tak hodně štěstí, padware,“ popřál jsem mu, když opouštěl palubu.

Zbytek dne ubíhal pomalu. Strávil jsem nějaký čas ve své kajutě a probíral se lodními papíry. Barsoomská plavidla si vedou podobné deníky jako pozemské lodi a já několik hodin pročítal knihu *Dusaru*. Bylo jasné, že loď byla zajata před čtyřmi roky, když byla na vědecké výpravě na severu, protože od té doby, kdy se jí zmocnili Panarové, byly zápisky vedeny velmi uboze. Občas se neobjevil nový zápis celý týden, a ty, co se objevily, byly neprofesionální a hloupé. Čím víc jsem toho o Panarech zjišťoval, tím méně se mi zamlouvali, a když jsem si k tomu pomyslel, že tvor, který jim velel, by chtěl dobýt svět...!

Asi na konci sedmé zody se Fo-nar vrátil. „Měl jsem větší štěstí, než jsem čekal,“ oznamoval mi. „Každý z mužů, s nímž jsem promluvil, měl dva tři další známé, za které se může zaručit, takže to netrvalo ani tak dlouho a je nás pětadvacet. Myslím, že jsem objevil i skvělého člověka na místo druhého padwara. Byl padwarem v helijské armádě a sloužil na mnoha jejích lodích.“

„Jak se jmenuje?“ zajímal jsem se. „Znal jsem hodně mužů z Helia.“

„Jmenuje se Tan Hadron z Hastoru,“ odvětil Fo-nar.

Tan Hadron z Hastoru! Patřil k mým nejschopnějším důstojníkům! Jaká smůla ho zanesla až do řad Hin Abtolových válečníků?

„Tan Hadron z Hastoru,“ opakoval jsem nahlas. „To jméno je mi povědomé, pravděpodobně jej znám.“ Zatím jsem nestál o to, aby se

ostatní dozvěděli, že jsem John Carter, helijský princ, neboť kdyby se to prozradilo a já byl zajat, Hin Abtol by dokázal z Tardos Morse, jeddaka Helia a dědečka mé ženy Dejah Thoris, vymáčet obrovské výkupné.

Těsně po osmé zodě se začali na palubu *Dusaru* trousit válečníci. Vydal jsem Fo-narovi pokyn, aby je okamžitě posílal do kajut v podpalubí, protože jsem se obával, aby přílišný pohyb na palubě *Dusaru* nepřilákal nežádoucí pozornost. Fo-narovi jsem rovněž řekl, aby Tan Hadrona poslal do mé kabiny, jakmile se dostaví na loď.

Bylo po deváté zodě, když někdo zaklepal na mé dveře, a ledva jsem zvolal dále, vstoupil do mé kajuty Tan Hadron. Samozřejmě ho spletla má rudá kůže a řemení, takže mě zpočátku nepoznal.

„Jsem Tan Hadron z Hastoru,“ oznámil mi. „Padwar Fo-nar mi řekl, že se u tebe mám hlásit.“

„Ty nejsi Panar?“ zeptal jsem se.

Bylo vidět, jak tuhne. „Jsem z Helia, z města Hastoru,“ odpověděl pyšně.

„A kde je Hastor?“ zajímal jsem se.

Užasl nad takovou ignorancí. „Leží přímo na jih od Velkého Helia, pane, asi pět set haadů. Promiňte, pane,“ dodal, „ale pokud jsem dobře rozuměl padwaru Fo-narovi, pak jste říkal, že znáte dost mužů z Helia, a proto jsem si myslel, že jste mou říši navštívil – abych byl přesný, vzbudil ve mně dojem, že jste dokonce sloužil v našem loďstvu.“

„Na tom nezáleží,“ odbyl jsem ho. „Fo-nar tě doporučil na místo druhého padwara *Dusaru*. Budeš mi muset věrně sloužit a následovat mě, kamkoliv zavelím. Tvou odměnou bude svoboda.“

Viděl jsem, že teď, poté co mě viděl, začíná být poněkud skeptický – muž, který nikdy neslyšel o Hastoru, toho mnoho nezná – ale nakonec se dotkl rukojeti meče a řekl, že mě bude následovat.

„To je všechno, pane?“ zeptal se.

„Ano,“ přikývl jsem. „Prozatím. Až se muži sejdou, shromáždí se v podpalubí a já budu jmenovat poddůstojníky. Prosím, abys byl u toho.“

Zasalutoval a obrátil se k odchodu.

„Mimochodem,“ prohlásil jsem lhostejným tónem, „jak se má Tavia?“

Při těch slovech se otočil, jako kdyby mu někdo za zády vystřelil, a oči se mu rozšířily. „Co vy víte o Tavii, pane?“ Tavia je jeho žena.

„Vím, že je to neobyčejně půvabná dívka, a nechápu, proč nejsi u ní v Hastoru. Nebo snad už žijete v Heliu?“

Přistoupil k mému stolu a upřeně se na mě zadíval. Světlo v kajutě bylo slabé, jinak by mě jistě poznal dříve. Nakonec mu poklesla brada, odepjal si meč a hodil mi ho k nohám. „John Carter!“ zvolal nadšeně.

„Ne tak nahlas, Hadrone,“ varoval jsem ho. „Nikdo na palubě neví, kdo jsem, a nikdo se to kromě tebe nesmí dozvědět.“

„To jste se pěkně pobavil na můj účet, pane, co?“ rozesmál se.

„Pravda je, že už jsem se dlouho nezasmlál,“ odpověděl jsem mu. „Doufám, že mi odpustíš. A teď mi řekni, jak ses dostal do téhle situace.“

„Skoro polovina helijského loďstva hledá Llanu z Gatholu a vás, pane,“ vysvětloval. „Zprávy o tom, že jste se objevili hned tam a hned zase tamhle, přicházely denně ze všech částí Barsoomu. Jako mnoho ostatních důstojníků jsem po vás pátral i já. Létal jsem na jednomístném průzkumníku a měl jsem smůlu, protože mě náhodou sestřelila jedna z Hin Abtolových lodí, a když se mi podařilo nouzově přistát, zajali mě.“

„Llana z Gatholu, další dva mí společníci a já jsme byli také sestřeleni jednou z Hin Abtolových lodí,“ přikývl jsem. „Přistáli jsme za jejich liniemi. A zatímco jsem já hledal potravu, zbývající tři lapili Hin Abtolovi vojáci. Musíme zjistit, kde je Llana, a pak vymyslíme nějaký plán. Možná že některý z mužů na palubě o tom něco ví. Běž a poptej se, co a jak.“

Pozdravil a opustil kabinu. Bylo příjemné vědět, že jedním z mých důstojníků je muž jako Tan Hadron z Hastoru.

8.

Krátce potom, co se za Hadronem zavřely dveře, přišel Fo-nar, aby mi ohlásil, že už dorazili všichni s výjimkou jediného muže a že zatím posádce přikázal, aby loď uvedla do dokonalého pořádku. Měl jsem dojem, že mu něco dělá starosti, a zeptal jsem se, o co jde.

„Jde mi o toho muže, který se neohlásil,“ sdělil mi rozpačitě. „Ten, jenž se s ním domlouval, už je na palubě a také si s tím dělá

starost. Řekl mi, že toho druhého nezná příliš dlouho, ale tady, na palubě *Dusaru*, že potkal dva válečníky, kteří toho chlapíka dobře znají. Říkají o něm, že prý je to pěkný ulsio.“

„S tím v téhle chvíli nemůžeme nic dělat,“ pokrčil jsem rameny. „Jestli ten muž promluví a vzbudí proti nám podezření, budeme možná muset odletět narychlo. Přidělil jsi už všem členům posádky jejich místa?“

„To právě teď dělá Tan Hadron,“ odpověděl. „Myslím, že jsme v něm získali opravdu skvělého důstojníka.“

„Tím jsem si jistý,“ souhlasil jsem. „Zajisti, aby byli neustále připraveni čtyři muži, kteří by přesekli kotevní lana pro případ, že bychom museli ve spěchu odletět.“

Velká marťanská plavidla jsou na zemi většinou připoutána ke čtyřem úvazníkům, vždy po dvou na přídi a na zádi. Pokud se už loď nemá vrátit na stejné kotviště, jsou úvazníky vykopány a vytaženy na palubu, než se koráb zvedne. V případě vynuceného startu, podobného, k jakému mohlo dojít v našem případě, bývají vázací lana přesekána a úvazníky ponechány svému osudu.

Fo-nar nebyl z kabiny pryč snad ani pět minut, když spěšně přiběhl zpět. „Myslím, že už je to tady, pane! Odwar Phor San přichází na palubu! Ten chybějící muž je s ním a zřejmě mu oznámil všechno, co se od nás dozvěděl.“

„Až odwar vstoupí na loď, doved' ho do mé kajuty a pak vyhlas pro všechny plnou pohotovost. Dohlédni, aby čtyři muži k tomu určení stáli s připravenými sekerami u kotevních lan. Vyřid' Tan Hadronovi, aby nastartoval stroj a byl připraven k odletu, a postav před dveře mé kajuty muže, který bude sledovat, až dám signál, a předá ho na palubu. Dvakrát tlesknu do dlaní.“

Fo-nar byl pryč několik minut a znovu se vrátil. „Nechce jít do podpalubí,“ hlásil. „Pobíhá po lodi jako rozzuřený thoat a žádá, abychom před něj přivedli muže, který přikázal, aby byl *Dusar* obsazen novou posádkou.“

„Je Tan Hadron u stroje připraven nastartovat?“ zeptal jsem se.

„Jistě, pane.“

„Tak ať nastartuje v okamžiku, kdy vystoupím na palubu. Zároveň postav muže ke kotevním lanům. Řekni jim, jaký bude signál.“

Nechal jsem Fo-nara odejít, počkal jsem několik minut a vyšel na palubu. Phor San dusal vztekle sem a tam a bylo jasné, že zuří. Byl

také mírně podnapilý.

Přistoupil jsem k němu a zasalutoval. „Poslal jste pro mě, pane?“

„Co jsi zač?“ otázal se.

„Kapitán a velitel *Dusaru*, pane,“ odvětil jsem.

„Kdo ti to řekl?“ zaječel. „Kdo tě sem přidělil? Kdo tě jmenoval kapitánem téhle lodi?“

„Vy, pane.“

„Já?“ zvolal. „Nikdy v životě jsem tě neviděl! Jsi zatčen. Zatkněte ho!“ Obrátil se k vojákovi po svém boku – předpokládám, že to byl náš chybějící rekrut – a chystal se k němu znovu promluvit.

„Okamžik, pane, podívejte se na tohle,“ přerušil jsem ho. „Mám tady rozkaz s vaším vlastním podpisem, kterým mě jmenujete velitelem lodi *Dusar*.“ Podržel jsem list tak, aby na něj ve světle obou barsoomských měsíců dobře viděl.

Chvilku vypadal překvapeně a poněkud zkrotle, ale pak vybuchl. „To je padělek! A i kdyby ne, nedává ti právo naverbovat lodní posádku!“ Bylo vidět, že jeho zuřivost začíná polevovat.

„A k čemu je válečná loď bez posádky?“ podíval jsem se na něj.

„Nepotřebuješ mužstvo na lodi, která nelétá, pitomče!“ utrl se na mě. „Myslel sis, jak nejsi chytrý, když se ti podařilo vymámit ze mě podpis na ten rozkaz, ale já byl přece jen o něco chytrější. Věděl jsem, že *Dusar* není schopný letu.“

„Dobrá, ale proč je tedy kolem toho tolik kraválu, pane?“ zeptal jsem se.

„Protože ty máš něco v plánu. Nevím sice co, ale zjistím to – necháš nastoupit muže na palubu korábu tajně a v noci! Ruším ten rozkaz a zatýkám tě!“

Doufal jsem, že ho dostanu z lodi v klidu, neboť jsem chtěl před odletem zjistit, co se stalo s Llanou. Jeden z mužů mi řekl, že slyšel, že byla na letounu směřujícím do Pankoru, ale nebylo to potvrzeno. Také bych byl rád věděl, zda je s ní Hin Abtol.

„Dobrá, Phor Sane, teď ti něco řeknu,“ obrátil jsem se k němu. „Jsem velitelem této lodi a jsem rozhodnut jím i zůstat. Dávám tobě a tady té kryse tři vteřiny, abyste zmizeli, protože *Dusar* během tří vteřin odlétá.“ Poté jsem dvakrát tleskl.

Phor San se zlomyslně zasmál. „Řekl jsem ti, že je letu neschopný,“ šklebil se spokojeně. „Tak dost už té komedie. Jestli nepůjdeš dobrovolně a v klidu, půjdeš se mnou násilím.“ S těmi slovy ukázal

přes palubu. Podíval jsem se tím směrem a viděl, jak se k Dusaru blíží silný oddíl vojáků. V témže okamžiku se však už koráb začal odlepovat od země.

Phor San stál přede mnou s vítězoslavným úsměvem. „Tak co uděláš teď, příteličku?“

„Vezmu tě na malou projížďku, Phor Sane,“ odpověděl jsem mu a tentokrát jsem ukázal přes palubu já.

Stačil mu jediný pohled a rozběhl se k zábradlí. Jeho vojáci k němu vzhlíželi v naprostém úžasu. Phor San vykřikl na padwara, který je vedl: „Přikaz, aby *Okar* tenhle letoun pronásledoval a zajal!“ *Okar* byla jeho vlajková loď.

„Možná by sis chtěl zajít ke mně do kabiny a dát si hlt něčeho ostřejšího,“ navrhl jsem mu, protože v kajutě byly stále ještě zásoby nápojů bývalého kapitána. „Ty půjdeš s ním,“ přikázal jsem muži, který nás zradil. „Alkohol najdete v jedné ze skříněk.“ Pak jsem se odebral na můstek. Cestou jsem poslal vojáka pro Fo-nara. Tan Hadronovi jsem vydal příkaz, aby zatočil nad řadu vzdušných lodí, a jakmile se mi Fo-nar ohlásil, předal jsem mu povely a on vzápětí zmizel v podpalubí.

„Nemůžeme dovolit, aby se koráby vznesly,“ obrátil jsem se k Tan Hadronovi. „Nemáme příliš rychlou loď, a kdyby nás jich dohnalo několik najednou, neměli bychom šanci.“

Podle mých příkazů zamířil Tan Hadron k prvnímu letounu v řadě – byl to *Okar*, vlajková loď, a právě se chystal vzlétnout. Dal jsem signál Fo-narovi do podpalubí a vzápětí se z plošiny *Okaru* ozvala hlasitá detonace. Naše první bomba zasáhla naprosto přesně! Pomalu jsme prolétali nad linií nepřátelských plavidel a vrhali pumy, ale než jsme se dostali do poloviny řady, začaly se zvedat lodi na jejím konci a kolem nás počaly vybuchovat střely pozemních děl.

„Je na čase, abychom odsud zmizeli,“ obrátil jsem se k Tan Hadronovi. Ten pustil motor naplno a *Dusar*, jenž neustále měnil směr, začal rychle stoupat.

Naše děla oplácela pozemním bateriím palbu, a zřejmě ne marně, protože jsme na útěku nebyli ani jednou zasaženi. Cítil jsem, že jsme z celé šarvátky prozatím vyvázli velice lacino. Nepoškodili jsme tolik letounů, kolik jsem doufal, a několik už jich bylo ve vzduchu. Ty nás budou bezpochyby pronásledovat. Jeden z nich už se nám objevil za zádí, ale zatím byl daleko z dostřelu a nezdálo se, že by nás dohá-

něl.

Požádal jsem Tan Hadrona, aby nabral kurs na sever, a pak jsem poslal Fo-nara, aby na palubě shromáždil celou posádku. Chtěl jsem si jednak konečně prohlédnout své muže a jednak je seznámit se svými plány, které se jich bezprostředně dotýkaly. Teď na to byl čas, zatím nás neohrožovala žádná nepřátelská loď, což už zakrátko nemusí být pravda.

Muži se vyhnuli na palubu ze svých stanovišť. Snadno jsem odhadl, že to byli převážně ošlehaní veteráni mnoha tažení. Jak jsem si je prohlížel, viděl jsem, že i oni mě odhadují, a myslím, že víc přemýšleli oni o mně než já o nich. Já si totiž byl naprosto jistý, co by udělali, kdyby zjistili, že na ně nestačím – pravděpodobně bych zanedlouho „spadl“ přes palubu a oni by se zmocnili lodi. Pak by se pohádali mezi sebou, co s ní podniknou a kam poletí, a na konci by celou šarvátku přežilo půl tuctu těch nejtvrděších. Zamířili by k nejbližšímu městu, prodali *Dusar* a uspořádali obrovskou pitku a orgie – pokud by ovšem s letounem předtím nehavarovali.

Každého muže jsem se zeptal na jméno a minulé bojové zkušenosti. Mezi oněmi třiadvaceti bylo jedenáct panthanů a dvanáct vrahů, kteří bojovali na válčích celého světa. Sedm panthanů bylo z Helia nebo sloužilo v helijském vzdušném loďstvu. Věděl jsem, že tihle muži mají disciplínu v krvi. Vrazi byli z různých měst Barsoomu. Nemusel jsem se jich ani ptát, abych věděl, že většina z nich si z nějakého důvodu vysloužila nelibost vlastního cechu, a tak, aby se vyhnuli smrti, byli nuceni uprchnout. Byla to opravdu divoká smečka.

„Letíme do Pankoru,“ sdělil jsem jim, „kde hledáme dceru gatholského jeda, která byla unesena Hin Abtolem. Čekají nás pravděpodobně těžké boje, ale jestli uspějeme a přežijeme, odletíme do Helia. Tam vám předám loď a vy s ní můžete naložit podle vlastní vůle.“

„Já do Pankoru neletím,“ ozval se jeden vrah. „Byl jsem tam pětadvacet let a už se tam nevrátím!“

To bylo neuposlechnutí rozkazu hraničící se vzpourou. V klasickém loďstvu s tvrdou kázní by se celá věc vyřešila snadno a rychle, ovšem tady, kde jsem představoval nejvyšší moc sám, jsem se musel zachovat úplně jinak než velitel, za nímž stála celá řada vyšších institucí a prakticky celá vláda. Přistoupil jsem k rebelantovi a ušetřil mu stejný políček jako před nedávným Kor-anovi, a stejně jako Kor-

an i tenhle muž padl k zemi.

„Poletíš tam, kam přikážu,“ sdělil jsem mu klidným tónem, „na téhle lodi nestrpím žádnou neposlušnost.“

Vyskočil na nohy a tasil meč, a mně nezbylo nic jiného než udělat totéž.

„Trest za takové chování je smrt, to jistě víš,“ oznámil jsem mu, „pokud ovšem okamžitě nezasuneš čepel.“

„Zasunu ji do tvého břicha, ty calote!“ zařval a zuřivě se na mě vrhl. Snadno jsem jeho útok odrazil a bodl ho do pravého ramene. Věděl jsem, že bych ho měl zabít, kvůli kázni na lodi i kvůli osudu Llany z Gatholu, jenž mohl záviset právě na té kázni. Nejdříve jsem však musel předvést takovou ukázkou šermířského umění, která jednou pro vždy přesvědčí ostatní muže posádky, že můj zásah nebyl náhodný, jak by si mohli myslet, kdybych svého soupeře zabil první ranou.

Hrál jsem si s ním tedy jako kočka s myší, až si ho ostatní muži, kteří stáli mlčky a pozorovali mě většinou s nepřátelskými výrazy, začali dobírat.

„Myslel jsem, že mu zasuneš svůj meč do břicha,“ ušklíbl se jeden.

„Proč už ho nezabiješ, Gan-ho?“ ptal se druhý. „Domníval jsem se, že jsi větší šermíř!“

„Jednu věc ti povím,“ volal třetí, „ty opravdu nepoletíš do Pankoru, ale do pekla. Sbohem, Gan-ho! Jsi mrtvý muž!“

Jen proto, abych jim ukázal, jak snadno to dokážu, jsem Gan-hoa odzbrojil a jeho zbraň zazvonila o palubu. Chvíli beze slova stál, díval se na mě jako vzteklá šelma, ale pak se rozběhl a vrhl se přes lodní zábradlí. Byl jsem rád, že jsem ho nemusel zabít sám.

Obrátil jsem se zpět ke skupině mužů. „Je tady snad ještě někdo, kdo se mnou nechce letět do Pankoru?“ zeptal jsem se a chvíli čekal na odpověď.

Několik členů posádky se rozpačitě šklebilo, mnoho jich šoupalo podrážkami sandálů o palubu, ale odpovědi jsem se nedočkal.

„Takže jsem vám vysvětlil, kam a proč letíme. Dále mějte na paměti, že Fo-nar je první padwar, Tan Hadron druhý padwar a já váš dwar – a vy nás budete poslouchat. Ted' se vraťte na svá místa.“

9.

Krátce poté, co se muži rozešli, se na palubě objevil Phor San a jeho průvodce. Oba byli opilí. Phor San došel až ke mně, zastavil se na nejistých nohou a začal na mě zmateně hrozit prstem. Páchl alkoholem, kterým byl nasáklý jako houba.

„Ve jméně Hin Abtola, jeddaka jeddaků severu,“ jal se deklamovat, „ti prikazuji, abys mi okamžitě předal velení téhle lodi, nebo poneseš veškeré následky za tuto vzpouru!“

Viděl jsem, že muži na plošině pozorují dvojici nenávisťnými pohledy. „Měli byste se raději vrátit dolů do kabiny,“ řekl jsem. „Mohli byste spadnout přes palubu.“

Phor San se obrátil k několika členům mužstva. „Jsem odwar Phor San,“ prohlásil, „velitel flotily! Uvrhněte tohoto muže do želez a vraťte se s korábem zpět na letiště!“

„Myslím, že už jsi zašel dost daleko, Phor Sane,“ varoval jsem ho. „Jestli budeš pokračovat, budu to považovat za vybízení posádky ke vzpouře a podle toho se zařídím. Běž do podpalubí!“

„Ty se pokoušíš mi rozkazovat na jedné z mých lodí?!“ zavřeštěl. „Kdy už konečně pochopíš, že jsem Phor San...“

„Velitel flotily,“ dokončil jsem za něj. „Poslyšte,“ obrátil jsem se ke dvěma bojovníkům stojícím nedaleko, „vezměte tyhle dva dolů, a když se nebudou slušně chovat, svažte je.“

Rozzuřený a vzteklý Phor San zjistil, že je přes svůj chabý odpor vlečen dvojicí mužů pryč. Jeho společník šel dobrovolně a mlčky. Zřejmě věděl, co je pro něj lepší.

Jedna loď se nám neustále držela za zádi a nijak se nepřibližovala, ale nedaleko za ní byla další dvě plavidla, která nás očividně doháněla.

„To nevypadá dobře,“ obrátil jsem se k Tan Hadronovi, jenž stál vedle mě.

„Tak jim něco ukážeme, aby věděli, s kým mají tu čest,“ odpověděl.

„Co myslíš?“

„Vzpomínáte si, pane, na manévr, který jste provedl, když bylo Helium naposledy napadeno ze vzduchu? Potkali jsme se s nepřátelskou flotilou a vy jste měl jen vlajkovou loď a dva doprovodné křižníky. Jak si nepřátelské letouny myslely, že jste se dal na útěk?“

„Dobrá,“ přikývl jsem. „Zkusit to můžeme.“ Poslal jsem pro Fonnara a dal mu podrobné pokyny. Zatímco jsme hovořili, zaslechl jsem řadu pronikavých výkřiků, které se postupně ztrácely v dálce, ale můj mozek zaměstnávaly myšlenky na nadcházející akci, a tak jsem jim prakticky nevěnoval žádnou pozornost. Nakonec jsem dostal od Fonnara hlášení „vše připraveno“ a řekl jsem Tan Hadronovi, aby začal s manévrem.

Dusar letěl plnou rychlostí proti silnému čelnímu větru, a když Tan Hadron koráb obrátil, vrhl se vstříc pronásledovatelům jako závodní thot. Dva letouny byly v postavení, kdy na nás mohly začít pálit, jakmile se dostaneme na dostřel, ale oba udělaly tu chybu, že vypálily příliš brzy. *Dusar* se střelbou vyčkal až do chvíle, kdy mohla být efektivní, a pak zahájil palbu z předových děl, která jediná se dala v téhle situaci použít. Náš útok však nezpůsobil nepříteli žádné viditelné škody.

Když jsme se přiblížili k vedoucí lodi, viděl jsem, že na její palubě panuje zmatek a chaos. Bylo mi jasné, že si posádka myslí, že se do nich chystáme narazit. V té chvíli se našim dělostřelcům podařilo vyřadit přímým zásahem z činnosti jejich předové dělo, což bylo velké štěstí. Tan Hadron pak pozvedl před *Dusaru* a my se vznesli nad přední letoun. Když jsme nad ním prolétali, zazněl na palubě silný výbuch a koráb vzplál. Tan Hadron zahrnul vpravo tak prudce, že se *Dusar* položil na bok a my se museli držet toho, co bylo po ruce, abychom nepřepadli přes palubu. Tím obratem se dostal nad druhou nepřátelskou loď a bombometčící v nitru *Dusaru* na její plošinu shodili těžkou pumu. Po výbuchu se plavidlo obrátilo takřka vzhůru nohama a zřítilo se čtyři tisíce stop k zemi. Jak se zdálo, exploze musela protrhnout nádrž s nadnášecími paprsky.

Ted' na nebi v celém širém okolí zůstával kromě nás jen jeden letoun, a když jsme k němu zamířili, rychle se otočil a dal se na kvapný ústup, který doprovázely vítězoslavné výkřiky a posměšky našich mužů. Jakmile nás nepřítel přestal pronásledovat, zamířili jsme znovu k severu.

První loď stále ještě hořela a já přikázal Tan Hadronovi, aby k ní přirazil pro případ, že zůstal někdo z posádky naživu. Když jsme se přiblížili, zjistili jsme, že koráb je nakloněn předí dolů a celou záď má v plamenech. Přední část zatím nehořela, a tam jsme také zahlédli několik mužů bojujících o život.

Můj příďový střelec si myslel, že jim chci dát ránu z milosti, a zaměřil na ně dělo. Zarazil jsem ho právě včas a zavolať jsem na trosečníky: „Dostanete se ke svému vylodovacímu zařízení?“

„Ano,“ dolehla k nám odpověď.

„Spustíme se pod vás a vezmeme vás na palubu,“ oznámil jsem jim.

Během patnácti minut se na naši plošinu spustilo pět zbývajících trosečníků, z nichž jeden byl panarský padwar. Byl přesvědčen, že nás k jejich záchraně vedl nějaký postranní úmysl, a velmi ho udivilo, že jsem hořící loď nesestřelil a nezahubil je tak všechny. Nyní se mě zeptal, jak je chci zabít.

„Já vůbec nemám v úmyslu vás zabít,“ zavrtěl jsem hlavou, „pokud to nebude nezbytně nutné.“

Moji vlastní muži byli snad ještě překvapenější než sami zajatci, avšak zaslechl jsem, jak jeden z nich říká: „Kapitán musel bojovat v helijském loďstvu, protože ti válečné zajatce nezabíjejí.“ Přesněji řečeno, ve většině mart'anských zemí zabíjejí své zajatce pouze tehdy, když je příliš obtížné nebo přímo nemožné dopravit je do rodné země či města jako otroky, nebo pokud by to ohrozilo jejich vlastní bezpečnost.

„A co s námi máte v úmyslu?“ zeptal se padwar.

„Buď přistanu, až se to bude hodit, a vysadím vás na zem, nebo se můžete přidat k mé posádce. Musím vám ale říci rovnou, že já vedu válku s Hin Abtolem.“

Všech pět se rozhodlo přidat se k nám, a já je tedy předal Fonarovi, aby jim přidělil lůžka v podpalubí a zařadil je do služby. Část posádky se shromáždila ve středu *Dusaru* a probírala právě proběhlé utkání. Bylo vidět, že jsou pyšní jako pávi.

„Zničili jsme dvě lodi a třetí zahnali na útěk, a sami jsme neutržili ani škrábnutí,“ říkal jeden.

„To je dwar, pod nímž stojí za to se plavit,“ ozval se druhý. „Bylo mi to jasné od chvíle, kdy se vypořádal s Gan-hoem. Řeknu vám, že to je chlap, za kterého se vyplatí bojovat!“

Když jsem vyslechl tyhle a několik podobných výroků, cítil jsem mnohem větší jistotu, že by se naše akce mohla podařit, jelikož s nespolehlivou posádkou se můžete dočkat prakticky všeho s výjimkou úspěchu.

O chvíli později jsem zahlédl jednoho z válečníků, kteří odváděli

Phor Sana a jeho společníka do podpalubí. Pozdravil jsem ho a zeptal se, zda jsou vězni v pořádku.

„Je mi líto, pane, ale bohužel vám musím ohlásit, že oba spadli přes palubu.“

„Jak mohli spadnout přes palubu, když byli dole?“ nechápal jsem.

„Omylem šlápli na zadní bombometný poklop, pane,“ odpověděl a ve tváři se mu nezachvěl ani sval.

10.

Pochopitelně jsem měl jistou pochybnost o spolehlivosti panarského padwara, kterého jsme nabrali na palubu ze zničené nepřátelské lodi. Byl to jediný Panar na palubě *Dusaru* a jediná osoba, která mohla cítit nějaký závazek k Hin Abtolovi. Varoval jsem v tomto směru Fo-nara i Tan Hadrona a požádal je, aby ho nenápadně hlídali, i když jsem si celkem nedokázal představit, jak by nám mohl uškodit.

Když jsme se dostali do oblasti severního pólu, bylo nutno rozdat mezi mužstvo teplé kožešinové oděvy, které měl Dusař ve svých skladištích – bílé kožešiny aptů pro válečníky a černožlutě pruhované kožešiny orluků pro nás tři důstojníky. Samozřejmě jsme všem přidali i přikrývky na spaní.

Té noci jsem byl bez nejmenšího důvodu nesmírně neklidný a měl jsem pocit, že nám hrozí nějaké velké nebezpečí. Kolem deváté zody (zhruba půldruhé hodiny po půlnoci) jsem to už nevydržel a vyšel na palubu. Fo-nar byl vpředu u kormidla – zatím jsme neznali ostatní vojáky natolik, abychom si byli jistí, že jim můžeme svěřit tuhle důležitou povinnost.

Uprostřed lodi stál hlouček mužů, kteří mezi sebou polohlasem rozprávěli. Protože nepatřili k hlídkám, neměli v tomhle nočním čase na palubě co dělat, a tak jsem se k nim vypravil, abych je poslal do podpalubí. V té chvíli jsem zahlédl další tři muže, kteří zápasili o kus dál směrem k zádi. Tohle porušení kázně si vyžadovalo mnohem energičtější zásah, proto jsem se rychle vydal ke trojici a dorazil jsem právě včas, když se dva z nich pokusili třetího přehodit přes lodní zábradlí.

Chytil jsem oba za límce a odtáhl je od zábradlí. Pustili oběť a obrátili se ke mně, jakmile mě však poznali, zaváhali.

„Ten Panar právě padal přes palubu,“ zamručel jeden z nich při-

drzle.

A skutečně, teď jsem poznal, že třetím bojujícím byl Panar Gordon. Měl opravdu z pekla štěstí, objevil jsem se v poslední chvíli. „Běž dolů do mé kajuty,“ vybídl jsem ho. „Promluví si s tebou později.“

Když Panar odcházel, křikl za ním jeden z mužů, kteří se jej pokusili hodit přes zábradlí: „Jestli ví, co je pro něj dobré, bude držet zobák!“

„Co to má znamenat?“ obrátil jsem se k oběma mužům, v nichž jsem poznal dva z vrahů.

„To znamená, že na palubě téhle lodi nechceme žádného Panara,“ odpověděl jeden z nich.

„Vraťte se do své kajuty,“ přikazoval jsem, „s vámi si to vyřídím potom.“ Měl jsem v úmyslu dát je uvěznit.

Zaváhali a jeden udělal krok ke mně. V takových okamžicích máte jedinou možnost – jednat jako první. Udeřil jsem ho pěstí do brady a srazil ho k zemi. Poté jsem o kousek uskočil a tasil meč.

„Stačí, aby se jeden z vás dotkl zbraně, a oba vás zabiju tady na místě,“ oznámil jsem jim a oběma bylo jasné, že to myslím vážně. Poručil jsem jim, aby se postavili k zábradlí, zády ke mně, a odzbrojil jsem je. „Tak a teď běžte dolů!“ přikázal jsem znovu.

Když odcházeli, viděl jsem, že hlouček mužů ve středu lodi pozoroval celý ten incident, a jakmile jsem se k nim přiblížil, rozešli se a zmizeli v podpalubí dřív, než jsem jim to musel nařídít. Došel jsem na příď, informoval Fo-nara, co se stalo, a řekl mu, aby byl neustále ve střehu.

„Jdu si dolů promluvit s tím Panarem,“ pokračoval jsem. „Mám dojem, že v tom bylo něco víc než jen touha hodit přes palubu jakéhokoliv Panara. Pak si promluví s některými muži. Nejdříve ovšem probudím Tan Hadrona a dám oba ty vrahy vsadit do želez. Za chvíli se vrátím na palubu. Od téhle chvíle se my tři musíme mít velmi na pozoru. Ti muži nebyli touhle noční dobou na palubě proto, aby se nadýchali čerstvého vzduchu.“

Sešel jsem dolů a probudil Tan Hadrona. Popsal jsem mu, co se stalo, a přikázal, aby dal dohromady několik vojáků a oba vrahy uvěznil. Pak jsem zašel do své kajuty. Když jsem vešel, vstal Gordon z kavalce a zasalutoval.

„Dovolte, pane,“ řekl, „abych vám poděkoval za to, že jste mi za-

chránil život.“

„Opravdu tě chtěli hodit přes palubu jen proto, že jsi Panar?“ otázel jsem se ho přímo.

„Ne, pane, kvůli tomu to nebylo,“ odpověděl. „Mužstvo má v plánu zmocnit se lodi – mají strach letět do Pankoru – a pokusili se mě přemluvit, abych se k nim přidal, protože ani jeden z nich neumí řídit loď a já ano. Mají v úmyslu zabít jak vás, tak oba padwary. Odmítl jsem se k nim přidat a pokoušel jsem se jim celou věc rozmluvit. Dostali strach, že vám všechno oznámím, přesně to jsem měl ostatně v úmyslu, a proto se mě rozhodli raději hodit přes palubu. Zachránil jste mi život, pane, když jste mi pomohl dostat se z té hořící lodi, a já vám ho rád nabízím k ochraně života vašeho – a myslím, že budete potřebovat veškerou pomoc. Muži jsou rozhodnutí zmocnit se lodi stůj co stůj, i když se dělí na dvě skupiny, z nichž jedna vás chce zabít a druhá nikoliv.“

„Po tom souboji, který jsme svedli se třemi letouny, se zdálo, že jsou dychtiví bojovat pod mým velením. Zajímalo by mě, proč ta změna.“

„Čím více se přibližujeme k Pankoru, tím větší mají strach z Hin Abtola,“ odvětil Gor-don. „Jsou vyděšeni k smrti při představě, že by je zase dali na celé roky zmrazit.“

„Pankor musí být strašné místo,“ poznamenal jsem.

„Pro ně by jistě byl,“ přikývl.

Dohlédl jsem na to, aby se Panar ozbrojil, a pak jsem mu řekl, aby mě následoval na palubu. Tak budeme alespoň čtyři, avšak já doufal, že někteří z členů posádky se k nám přidají. Tan Hadron z Hastoru a já odvedeme více než svůj díl práce s mečem, a co se týkalo Fo-nara a Gor-dona, to budeme muset teprve zjistit.

„Pojďme!“ vyzval jsem Panara, otevřel dveře své kajuty a vstoupil – přímo do rukou tuctu mužů, kteří tam číhali. Vrhli se na nás a srazili mě na zem dříve, než jsem stačil zasadit jediný úder. Pak nás oba odzbrojili a svázali nám ruce za zády. Bylo to provedeno přesně a tiše – bylo vidět, že vše pečlivě promysleli, a nemohl jsem než je obdivovat, neboť každý, komu se podaří tak snadno zajmout Johna Cartera, si určitý obdiv zaslouží.

Odvedli nás na palubu a všiml jsem si, že někteří z nich se ke mně stále ještě chovají s jistou úctou. Ti, kteří nás obklíčili, byli panthani. Na palubě jsem zjistil, že jak Fo-nar, tak Tan Hadron byli zřejmě

zajati stejně jako my.

Posádka nás obklopila a začala se dohadovat o našem osudu. „Hod’te je všechny čtyři přes palubu!“ vykřikl jeden vrah.

„Nebud’ blázen,“ zarazil ho jakýsi panthan. „Potřebujeme alespoň jednoho, který dokáže ovládat a řídit loď!“

„Tak nechte naživu jednoho z nich a ostatní hod’te přes zábradlí – a toho dwara prvního!“

„Ne!“ oponoval jiný panthan. „Je to velký bojovník a skvělý velitel, který nás vedl k vítězství. To za něj budu raději bojovat, než bych se díval, jak ho vraždíte!“

„Já taky!“ zvolalo několik dalších mužů sborově.

„Tak co s nimi chcete udělat?“ ptal se jiný vrah. „To je chcete vzít s sebou, aby nám v prvním městě, kde přistaneme a oni nás oznámí úřadům, uťali hlavy?“

„Ponechte si dva jako piloty a ty druhé dva vysad’te na zem, pokud je nechcete zabít,“ navrhl muž, který dosud nepromluvil.

Několik vrahů stále ještě trvalo na tom, aby nás usmrtili, ale ostatní měli většinu a přinutili Tan Hadróna, aby se s *Dusarem* snesl k zemi. Pak mě a Gor-dóna vysadili z lodi a přes protesty některých vrahů nám dokonce vrátili zbraně.

Když jsem tak stál na sněhem a ledem pokryté arktické zemi a díval se, jak se *Dusar* zvedá a míří k jihu, pomyslel jsem si, že by možná bylo laskavější, kdyby nás zabili.

11.

Na sever od nás se zvedal pás skalnatých kopců, jejichž větrem ošlehané vrcholky byly pokryty bílými sněhovými skvrnami. Tmavé, holé kamenné pásy se tyčily nad sněhem pokrytou krajinou jako hřbet obrovského spícího ještěra. Na jih, kam oko dohlédlo, prostíral se ledový, neschůdný terén. Na sever – pustá zmrzlá divočina a smrt. Na jih – pustá zmrzlá divočina a smrt. Nezdálo se, že bychom měli z čeho vybírat.

Jenže mě lákal jih. Byl jsem ochoten bojovat, dokud nezahynu, avšak dokud jsem žil, nevzdával jsem se.

„Myslím, že bychom se mohli pohnout,“ obrátil jsem se ke Gordonovi a vykročil k jihu.

„Kam máš namířeno?“ podíval se na mě nechápavě. „Tím směrem

očekává pěšího člověka neodvratná smrt.“

„Já vím,“ odpověděl jsem. „Smrt nás ale očekává, ať se vydáme kamkoliv.“

Panar se usmál. „Hned za těmi kopci leží Pankor,“ oznámil mi. „Mnohokrát jsem lovil na téhle straně pahorků. Můžeme být v Pankoru za pár hodin.“

Pokřčil jsem rameny. „No, mně je to vlastně jedno,“ odvětil jsem, „protože v Pankoru budu pravděpodobně také zabít,“ a znovu jsem vykročil, tentokrát k severu.

„Můžeš do Pankoru vstoupit zcela bezpečně,“ zavrtěl Gor-don hlavou, „ale bude to muset být jako můj otrok. Ne že bych to tak chtěl, pane, avšak je to jediný způsob, jak ti zajistit bezpečí.“

„Chápu,“ přikývl jsem, „a děkuji ti.“

„Řekneme, že jsem tě zabil potom, co se posádka mé lodi vzbouřila a vysadila nás na zem,“ vysvětloval.

„To je dobrá historka a rozhodně je založena na pravdě,“ přikývl jsem. „Ale řekni mi jednu věc – naskytne se mi někdy možnost z Pankoru uprchnout?“

„Jestli mi přidělí jinou loď, pak rozhodně,“ sliboval. „Mám povolení vzít si na palubu otroka pro svou potřebu a vzal bych tě s sebou. Ostatní budeme muset ponechat náhodě. Musím tě však předem upozornit, že uniknout z Hin Abtolova vojska není nijak snadné.“

„Jsi opravdu velkomyslný,“ řekl jsem.

„Dlužím ti svůj život, pane.“

Život je zvláštní věc. Před několika hodinami mě ani nenapadlo, že mé bytí a nebytí bude v rukou jednoho z Hin Abtolových důstojníků, a přitom budu v relativním bezpečí! Pokud byl kdy člověk odměněn za dobrý skutek, byl jsem to já, a sice za to, že jsem oněch pět vojáků zachránil z hořící lodi.

Gor-don nás s naprostou jistotou vedl tou pustou krajinou k řetězu pahorků a tam do jakési úzké průrvy, která dělila vrcholky. Člověk, který by se v okolí nevyznal, mohl projít kolem jejího ústí na sto yardů a nevšimnout si jí, protože její stěny pokryté sněhem a ledem dokonale splývaly s okolními příkrými kopci.

Cesta roklinou byla velmi namáhavá. Sníh pokrýval balvany a ledové kry, takže jsme neustále klouzali a padali. Mnoho bočních skalních výběžků vytvářelo z rokliny pravé bludiště, v němž by se mohl člověk velmi rychle ztratit. Gor-don mi řekl, že tohle je jediná cesta,

kteřá vede pahorky, a že kdyby se jí náhodou pokusil projít nepřítel, zmrzl by dřívě, než by se mu podařilo nalézt správný směr.

Šli jsme zhruba hodinu, když nám cestu zablokovalo jedno z nejděsivějších zvířat, jaká vůbec na Marsu žijí. Byl to apt, obrovská šelma porostlá bílou kožešinou. Apt má šest končetin a vzdáleně tak připomíná bájněho kentaury, neboť čtyři mu slouží jako silné zavalité nohy, které ho dokážou neuvěřitelně rychle unášet po sněhu, a dvě, jež mu vyrůstají z ramen po obou stranách dlouhého mohutného krku, končí holýma rukama, jimiž lapá a přidržuje si svou kořist.

Hlavou a tlamou se podobá pozemskému hrochu, jen po stranách horní čelisti mu vyčnívají dva silné kly, jejichž hroty míří mírným obloukem dolů.

Nejpodivnější jeho rysem jsou oči. Jsou obrovské, oválné a sahají od temene po obou stranách hlavy až pod kořeny klů, takže tyto zvířecí zbraně vyrůstají vlastně z dolního okraje očí, které jsou složené, jako u hmyzu, z tisíců jednoduchých oček.

Toto uspořádání mi vždycky připadalo úžasné u zvířete, které loví ve věčně bílých ledových pláních. Zjistil jsem totiž v minulosti, když jsem prozkoumal oči několika těchto tvorů, jež jsme s Thuvan Dihnem zabili cestou Carrionskými jeskyněmi, že každé jednoduché oko je opatřeno vlastním víčkem, takže zvíře může po libosti otevřít nebo zavřít tolik očí, kolik právě potřebuje. Předpokládám, že ho tak vybavila příroda proto, že většinu svého času tráví v temných podzemních prostorách.

V okamžiku, kdy nás apt zahlédl, zaútočil. Já i Gordon jsme současně tasili rádiové pistole a zahájili palbu. Slyšeli jsme, jak kulky vybuchují v jeho těle, a viděli, jak do stran odletují kusy masa a kostí, ale šelma se stále ještě hnala kupředu. Jedna z mých střel našla složené oko a explodovala, takže vyletělo z důlku. Obluda na okamžik zaváhala a zapotácěla se, vzápětí však znovu vykročila kupředu. Už byla téměř u nás a naše kulky ji trhaly na kusy. Nechápal jsem, jak je možné, že se zvíře v tomhle stavu ještě pořád drží na nohou, ale stálo, a nejen to, natáhlo dopředu mohutné holé ruce, sevřelo do nich Gor-dona a pozvedlo ho k otevřené tlamě.

Byl jsem na straně, kde šelmě chybělo oko, ale uvědomil jsem si, že mé střely nezachrání Gor-dona včas, a proto jsem tasil svůj dlouhý meč. Uchopil jsem rukojeť oběma rukama, napřáhl se daleko dozadu a ze všech sil ťal nestvůru do dlouhého krku. Přesně ve chvíli, kdy se

čelisti začaly přibližovat ke Gor-donovi, spadla aptovi hlava a kutálela se po sněhu. Jeho mocné prsty však neustále svíraly Panarovo tělo a musel jsem je odsekat krátkým mečem, než se mi podařilo Gordona osvobodit.

„To bylo o chlup,“ řekl jsem, když bylo po všem.

„Znovu jsi mi zachránil život,“ vypravil ze sebe Gor-don. „Jak jen ti to kdy oplatím?“

„Oplatíš mi to tím, že mi pomůžeš najít Llanu z Gatholu, pokud je v Pankoru,“ pravil jsem.

„Je-li v Pankoru, nejenže ti ji pomůžu najít, ale pomohu ti ji i dostat z města, pokud to bude v lidských silách,“ odvětil. „Jsem důstojník Hin Abtolova vojska,“ pokračoval, „ale necítím k němu téměř žádné závazky. Je to všemi nenáviděný tyran, který nám vládne už více než sto let. Jen zázrakem se dosud nenašla jediná vražedná dýka, která by ukončila jeho život.“

Během rozhovoru jsme pokračovali v cestě roklí a nakonec jsme vyšli na jejím druhém konci na sněhem pokrytou pláň, na níž se zvedalo jedno z oněch úžasných, kupolí krytých měst, podobných obrovskému skleníku, jaká můžeme vidět jen v barsoomských polárních oblastech.

„Pankor,“ oznámil mi Gor-don. Pak se otočil, podíval se na mě a rozesmál se.

„Co se děje?“ nechápal jsem.

„Tvé odznaky,“ řekl. „Máš kovy, které tě označují jako dwara ve službách Hin Abtola. Asi by vypadalo divně, že ty, dwar, jsi vězněm a otrokem padwara.“

„To by se jistě těžko vysvětlovalo,“ přikývl jsem, odepjal si značení a odhodil ho.

Měli jsme štěstí, že velitelem hlídky u brány byl jeden z Gor-donových známých. Vyslechl se zájmem jeho příběh a dovolil nám vejít do města. Mě si prakticky nevšímal.

Pankor se hodně podobal Kadabře, hlavnímu městu Okaru, jen byl mnohem menší. Přestože okolní krajina a části stěn byly pokryty sněhem, pod obrovskou křišťálovou kupolí, která pokrývala celé město, žádný sníh nebyl, naopak, bylo tam ustálené klima připomínající věčné jaro. Ulice byly porostlé polštáři okrově zbarvené vegetace, jaká pokrývá dna vyschlých moří celé Rudé planety, a lemovány pečlivě udržovanými rudými trávničky. Po ulicích se nehlukně a rych-

le pohybovaly lehké pozemní letouny, s nimiž jsem se před lety seznámil už v Marentině a Kadabře.

Široké pneumatiky těchto skvělých vozidel jsou vlastně čímsi jako obrovskými gumovými polštáři naplněnými osmým, nadlehčovacím čili pohonným barsoomským paprskem – tím úžasným barsoomským objevem, který umožnil Marťanům vnějšího světa vybudování mohutných vzdušných flotil, a poskytl jim tak nesmírnou moc. Je to právě tenhle paprsek, který unáší vlastní i odražené světlo Slunce a planet do vesmíru a zachycen poskytuje marťanským lodím jejich lehkost a schopnost se vznášet.

Gor-don zastavil malý veřejný vůz, který nás dovezl k jeho domu. Seděl jsem vedle řidiče, jak se patří na otroka. Doma ho radostně a vřele přivítali matka, otec i sestra a mě doprovodil sluha do obydlí pro nevolníky. Netrvalo však dlouho a Gor-don pro mě poslal, a jakmile odešel služebník, jenž mě doprovázel, vysvětlil mi Gor-don, že svým rodičům i sestře vyprávěl o tom, jak jsem mu zachránil život, a že by mi chtěli vyjádřit svou vděčnost. Byli velmi milí.

„Budeš osobním strážcem mého syna,“ oznámil mi Gor-donův otec, „a v tomto domě na tebe nebudeme pohlížet jako na otroka. Řekl mi, že jsi ve své vlasti šlechticem.“ To Gor-don buď uhlí, nebo si to ke své historce přidal pro větší účinek, protože já mu o svém postavení doma neřekl jediné slovo. Přemýšlel jsem, co všechno jim vlastně napovídal. Nestál jsem o to, aby o mém pátrání po Llaně vědělo zbytečně mnoho lidí. Když jsme pak spolu osaměli, zeptal jsem se ho přímo a on mě ujistil, že o Llaně z Gatholu neřekl rodičům ani slovo.

„Naprosto jim důvěřuji,“ pravil, „ale ta věc se týká především tebe a já nemám právo o ní hovořit.“ Konečně jsem zde poznal jednoho slušného Panara, který dělal čest své urozenosti. Od začátku jsem je soudil podle Hin Abtola, a to jim věru dobré jméno nedělalo.

Gor-don mi obstaral řemení a insignie, které mě označovaly jako otroka z jeho domu a opravňovaly mě k volnému pohybu městem. Po ničem jiném jsem tak netoužil jako vyrazit do ulic, neboť jsem doufal, že se doslechnu něco o Llaně. Gor-don mi řekl, že bude nejlépe, když zajdu na tržiště, kam každodenně docházeli otroci prakticky z celého města nakupovat pro své pány a kde se probíraly všechny klepy i novinky.

Jestli se to stalo, nebo se to přihodí, tržiště to slyšelo, tržiště to ví,

je jedno z našich pořekadel,“ vysvětloval mi a já brzy zjistil, že je zcela pravdivé.

Jako Gor-donův osobní strážce jsem měl povolení nosit zbraně, k čemuž mě opravňoval zvláštní kovový odznak na mém řemení. To mi udělalo velkou radost, protože beze zbraní jsem se cítil velice trapně – stejně, jako by se cítil pozemský muž, kterého by vyhnali do ulic města bez kalhot.

Hned druhý den po našem příchodu jsem se tedy vydal na tržiště.

12.

Dal jsem se do řeči s celou řadou otroků, ale nedozvěděl jsem se nic, co by mě zajímalo. Má přítomnost na tržišti se však přesto vyplatila. Přivedla mě na stopu něčeho, co pro mě nakonec přece jen cenu mělo. Hovořil jsem s dalším otrokem, když jsem zahlédl, jak trhem prochází jakýsi důstojník, který se tu dotkl nějakého nevolníka, tam jiného, a všichni se beze slova řadili a šli za ním.

„Jestli se tě dotkne, na nic se neptej a přidej se k nim,“ poradil mi otrok, s nímž jsem právě mluvil a kterému jsem řekl, že jsem v Pan-koru nováčkem.

Důstojník došel až k nám, dotkl se mého ramene a já se připojil k těm patnácti či dvaceti otrokům, kteří šli za ním. Vedl nás z tržiště a ulicí chudých krámků k městské stěně. Došli jsme k malé brance, za níž byly sklady oděvů z aptích kožešin. Tam jsme se do nich podle důstojníkových pokynů všichni oblékli a on pak odemkl další malou branku na protilehlém konci skladiště. Vyšli jsme do kousavého mrazu vnější arktické krajiny a tam se mi naskytl pohled, jaký, doufám, už nikdy nespatřím. Na zvláštních konstrukcích tam v nedohledných řadách visela za nohy lidská těla – jedno na kost zmrzlé vedle druhého – a kývala se v mrazivém větru.

Každé tělo bylo obaleno ledem, v jiskřivé hroudě, pod níž prosebně, vyděšeně, žalostně či zamyšleně hleděly mrtvé oči. Na některých tvářích bylo vidět děsivé grimasy, tvář zlomyslného Osudu s vyceněnými zuby.

Důstojník vydal příkaz, abychom odřízli dvacet těl, a při myšlence na to, k čemu jsou určena, se mi téměř udělalo špatně. Když jsem se rozhlížel po nekonečných řadách zmrzlých lidí visících hlavami dolů, vybavila se mi jatka severských měst na Zemi, kde takhle visela těla

býků, medvědů, jelenů a sobů, aby si z nich mohli gurmáni vybrat.

Bylo zapotřebí spojených sil dvou mužů, aby zvedli a odnesli jedno ledem obalené tělo, a protože důstojník s sebou vzal lichý počet otroků, zůstal jsem nakonec sám, bez partnera, který by se mnou tělo nesl. Čekal jsem tedy na další rozkazy.

Když si důstojník všiml, že stojím a nic nedělám, vykřikl na mě: „Hej, ty tam! Nemysli si, že nebudeš nic dělat! Chop se jednoho a dotáhni ho k bráně!“

Sehnul jsem se, zvedl jedno tělo na rameno a sám s ním vykročil k brance. Viděl jsem, že je důstojník nesmírně překvapen, jelikož to, co jsem udělal, byl výkon, který by pravděpodobně nedokázal žádný Mart'an. Abych se přiznal, mně to nedělalo žádné potíže, neboť má výjimečná síla kombinovaná s nižší přitažlivostí Barsoomu mi umožňovala provést něco takového celkem snadno.

Celou dobu, kdy jsem kráčet se zmrzlým tělem na rameni, jsem myslel na šťavnatý steak, který jsme měli k obědu v Gordonově domě, a myšlenky se mi hnalý hlavou jako šílené. Bylo by možné, aby se civilizované bytosti snížily k něčemu tak odpornému? Zdálo se mi nepochopitelné, že by se toho účastnil někdo, jako byl Gordon a jeho rodina. Jeho sestra byla půvabná a inteligentní dívka. Mohla by snad...? Při té představě jsem se otřásl.

Dopravili jsme těla do velké budovy, která byla v ulici proti vstupu do skladiště. Zde stály dlouhé řady stolů s ersitovými deskami a na ně jsme položili svůj náklad. To místo vypadalo jako márnice.

Nakonec do sálu vešlo několik mužů a všichni nesli těžké nože. Řezníci! pomyslel jsem si. Natáhli hadice k hydrantům, každý z nich se postavil k jednomu tělu a začal ho oplachovat horkou vodou. Současně osekával nožem led. Nějakou dobu to trvalo.

Když bylo první tělo zcela zbaveno ledu, chtěl jsem odvrátit pohled, ale nedokázal jsem to – byl jsem doslova fascinován příšerností celé té věci a čekal jsem, kdy řezník do trupu zaboří čepel nože, avšak on nic takového neudělal. Místo toho dál oplachoval tělo horkou vodou a tu a tam ho masíroval. Nakonec vytáhl ze svého váčku injekci a vstříkl do paže mrtvoly nějakou látku. Pak se stalo něco děsivého – mrtvola pohnula hlavou a otevřela oči!

„Připravte se, otroci!“ zvolal důstojník. „Někteří z nich by mohli být zpočátku trochu divocí, buďte připraveni je chytit.“

První mrtvý muž si sedl a rozhlédl se kolem. To už začínala jevit

známky života i ostatní těla. Netrvalo dlouho a většina z mrtvých seděla nebo stála a všichni se dost zmateně rozhlíželi. Poté každý dostal řemení nevolníka, a když se dostavil oddíl vojáků, který je měl odvést, byli jsme my, ostatní otroci, propuštěni. Teprve teď jsem pochopil časté nářky Hin Abtolových vojáků, kteří mluvili o době, kdy byli „zmrazení“. Tenkrát jsem to považoval pouze za nářku na to, že byli uvězněni pod kupolí arktického města, obklopeného sněhem a ledem.

Když jsem opouštěl budovu, přivolal si mě důstojník pohybem ruky. „Co jsi zač, otroku?“ zeptal se mě.

„Jsem sluha a osobní strážce padwara Gor-dona,“ odpověděl jsem.

„Jsi neobyčejně silný,“ pokračoval. „Z které země pocházíš?“

„Z Virginie,“ odvětil jsem, aniž jsem hnul brvou.

„Nikdy jsem o ní neslyšel, kde leží?“

„Přímo na jih od Marylandu.“

„No, na tom koneckonců *nezáleží* – co kdybychom zkusili, jak jsi silný? Dokázal bys zvednout jeden konec tohoto ersitového stolu?“

„To nevím.“

„Zkus to!“

Uchopil jsem stůl a zvedl ho celý nad hlavu. „Úžasně!“ zvolal důstojník. Vojáci stojící opodál na mě zírali s otevřenými ústy.

„Jak se jmenuješ?“ chtěl vědět důstojník.

„Dotar Sojat.“

„Dobrá,“ přikývl. „Můžeš jít.“

Když jsem se vrátil do Gor-donova domu, řekl mi, že už začínal mít obavy, protože jsem byl velmi dlouho pryč. „Kde jsi byl? Měl jsem strach.“

„Byl jsem rozmrazovat mrtvoly,“ odpověděl jsem s úsměvem.

„Než jsem na vlastní oči viděl, jak ožívají, myslel jsem si, že je vy, Panarové, třeba jíte. Vysvětlí mi, o co jde?“

„To je část Hin Abtolova šíleného plánu na dobytí celého Barsoomu. Chce se stát jeddakem jeddaků a Vládcem Barsoomu. Slyšel o proslulém Johnu Carterovi, který má tyto tituly, a náš Hin Abtol je velmi závistivý. Uchovává lidská těla, která dává zmrznout až na sto let. Zprvu to byl jen plán, jenž mu měl umožnit vlastnit obrovské množství otroků, kteří by mu byli kdykoliv a okamžitě k dispozici, aniž by je musel oblékat a živit v době, kdy je nepotřeboval. Pak se doslechl o Johnu Carterovi a obrovském bohatství Helia a několika

dalších říší a v jeho hlavě se začal formovat megalomanský plán na dobytí světa.

Potřeboval vzdušné loďstvo, a protože nikdo v Pankoru nevěděl, jak postavit létající loď, musel je získat lstí a krádežemi. Některé lodi k nám přiletěly přes ledové pláně z okolních severských měst. Ty přilákal na zem signály nabízejícími přátelství a pohostinnost a vřele je přivítal. Pak jejich posádky zajal a s výjimkou dvou tří schopných pilotů dal zmrazit. Ti, které zmrazit nedal, museli slíbit, že vycvičí Panary v ovládání letounů. Než dal dohromady alespoň zárodek flotily, byl to dlouhý a bolestný proces, avšak napomohl mu tím, že navštívil několik severních měst a předstíral přátelství, ale pak ukradl jednu dvě lodi, stejně jako předstíral přátelství ke Gahanovi z Gatholu, jemuž pak ukradl dceru.

Jeho nynější útok na Gathol je jen praktické vojenské cvičení, které má dát jeho vojákům a důstojníkům základní zkušenosti. Možná při něm chce získat další letouny.“

„Kolik má těch zmrazených mužů?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že jich za posledních sto let nashromáždil více než milion,“ odpověděl Gor-don. „Hrozivá armáda, kdyby měl dost lodí, aby ji dopravil, kam potřebuje.“

Na téhle hynoucí planetě, jejíž populace se už milióny let zmenšuje, by tak početná armáda byla opravdu něčím hrozivým, ale vedena Hin Abtolem a s Panary jako důstojníky by ani dva milióny nespoehlivých vojáků nebyly hrozbou pro sílu, jakou disponovalo Helium.

„Obávám se, že se Hin Abtolovi jeho sen nikdy nesplní,“ řekl jsem.

„Doufám, že ne. Jen málokterý Panar s ním sympatizuje. Život tady je klidný a jednoduchý a my jsme celkem nenároční. Nikdy jsme se nestarali o jiná města a byli jsme nejraději, když se nikdo nestaral o nás – ale to se teď bohužel změnilo. Mimochodem, dozvěděl ses něco o Llaně z Gatholu?“

„Vůbec nic. A co ty?“

„Ani já ne,“ odpověděl, „ale zatím jsem se nikde nevyptával přímo. Čekám, až si budu moci promluvit s několika svými přáteli, kteří mají jisté postavení nebo alespoň povinnosti v paláci. Jedno však vím, a sice, že Hin Abtol se vrátil z Gatholu a je ve svém sídle.“

Zatímco jsme hovořili, přišel sloužící a oznámil, že u brány je jedakův důstojník, který si přeje hovořit s Gor-donem.

„Přiveď ho sem,“ přikázal můj pán a za okamžik do místnosti vešel muž ve fantastickém řemení. To už jsem stál za Gor-donovým křeslem, jak se na pořádného otroka a osobního strážce sluší.

Oba muži se pozdravili jmény i tituly a pak se návštěvník zeptal: „Máš otroka jménem Dotar Sojat?“

„Jistě,“ přikývl Gor-don. „Je to tenhle muž, můj osobní strážce.“

Důstojník se na mě podíval. „Ty jsi ten otrok, který dnes v oživovacím domě zvedl celý ersitový stůl?“ zeptal se.

„Ano.“

Důstojník se znovu obrátil ke Gor-donovi. „Jeddak ti poskytne tu čest, že od tebe přijme tohoto otroka jako dar,“ oznámil mu.

Gor-don se uklonil. „Je to pro mě právě tak čest jako potěšení, darovat tohoto otroka, Dotar Sojata, svému jeddakovi.“ Jakmile z něj důstojník spustil oči, obrátil se ke mně a zamrkal. Věděl, jak dychtím po tom dostat se do jeddakova paláce.

Jako poslušný otrok jsem opustil dům padwara Gor-dona a následoval jeddakova důstojníka do Hin Abtolovy rezidence.

13.

Pozemky, na nichž stojí palác Hin Abtola, jeddaka Pankoru, jsou obehnány vysokou zdí a kolem hradeb ve dne v noci obcházejí hlídky. U bran slouží celý utan – oddíl sta mužů, a u vlastního vchodu do budovy paláce, který je poměrně daleko od vstupu na pozemky, hlídá další celý utan. Není pak divu, že bylo obtížné spáchat na Hin Abtola, samozvaného jeddaka jeddaků severu, atentát!

Na jedné straně paláce, na rozlehlém rudém trávníku, jsem uviděl něco, co ve mně vyvolalo nesmírný úžas – svou vlastní loď! Byl to tentýž letoun, který mi Hin Abtol ukradl ve zříceninách opuštěného města Horzu, a jak jsem se později dozvěděl, teď tady stál jako ukázka jeho velké odvahy a schopností. Chlubil se, že ho získal sám a porazil při tom Vládce Marsu v osobním souboji. Skutečnost, že to byl bezpochyby můj soukromý letoun, dodávala jeho historce jisté věrohodnosti a pikantnosti. Každý se totiž mohl přesvědčit, že na přídi jsou mé osobní insignie. Museli stroj vtáhnout dovnitř jednou z bran a pak s ním přeletět na tohle místo, protože pod kupolí Pankoru nemohla přistát žádná loď.

Nechali mě na strážnici u vchodu do paláce, kde se nudilo několik

vojáků. Dva hráli jetan, což je něco jako mart'anské šachy, zatímco ostatní se věnovali hře s názvem yano. Když jsme s důstojníkem vešli, všichni povstali, a jakmile důstojník odešel, znovu si posedali na svá místa a vrátili se ke svým hrám. Přešel jsem k lavici stranou u stěny a sedl si také.

Jeden z přítomných zvedl hlavu a zamračil se. „Postav se, otroku!“ zasyčel. „Jak si dovoluješ sedět v přítomnosti panarských vojáků?“

„Když dokážeš, že jsi lepší muž než já, budu stát,“ odvětil jsem mu popuzeně. Nebyl jsem v náladě nechat si něco takového líbit; abych se přiznal, už jsem měl plné zuby toho být otrokem.

Voják vyskočil na nohy. „A ještě k tomu je drzý!“ zvolal. „Dobrá, budu ti muset udělit lekci!“

„Měl bys toho nechat, Ul-to,“ varoval ho jeden z jeho druhů. „Myslím, že si pro tohohle otroka poslal sám jeddak. Jestli mu něco uděláš, nemuselo by se to Hin Abtolovi líbit.“

„Musí dostat lekci,“ zavrčel vztekle Ul-to. „Jestliže něco nemůžu vystát, tak je to drzý otrok.“ S těmi slovy přistoupil ke mně. Nevstal jsem, a proto mě jednou rukou uchopil za řemení a pokusil se mě zvednout na nohy. Současně se mě druhou rukou snažil udeřit do tváře.

Odrazil jsem jeho úder a rovněž ho chytil za řemení. Pak jsem vstal a zvedl jej nad hlavu. Chvilku jsem ho tam podržel a nakonec jsem ho odhodil přes celou místnost k protější stěně. „Možná že tě tohle naučí chovat se slušně k lidem, kteří jsou lepší než ty!“ ušklíbl jsem se na něj.

Někteří ze strážných se na mě zle mračili, ale většina se jich Ul-tovi pobaveně smála. Ten se pracně zvedl na nohy, tasil meč a vrhl se na mě. Zatím mě neodzbrojili, a tak jsem i já vytáhl zbraň, avšak než jsme mohli zkřížit čepele, vrhlo se na Ul-ta několik jeho druhů a zadrželo ho. Proklínal je a snažil se jim vytrhnout, ale vtom se v místnosti objevil velitel stráží, přilákaný hlukem.

Když slyšel, co se stalo, obrátil se ke mně. „Měli by tě zbičovat,“ zamračil se, „za urážku a napadení panarského vojáka.“

„Možná bys to rád zkusil sám,“ pravil jsem.

Při mých slovech zrudl a zdálo se, že nechybí mnoho a začne vztekle poskakovat. „Chyťte ho,“ vykřikl, „a dejte mu pořádný výprask!“

Vykročili ke mně a já znovu tasil meč. Stál jsem zády ke stěně a během několika minut by byla místnost plná mrtvých Panarů, kdyby byl v posledním okamžiku nevstoupil na strážnici důstojník, jenž mě přivedl do paláce.

„Co to má znamenat?“

Velitel stráže mu věc vysvětlil, ale mě samozřejmě vylíčil v tom nejhorším světle a jako viníka.

„Lže,“ sdělil jsem důstojníkovi. „Napadli mě zcela bez důvodu.“

Důstojník se obrátil k veliteli stráže. „Nevím, kdo to začal,“ prohlásil, „ale máte skutečně velké štěstí, že se tomu muži nic nestalo.“ Pak mi odebral zbraně a řekl, ať ho následuji.

Vedl mě ven z budovy a poté k boční stěně paláce, kde stál můj letoun. Všiml jsem si, že člun není ukotven, poněvadž pod kupolí pochopitelně nehrozilo nebezpečí víchrů. Přál jsem si, abychom byli pod širým nebem, pak by totiž stačilo, abych našel Llanu, a prostředek k našemu útěku jsem měl přímo před očima. Nebýt městské kupole, mohl bych to pokládat za pokyn bohů.

Zavedl mě do středu velikého trávníku, kde se shromáždila skupina osob. Byli v ní muži i ženy a z paláce stále ještě přicházeli další. Nakonec se ozvaly trubky ve slavnostní fanfáře a objevil se sám jeddak, obklopený dvořany a konkubínami.

Mezitím se na trávník vedle mě postavil obrovitý muž – byl to voják, jehož řemení a insignie ho označovaly za člena Hin Abtolovy osobní gardy.

„Jeddak se doslechl o tvé velké síle,“ oznámil mi důstojník, „a přál by si vidět nějakou její ukázkou. Říká se, že tady Rab-zov je nejsilnějším mužem v Pankoru...“

„Já jsem nejsilnějším mužem v Pankoru, pane,“ přerušil ho Rab-zov. „Jsem nejsilnějším mužem na Barsoomu.“

„Musí být opravdu velmi silný,“ ozval jsem se. „Copak mi asi udělá?“

„Budete zápasit pro pobavení jeddaka a jeho dvora. Rab-zov předvede, jak snadno tě srazí na zem a podrží tě tam. Jsi připraven, Rab-zove?“

Hromotluk kývl a důstojník vydal pokyn, abychom začali. Rab-zov ke mně vykročil kolébavým krokem, s napřaženýma rukama, a přitom vrhal pohledy do publika, aby se ujistil, že ho všichni pozorují. Skutečně ho většina dvořanů nadšeně sledovala a obdivovala jeho

velikost.

„Tak pojd', človče,“ zaduněl Rab-zov, „snaž se bojovat nejlépe, jak umíš. Chci, aby se náš zápas jeddakovi alespoň trochu líbil!“

„A já doufám, že se bude líbit i tobě, Rab-zove,“ odpověděl jsem.

Při mých slovech se hlasitě rozesmál. „Až s tebou skončím, už ti rozhodně do smíchu nebude.“

„Tak pojd', ty měchu,“ vykřikl jsem, „moc mluvíš a nic neděláš!“

Naklonil se kupředu a pokusil se mě chytit obrovskou tlapou, ale já ho uchopil za zápěstí, rychle jsem se přetočil a přehodil si ho přes rameno. Úmyslně jsem ho nechal dopadnout tvrdě, a když se pracně zvedal na nohy, byl pořád ještě trochu mimo sebe. Stál jsem těsně u něj a čekal. Jakmile vstal, chytil jsem ho za řemení a zvedl nad hlavu. Pak jsem se s ním roztočil. Byl naprosto bezmocný, a když jsem došel k názoru, že už toho musí mít dost, popošel jsem s ním k hloučku kolem jeddaka a hodil jsem ho na zem před Hin Abtola. Rab-zov padl na trávník a omdlel.

„Copak nemáte v Pankoru nějakého opravdu silného muže?“ zeptal jsem se jeddaka, a vtom jsem si všiml, že hned vedle něj stojí Llan z Gatholu. Jako úder blesku mě napadl šílený plán.

„Možná bych proti tobě měl raději rovnou poslat dva muže,“ prohlásil Hin Abtol pobaveně, protože bylo jasné, že se mu představení líbilo.

„Proč ne šermíře?“ zeptal jsem se. „Zacházím s mečem dost slušně.“ Hrozně jsem si přál dostat do ruky meč. Potřeboval jsem jej k uskutečnění svého ztřeštěného plánu.

„To se chceš dát zabít, otroku?“ ušklíbl se Hin Abtol. „Mám ve své gardě nejlepší šermíře světa.“

„Tak přiveď ty dva nejlepší,“ řekl jsem, „třeba je překvapím, a třeba překvapím ještě někoho jiného.“ Při těch slovech jsem se zadíval přímo na Llanu a zamrkal. Teprve v tom okamžiku mě v mém přestrojení poznala.

„Na koho to mrkáš?“ rozhlížel se Hin Abtol.

„Jen mi něco padlo do oka,“ vymlouval jsem se.

Hin Abtol se obrátil k jednomu z důstojníků. „Kdo je nejlepší šermíř gardy?“

„V gardě není lepší šermíř než Ul-to,“ odpověděl důstojník.

„Přiveď ho,“ přikázal jeddak.

Tak! Takže jsem měl zkřížit čepel se svým nejnovějším známým,

Ul-tem! To mu jistě udělá radost – nakrátko.

Přivedli Ul-ta, a když se dozvěděl proč, doslova se rozzářil. „Nuže, otroku,“ prohlásil. „Teď ti konečně budu moci udělit lekci, kterou jsem ti slíbil.“

„Už zase?“ ušklíbl jsem se.

„Tentokrát to bude jiné,“ nadmul se.

Zkřížili jsme meče.

„Na smrt!“ řekl jsem.

„Na smrt, otroku!“ souhlasil Ul-to.

Zprvu jsem se jen bránil a snažil se vmanévrovat svého protivníka do postavení, které jsem potřeboval. Když jsem ho měl na místě, kde jsem chtěl, začal jsem na něj útočit a on začal ustupovat. Tlačil jsem ho neustále k publiku, a aby byl povolnější, začal jsem mu zasazovat lehké rány, spíše škrábance. Chtěl jsem, aby získal respekt před mým mečem a šermířským uměním. Brzy byl pokryt krví a já ho tlačil přesně tam, kam jsem potřeboval.

Zahnal jsem ho do hloučku diváků, který se rozestoupil, a když jsem zachytil Llanin pohled, kývl jsem na ni nenápadně hlavou, aby poodstoupila stranou. Když jsem se pak kolem ní v boji prosmýkl, polohlasem jsem jí řekl: „Až ho zabiju, rozběhni se k mé lodi a na-startuj motor.“

Poté jsem Ul-ta odehnal od hloučku diváků a viděl jsem, že nás Llana následuje, jako kdyby se nemohla nasytit pohledu na dva bojující muže a neuvědomovala si, co dělá.

„Teď, Llano!“ zašeptal jsem, a ona začala pomalu ustupovat k letounu.

Abych od ní odlákal pozornost přihlízejících, zatlačil jsem Ul-ta na opačnou stranu a předvedl při tom takovou šermířskou exhibici, že musela upoutat oko každého z přítomných. Pak jsem ho obešel a začal ho pozpátku hnát téměř poklusem směrem k letounu.

Najednou jsem zaslechl Hin Abtolův výkřik: „Ta holka! Chyťte ji! Vylezla na palubu té lodi!“

Když se několik mužů rozběhlo ke člunu, prohnal jsem Ul-tovi meč srdcem a vyřítil se za Llanou. V patách mi pádilo několik vojáků s tasenými zbraněmi. Ten, který vyrazil první a byl rychlejší než ostatní, mě dohonil přesně ve chvíli, kdy jsem se zastavil u boku lodi a ještě jednou se pro jistotu rozhlížel, abych zjistil, že skutečně není nijak ukotvena. Otočil jsem se, odrazil jeho zuřivý výpad a pak se má

čepel mihla vzduchem jako modravý blesk a vojákoví odskočila hlava z ramenou.

„Pust' ji!“ vykřikl jsem na Llanu a vyskočil na palubu.

Člun začal rychle stoupat, proto jsem se rozběhl k řízení a převzal ho.

„Kam letíme, Johne Cartere?“ zeptala se mě Llana.

„Do Gatholu,“ odpověděl jsem.

Zvedla pohled ke kupoli nad našimi hlavami. „Ale jak se...“ začala, avšak když viděla, že jsem zvedl před letounu v úhlu pětáctýřiceti stupňů a zvýšil rychlost na maximum, pochopila.

Malý letoun, ten nejlepší a nejrychlejší, na jakém jsem kdy létal, prorážel vlhký vzduch pod kupolí Pankoru jako blesk. Oba jsme se přitiskli na palubu v malé kabině – a doufali.

Pak se loď otrásla strašným nárazem, střepiny a kusy umělého skla se rozletěly na všechny strany – a my se řítili jiskřivým, mrazivým vzduchem arktických krajů.

Vyrovnal jsem stroj a zamířil nejvyšší rychlostí ke Gatholu. Poněvadž jsme neměli žádné kožešiny, hrozilo nebezpečí, že pokud se nedostaneme rychle do teplejších krajů, umrzeme.

„Co se stalo s Pan Dan Cheem a Jad-hanem?“ zeptal jsem se dívky.

„Od chvíle, kdy nás u Gatholu zajali, jsem ani jednoho z nich neviděla,“ odpověděla Llana. „Ubohý Pan Dan Chee, bojoval za mě a byl těžce raněn. Obávám se, že už ho nikdy nespatřím,“ řekla a v hlase se jí chvěl pláč.

Hluboce jsem litoval smutného osudu Pan Dan Cheeho a Jad-hana, ale byl jsem rád, že alespoň Llana z Gatholu je konečně v bezpečí. Nebo jsem přece jen přeháněl? Byla v bezpečí před Hin Abtolem, avšak co ji čekalo v budoucnosti? Právě v tomto okamžiku jí hrozilo nebezpečí, že zmrzne, pokud se stane cokoliv, co by zpomalilo náš přesun na jih, nemluvě o tom, že byt' jsme byli ve spolehlivé lodi, číhala na nás cestou napříč pustinami umírající planety nesčetná další nebezpečí.

Poněvadž jsem nenapravitelný optimista, byl jsem přesvědčen, že je Llana v bezpečí, a ona si to myslela také. Možná i proto, že na ni nemohlo číhat žádné horší nebezpečí než to, které jí hrozilo, dokud byla v Hin Abtolově moci.

Nakonec jsem si všiml, že se směje, a zeptal jsem se jí, co ji tak

pobavilo. „Hin Abtol se tě bál víc než kohokoliv jiného na celém Barsoomu,“ řekla. „Přitom tě měl ve své moci a nevěděl o tom. Pak proti tobě, šermířskému mistru dvou světů, postavil neohrabaného křupana ve chvíli, kdy na tebe mohl poštvat celý utan a zničit tě – i když by pravděpodobně o polovinu toho utanu přišel. Doufám jen, že se jednoho dne dozví, jakou příležitost si nechal proklouznout mezi prsty, když dovolil Johnu Carterovi, Vládcí Barsoomu, uprchnout ze svého vlastního města.“

„Ano,“ přikývl jsem, „je to opravdu zábavné. A ta díra, kterou jsme jim nechali na památku v kupoli! Obávám se však, že Hin Abtolův smysl pro humor nebude s to takové věci ocenit!“

Hnali jsme se na jih, za teplejším podnebím, šťastni díky svému zázračnému útěku z moci panarského tyrana, a bohudíky jsme nevěděli, co nám budoucnost ještě chystá.

Takže Llana z Gatholu byla v bezpečí – ale na jak dlouho? Kdy znovu uvidíme Gathol – a Helium?

NEVIDITELNÍ MUŽI MARSU

1.

Ano, Llana z Gatholu byla konečně v bezpečí. Vyvedl jsem ji ze zajetí v arktickém městě Pankor, unesl ji samozvanému jeddakovi jeddaků severu Hin Abtolovi doslova před nosem a teď jsme se hnali v mé vlastní lodi plnou rychlostí řídkým ovzduším umírajícího Marsu ke Gatholu. Byl jsem velmi spokojen s tím, co se mi podařilo, ale byla mi také hrozná zima.

„Říkal jsi, že mě vezeš zpátky do Gatholu,“ ozvala se Llana, když nám Pankor zmizel za zády. „Nic by mi nepřineslo větší štěstí, než kdybych se mohla vrátit k otci a matce a do rodného města, ale jak chceš přistát v Gatholu, když je obklíčen panarskou armádou?“

„Panarové jsou hloupá a líná smečka,“ odpověděl jsem. „Většina z Hin Abtolových vojáků jsou nedobrovolní rekruti, kteří za svého tyranského vládce nebojují z vlastní vůle, ale z donucení. Ti ubožáci se toho účastní jen proto, že vědí, že pro ně není úniku, a dávají přednost životu a plnému vědomí – nechtějí být vráceni zpět do Pankoru a znovu zmrazeni do doby, než bude Hin Abtol opět potřebovat jejich zbraně.“

„Zmrazení muži?“ zvolala překvapeně. „Co tím myslíš?“

„Cožpak ty jsi o nich během svého pobytu v Pankoru nic nezaslechla?“ Tentokrát jsem byl překvapen já.

„Ani slovo,“ ujišťovala mě Llana. „Pověz mi o nich.“

„Hned za stěnami skleníkového města, v třesnutých mrazech polární oblasti, jsou zvláštní konstrukce a na nich, jako hovězí půlky v mrazírnách, visí za nohy tisíce a tisíce válečníků. Jsou hluboce zmrazeni a ve stavu pozastaveného života. Jsou to zajatci přivezení z nespočetných nájezdů během poslední stovky let. Mluvil jsem s několika, kteří tam viseli zmrazeni přes padesát roků.“

Byl jsem v oživovací místnosti, když jich asi dvacítku přiváděli k životu, a zdálo se, že po několika minutách jsou zase sami sebou, ale celá ta myšlenka mi připadá odpuzující.“

„Proč to dělá?“ nechápala Llana. „Proč tisíce mužů?“

„Raději řekni tisíce tisíců,“ opravil jsem ji. „Jeden z Panarů mi ře-

kl, že je jich přinejmenším milión. Hin Abtol sní o tom, že s nimi jednou dobude celý Barsoom.“

„Jak komické!“ zvolala Llana.

„Kdyby nebylo helijské armády, možná by dokázal ujít po cestě k cíli opravdu velký kus, a ty bys měla děkovat svým vznešeným předkům, Llano, za to, že existuje helijské loďstvo. Až tě dopravím do Gatholu, vrátím se do Helia a zorganizuji trestnou výpravu, která jednou a navždy ukončí Hin Abtolovy šílené sny.“

„Doufám, že než se vydáš na cestu do Helia, najdeš si chvilku času a pomůžeš mi zjistit, co se stalo s Pan Dan Cheem a Jad-hanem,“ podívala se na mě Llana prosebně. „Panarové nás oddělili chvilku potom, co nás zajali.“

„Co když je odvezli do Pankoru a dali je zmrazit?“ namítl jsem.

„Oh ne!“ zvolala Llana vyděšeně. „To by bylo příliš hrozné!“

„Ty máš Pan Dan Cheeho docela ráda, vid’?“ nadhodil jsem opatrně.

„Je to skvělý přítel,“ odpověděla poněkud škrobeně. Ta tvrdohlavá žába odmítala připustit, že je do něj zamilovaná – a možná opravdu nebyla, protože u žen nikdy nevíte. Když byli spolu, chovala se k němu velmi odměřeně, ale jakmile se rozdělili a on se ocitl v nějakém nebezpečí, okamžitě projevila až přehnanou obavu o jeho bezpečí.

„Nevím, jak bychom se mohli dozvědět cokoli o tom, co se s ním stalo,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ledaže bychom se zeptali samotných Panarů, a to by mohlo být poněkud nebezpečné. Ale máš pravdu, i já bych rád věděl, co se stalo nejen s Pan Dan Cheem a Jad-hanem, ale také s Tan Hadronem z Hastoru.“

„S Tan Hadronem z Hastoru? Ty ses s ním setkal?“

„Když jsem ho viděl naposledy, byl na palubě *Dusaru*, panarské lodi, kterou jsem ukradl z jejich letiště v obklíčení Gatholu. Byl zajatcem posádky, jež mi ji zase sebrala – potřebovali ho k řízení lodi. V mužstvu bylo několik vrahů a ti byli rozhodnuti zabít Tan Hadrona v okamžiku, kdy koráb dopraví na místo, které si posádka zvolí. Nikdo z posádky se totiž nevyznal v řízení letounu ani v navigaci.“

„Tan Hadron z Hastoru,“ opakovala znovu Llana. „Jeho matka byla gatholská princezna a Tan Hadron sám je jedním z největších válečníků Barsoomu.“

„Skvělý důstojník,“ souhlasil jsem.

„Musíme podniknout všechno pro jeho záchranu.“

„Pokud už není příliš pozdě,“ zamračil jsem se. „Největší naděje na osvobození našich přátel spočívá v tom, abych se dostal co nejrychleji do Helia a dorazil s flotilou ke Gatholu dřív, než ho Hin Abtol dobude, a pak do Pankoru, pokud ty tři nenajdeme mezi zajatci u Gatholu.“

„Možná bychom měli letět přímo do Helia,“ navrhla Llana. „Helijská flotila jistě dokáže mnohem víc než my dva. Jak snadno by nás mohli Panarové znovu zajmout – a pak by to s Johnem Carterem, poté co dnes Hin Abtolovi provedl, dopadlo velmi špatně.“ Náhle se zasmála. „Nikdy nezapomenu na to, co jsi provedl s Rab-zovem, nejsilnějším mužem Barsoomu.“

„Rab-zov asi také ne,“ souhlasil jsem.

„Ani Hin Abtol. A ta díra, kterou jsi udělal v kupoli chránící jejich město, když jsi ji prorazil naším letounem! Doufám, že než se jim ji podaří opravit, budou mít všichni omrzliny! Ne, Hin Abtol na tebe nikdy nezapomene.“

„Jenže on nevěděl, kdo jsem,“ připomněl jsem jí. „Když si teď smyji rudou barvu, už nebudu rudý muž a on nikdy neuhodne, že to byl John Carter, kdo v jeho městě způsobil takový rozruch a jehož měl nakrátko ve své moci.“

„Ano, výsledek bude ale stejný,“ uvažovala Llana. „Rudý muž, nebo John Carter, stejně by tě v jeho rukou čekala smrt.“

Chvilí jsem přemýšlel a dospěl k názoru, že má Llana pravdu. Zamíříme přímo do Helia a požádáme o pomoc Tardos Morse, jeddaka. Přestože se pyšním tituly jeddaka jeddaků a Vládce Barsoomu, jež mi udělili jeddakové pěti národů, vždycky jsem je považoval především za čestné a nikdy jsem se nesnažil prosadit se v plné míře a bez porady s dalšími jeddaky, s výjimkou války, kdy se i velký jeddak Helia podřídil a sloužil pod mým velením.

Jakmile jsme se tedy rozhodli zamířit místo do Gatholu do Helia, stočil jsem letoun k jihovýchodu. Měli jsme před sebou cestu přes polovinu planety, a neměli jsme nejmenší zásoby vody ani potravin.

Zanedlouho jsme uviděli věže a majestátní zříceniny Horzu, což nám oběma připomnělo okolnosti, za nichž jsme se potkali s Pan Dan Cheem. Měl jsem dojem, že Llana na to věky mrtvé město, z něhož pocházel její ztracený přítel a miláček, který ho musel opustit kvůli nám, upírá dost smutný pohled. Tady v těch zříceninách uprchla Hin

Abtolovi, tady mi Hin Abtol ukradl letoun, který jsem pak našel v jeho městě na dalekém severu. Ano, Horz v nás obou probouzel mnoho vzpomínek a byl jsem rád, když nám tenhle polorozpadlý monument zašlých časů zmizel za zády.

O kus dál ležel Dusar, kde bychom mohli získat nějaké zásoby na cestu, ale jak se k nám jeho obyvatelé zachovají, bylo velmi nejisté. Neuplynulo ještě tolik let, kdy tam Carthoris, helijský princ, málem přišel o život díky Astokovi, synovi jeddaka Dusaru Nutuse. Od té doby nedošlo mezi Heliem a Dusarem k žádnému kontaktu. A za Dusarem nebylo jediné přátelské město až do Helia.

Nakonec jsem se rozhodl Dusaru vyhnout a obletět ho širokým obloukem. To ovšem znamenalo proletět nad naprosto neznámou oblastí. Byla to kopcovitá krajina a v jedné z hlubokých roklin jsem zahlédl něco, co bylo na Marsu velmi vzácné – nádherný pás lesa. V této chvíli pro mě les představoval ořechy, ovoce a lovnou zvěř, a my měli hlad. Bezpochyby bychom tam objevili i nějaké mantalie, mléčné keře, které by pomohly uhasit naši žízeň, a tak jsem se rozhodl přistát. Opatrnost mi sice říkala, že je to riskantní podnik, neboť nám tam mohlo hrozit nebezpečí, a přestože se později ukázalo, že tomu přesně tak bylo, v oné chvíli byly hlad a žízeň silnější a já se začal snášel k zemi.

2.

Zastavil jsem kousek nad zemí, na rovině nedaleko okraje lesa. Llanu jsem požádal, aby zůstala na palubě lodi a byla neustále připravena k odletu, a sám jsem se vydal hledat potravu. Les tvořily především skeely, sorapy a tu a tam sompusové stromy. První dva mají tvrdé dřevo a rodí výtečné velké ořechy, zatímco sompusové stromy byly obaleny chomáči citrusových plodů se slabou červenou kůrou. Vnitřek plodu, kterému se na Marsu říká somp, se podobá grapefruitu, je jen mnohem sladší. Mezi Barsoomiany je považován za nesmírnou lahůdku a je také hojně pěstován na březích kanálů. Nikdy v životě jsem ovšem neviděl plody tak velké, jako byly tyhle divoce rostoucí, a rovněž musím říci, že jsem se na Marsu ještě nikdy nesetkal se stromy tak obrovskými, jako v tomhle ukrytém lese.

Nasbíral jsem tolik ovoce a ořechů, kolik jsem dokázal unést, a chystal se k návratu, když jsem zaslechl, že mě Llana volá. V hlase jí

zněla nejistota a naléhavost, a proto jsem upustil všechno, co jsem sebral, a rozběhl se směrem k letounu. Těsně před tím, než jsem se dostal z lesa, vykřikla Llana znovu, a když jsem vyběhl z porostu, začala se naše loď zvedat od země. Hnal jsem se k ní tak rychle, jak jsem dokázal, a to je za barsoomských podmínek – tím mám na mysli nižší přitažlivost – opravdu hodně rychle. Jediným skokem jsem dokázal urazit čtyřicet padesát stop a nakonec jsem vyskočil celých třicet stop kolmo do výše, abych se dostal na palubu letounu. Chtěl jsem se zachytit zábradlí člunu, ale nepodařilo se mi to. Ruka mi sklouzla a já spadl zpět na zem. V tom kratičkém okamžiku, kdy jsem měl hlavu nad úroveň paluby, jsem zahlédl něco, co mě naplnilo úžasem a vzbudilo ve mě podivný pocit, při kterém se mi ježily vlasy v zátylku. Llana ležela na plošině úplně sama a u ovládacího panelu nikdo nebyl.

„Odvážný pokus,“ ozval se hlas za mými zády. „Musím přiznat, že skákat opravdu umíš.“

Prudce jsem se obrátil a ruka mi sjela k rukojeti meče. Za mnou nikdo nebyl! Podíval jsem se směrem k lesu, ale ani tam nebyla jediná známka života. Pak se mi znovu za zády ozval smích. Zlomyslný, provokativní smích. Znovu jsem se otočil. Jediné, co jsem viděl, byla prázdná marťanská krajina. Letoun nad mojí hlavou jednou zakroužil a zmizel nad korunami stromů. Neřídila ho lidská ruka, která by ovládala kontrolky, ale jakási podivná zlá síla, jejíž úmysly jsem nedokázal odhadnout.

„To stačí,“ ozval se znovu hlas za mnou. „Myslím, že bychom se měli vydat na cestu. Uvědomuješ si, doufám, že jsi náš zajatec.“

„Nic takového si neuvědomuji,“ odsekl jsem popuzeně. „Jestli mě chcete zajmout, pojdte to zkusit – vylezte ze svých úkrytů a postavte se mi jako muži, pokud jste muži.“

„Veškerý odpor by byl marný,“ pokračoval hlas. „Je nás dvacet a ty jsi sám.“

„Kdo jsi?“

„Ach, promiň,“ předl hlas, „asi bych se měl představit. Jsem Pno-xus, syn Ptantův, a ten je jeddákem Invaku. Koho jsem to měl čest zajmout?“

„Zatím jsi neměl čest mě zajmout,“ odvětil jsem stroze. Ten hlas se mi nelíbil, byl příliš kluzký a sladký.

„Vidím, že odmítáš spolupracovat,“ prohlásil hlas jménem Pno-

xus. „Nerad bych na tebe použil nepříjemných prostředků.“ Hlas už nebyl sladký, nyní v něm zazněl slabý kovový přízvuk.

„Nevím, kde se ukrýváš,“ odpověděl jsem, „ale jestli se mi ukážete, a tím myslím všech dvacet, dám vám ochutnat své oceli. Už mám těch nesmyslů dost.“

„A já už toho mám také dost,“ vyštěkl hlas. Ted' zněl, jako když sklapnou železa na medvěda – veškerá kluzkost a sladkost byly ty tam. „Zajměte ho!“

Rychle jsem se rozhlédl kolem sebe, ale byl jsem pořád sám. Byli jsme tam jen já – a hlas. Alespoň to jsem si myslel, dokud mě několik rukou neuchopilo za kotníky a nepodtrhlo mi nohy. Padl jsem na obličej a na záda se mi vrhlo, jak se mi zdálo, alespoň půl tuctu těžkých mužů. Někdo mi vytrhl z ruky meč a další ruce mi vyrvaly ze závěsníků ostatní zbraně. Pak mi tytéž neviditelné paže spoutaly ruce za zády, další mi uvázaly smyčku kolem krku a hlas mě vyzval: „Vstaň!“

Vstal jsem. „Když půjdeš bez odporu,“ oznámil mi hlas zvaný Pnoxus, „bude to mnohem snazší jak pro tebe, tak pro mé muže. Někteří z nich nemají dost trpělivosti, a pokud jim to budeš ztěžovat, nemusel bys dojít do Invaku vůbec.“

„Půjdu,“ přikývl jsem, „ale kam? Co se týče mě, mohu počkat.“

„Povedeme tě,“ řekl Pnoxus, „a dávej si pozor, abys šel tam, kam tě vedeme. Už tak jsi mi způsobil dost nepříjemností.“

„Ty nebudeš vědět, co jsou to nepříjemnosti, dokud se mi neukážeš,“ odsekl jsem.

„Nevyhrožuj, už tak sis ošklivě nadrobil.“

„Co se stalo s dívkou, která byla se mnou?“ zeptal jsem se.

„Docela se mi zalíbila,“ zabručel Pnoxus, „tak jsem ji dal jedním ze svých mužů, který ovládá řízení lodi, odvézt do Invaku.“

Nedokážu vám popsat, jak nepříjemná to byla zkušenost, být veden lesem nepřáteli, které jsem neviděl, a dostávat k tomu příkazy od hlasu, jenž neměl tělo. Pak jsem si však uvědomil, že mě odvádějí na stejné místo, kam dopravili Llanu, přestal jsem se bránit a šel poslušně tam, kam chtěli.

Viděl jsem provaz, který vedl od mého krku do vzduchu přede mnou. Byl většinou mírně prověšený, jen tu a tam, když jsem se opozdil, se napjal, a pak jsem pochopitelně ucítil trhnutí. Netrvalo dlouho a naučil jsem se pozorně sledovat konec provazu, vznášející

se přede mnou, a podle toho, jak se klikatil mezi stromy, s ním držet krok, a vyhnout se tak nepříjemnému šubání.

Kolem sebe jsem na všech stranách slyšel hlasy, kterým odpovídaly jiné hlasy. „Dávej pozor, kam šlapeš, ty pitomče“ nebo „Přestaň mi šlapat na paty, hlupáku“ nebo „Nestrkuj do mě pořád, ty potomku calota!“ Jak se zdálo, ty hlasy neustále překážely jeden druhému. Přes vážnost situace, v níž jsem se nacházel, jsem se nedokázal ubránit úsměvu.

Nakonec jsem ucítil, jak se mi o paži otřela jiná paže, nebo jsem to tak alespoň vnímal, jako vlahou pokožku nahé ruky. Dotkla se mě jen na okamžik a zase se odtáhla, ale pak už se mě dotýkala v pravidelných intervalech, jak se dotýkají paže dvou lidí kráčejících bok po boku. Poté nablízku promluvil nějaký hlas a já věděl, že ten hlas kráčí vedle mě.

„Teď se blížíme ke špatnému místu, měl by ses mě raději chytit za paži.“

Zatápal jsem vedle sebe a nahmátl ruku, kterou jsem neviděl. Zachytil jsem se toho, co jsem považoval za předloktí, a když jsem to udělal, zmizely mi prsty! Moje ruka teď končila kousek pod zápěstím, alespoň to tak vypadalo, ale přitom jsem cítil, jak prsty svírám lidskou paži, kterou jsem neviděl. Byl to neobvyčejně nepříjemný pocit. Nemám rád situace, které nechápu.

Téměř vzápětí jsme vyšli na otevřené místo, kde nerostly žádné stromy. Zem byla pokryta malými kopečky, a když jsem na jeden z nich šlápl, o několik palců mi povolil pod nohou. Bylo to jako kráčet po spirálových pružinách zakrytých trávnickem.

„Povedu tě,“ ozval se hlas po mém boku. „Kdybys tady sešel z cesty, pohlíto by tě to. Nejhorší, co se ti nyní může stát, je, že ti to pohltí jednu nohu, protože budu dávat pozor a včas bych tě vytáhl.“

„Děkuji ti,“ řekl jsem. „Je to od tebe velmi laskavé.“

„To nic,“ odpověděl hlas. „Je mi tě líto. Je mi líto všech cizinců, které Osud omylem zavane do invaského lesa. Máme pro něj ještě jiný název, který ho, myslím, vystihuje mnohem lépe. Říkáme mu Les ztracených mužů.“

„Je to opravdu tak zlé, padnout do rukou vašich lidí?“ zeptal jsem se.

„Obávám se, že ano,“ odušil hlas. „Odtud není úniku.“

Takové věci už jsem slyšel ve svém životě několikrát, takže na mě

jeho slova neudělala přílišný dojem. Mnoho příslušníků menších kmenů Barsoomu jsou velcí chlubilové, jsou vždycky nejlepšími šermíři, mají nejkrásnější města, nejdokonalejší kulturu, a jakmile jim jednou padnete do rukou, jste odsouzeni k záhubě nebo k věčnému otroctví – a nikdy jim nemůžete uniknout.

„Mohl bych se tě na něco zeptat?“

„Jistě,“ souhlasil hlas.

„Jste vždycky jen hlasy?“

Ruka, předpokládám, že to byla pravá ruka, mě uchopila za předloktí a silně stiskla. Pak se neviditelný hlas vedle mě zasmál. „Máš dojem, že je to jen hlas?“

„Zdá se, že máš fyzické schopnosti člověka z masa a krve. Máš také nějaké lidské jméno?“

„To si buď jist, jmenuji se Kandus, a ty?“ oplatil mi otázku.

„Dotar Sojat,“ uchýlil jsem se ke svému zavedenému pseudonymu.

Úspěšně jsme přešli močál, nebo co to vlastně bylo, a já pustil Kandovu ruku. V tom okamžiku se mé prsty zviditelnily a z mého průvodce zůstal zase jen hlas. Znovu jsem šel sám, uvázan na provaze, jenž končil ve vzduchu kus přede mnou, a popíral tak zákon gravitace. Předpokládal jsem sice, že provaz je vpředu nějakým způsobem ovládán jiným hlasem, ale ani to mi nepomohlo překonat dojem, že se konec lana chová proti všemu zdravému rozumu.

„Dotar Sojat,“ opakoval Kandus, „to zní spíše jako jméno *zeleného* válečníka.“

„Ty znáš zelené válečníky?“

„Trochu, je tady jedna velká horda, která se potuluje na pláni za lesem, ale ti už se naučili vyhýbat se nám širokým obloukem. Bez ohledu na jejich velikost a sílu proti nim máme značnou výhodu. Abych řekl pravdu, myslím si, že z nás mají strach.“

„No to si dokážu docela dobře představit, není snadné bojovat s hlasy, protože do hlasu se nedá vrazit meč.“

Kandus se zasmál. „Předpokládám, že bys do mě taky moc rád vrazil meč, co?“ řekl.

„Ale vůbec ne,“ odpověděl jsem. „Byl jsi ke mně velmi laskavý, avšak nelíbí se mi hlas, který si říká Pnoxus. S tím bych meč *zkřížil* docela rád.“

„Ne tak nahlas,“ varoval mě Kandus. „Nezapomínej, že je to jed-

dakův syn. Všichni na něj musíme být velice hodní – bez ohledu na to, co si o něm doopravdy myslíme.“

Usoudil jsem, že Pnoxus nebude mezi svými lidmi příliš populární. Je až neuvěřitelné, jak rychle může člověk někoho odhadnout jen podle hlasu, nikdy předtím jsem si to tak silně neuvědomil. Pnoxův hlas jsem nenáviděl od začátku, i když byl hladký jako olej a sladký jako med, a možná právě proto. Zato Kandův hlas se mi líbil, byl to jasný mužský hlas, otevřený a bez přetvářky.

„Odkud pocházíš, Dotar Sojate?“ zeptal se Kandus.

„Z Virginie,“ odpověděl jsem.

„O tom městě jsem nikdy neslyšel. V které je to zemi?“

„Je to ve Spojených státech amerických,“ sdělil jsem mu, „ale o těch jsi jistě také neslyšel.“

„Neslyšel,“ připustil. „Musí to být hodně daleko.“

„To máš pravdu,“ souhlasil jsem. „Leží odsud nějakých čtyřicet tři miliónů mil.“

„Vidím, že umíš lhát stejně jako skákat,“ pravil klidně. „Nevadí mi, že si ze mě děláš šprýmy,“ dodal, „ale nezkoušej to na Pnoxa nebo Ptanta, našeho jeddaka. Ani jeden z nich nemá smysl pro humor.“

„Ale to nebyla legrace,“ trval jsem na svém. „Viděl jsi někdy na nočním nebi Jasoom?“

„Samozřejmě,“ odpověděl.

„Tak Jasoom je ten svět, odkud jsem přišel. Tam se mu říká Země a Barsoom je tam známý jako Mars.“

„Vypadáš a mluvíš jako poctivý a čestný muž,“ řekl Kandus, „a přestože tomu nerozumím, mám chuť ti věřit. Bude však lepší, když si vybereš nějaké místo na Barsoomu a to prohlásíš za svůj domov, až tě začnou v Invaku vyslýchat. A to už bude brzy – protože jsme právě dorazili k bránám města.“

3.

Invak! Město uprostřed Lesa ztracených mužů! Zprvu jsem viděl jen bránu, tak hustě rostly stromy nasázené kolem hradeb, vegetace a liány, jež zdi obrůstaly.

Když jsme se přiblížili, ozval se z hradeb varovný hlas. Pnoxus odpověděl: „Tady je princ Pnoxus s dvaceti muži a jedním zajat-

cem.“

„Ať někdo přistoupí a oznámí heslo,“ pokračoval hlas z hradeb.

Překvapilo mě, že strážný nepoznal jeddakova syna ani žádného z dvaceti bojovníků, kteří byli s ním. Předpokládám, že jeden z válečníků postoupil kupředu a zašeptal heslo, neboť hlas se vzápětí ozval znovu: „Vstup, Pnoci, i se zajatcem a svými bojovníky.“

Brána se okamžitě otevřela a za ní jsem spatřil osvětlenou chodbu, v níž se pohybovali lidé. Provaz kolem mého krku se napjal a já vykročil ke vchodu. Předě mnou, hned za prahem vstupních vrat, se náhle jeden po druhém začali objevovat ozbrojení válečníci – zdálo se, že se zhmotňují z čistého vzduchu – a kráčeli dál osvětlenou chodbou. K bráně jsem došel očividně sám, leč v okamžiku, kdy jsem překročil práh, objevil se mi po boku, na místě, kde zněl Kandův hlas, jakýsi bojovník.

Díval jsem se na vojáky a úžas v mé tváři musel být tak silný, že se muž usmál. Ohlédl jsem se a viděl, že i za mnou se ve chvíli, kdy překročili práh, zhmotňují další muži z masa a krve. Kráčel jsem lesem doprovázen pouze hlasy, ale nyní šlo deset vojáků přede mnou, devět za mnou a jeden po mém boku.

„Ty jsi Kandus?“ zeptal jsem se ho.

„Samozřejmě,“ přikývl.

„Jak to děláte?!“ zvolal jsem.

„Je to velice jednoduché, ale je to také tajemství Invaku,“ odpověděl. „Mohu ti však prozradit, že v denním světle jsme neviditelní, přesněji řečeno jsme neviditelní, když nejsme ozářeni těmihle zvláštními lampami, které svítí v celém městě. Když si všimneš, jak je naše město vybudováno, zjistíš, že si chceme naplno užít naší jediné příležitosti, kdy jsme viditelní.“

„Proč byste se měli starat o to, jestli vás ostatní lidé vidí nebo ne?“ nechápal jsem. „Copak vám nestačí, že se vidíte mezi sebou?“

„Naneštěstí v tom je ten háček,“ pravil. „Tebe samozřejmě vidíme, ale jeden druhého nevidíme o nic víc, než nás vidíš ty.“

Proto tedy ty kletby, výčitky a nevrle hlasy, které se ozývaly při cestě lesem. Válečníci se pletli jeden druhému pod nohy, protože se navzájem neviděli, stejně jako jsem já neviděl je!

„K té neviditelnosti přicházíte až během života,“ zajímal jsem se, „nebo už se líhnete z neviditelných vajec?“

„To ne,“ řekl. „Jsme docela normální lidé, ale našli jsme způsob,

jak se udělat neviditelnými.“

Pak se před námi otevřelo nevelké nádvoří, a stejně jak válečníci jeden po druhém vycházeli z osvětlené chodby, jeden po druhém také mizeli. Když jsme i my s Kandem vystoupili do denního světla, šel jsem zase sám. Bylo to naprosto neuvěřitelné.

Město bylo podobnými nádvořími poseto, neboť tahle místa sloužila jako ventilace. Jinak bylo celé zastřešeno a osvětleno umělými svítidly, která působila viditelnost jeho obyvatel. Na každém nádvoří rostly rozložitě stromy a na střechách bujné liány a plazivky. Invak uprostřed Lesa ztracených mužů byl jak ze země, tak ze vzduchu skoro stejně neviditelný jako jeho obyvatelé.

Nakonec jsme se zastavili na velkém náměstí, kde vyrůstalo množství stromů a kolem každého z nich byl kovový kruh s řetězem. Tady mi neviditelné ruce připevnily kolem kotníku okov upevněný na konci řetězu, a uvěznily mě tak u jednoho z mohutných kmenů.

Náhle mi do ucha zašeptal hlas: „Pokusím se ti nějak pomoci, protože ses mi opravdu zalíbil. Člověk se neubrání obdivu k někomu, kdo dokáže vyskočit třicet stop do vzduchu, a musí se zajímat o někoho, kdo o sobě prohlásí, že přichází ze světa vzdáleného od Barsoomu čtyřicet tři miliónů mil.“

Byl to Kandus. Cítil jsem, že mám velké štěstí, že jsem zde našel někoho, komu jsem sympatický, ale současně mě napadlo, k čemu to bude dobré. Koneckonců Kandus nebyl jeddak a můj osud bude pravděpodobně spočívat v rukou Ptanta.

Slyšel jsem hlasy, jak lidé chodili sem a tam náměstím. Viděl jsem je, jak se zevnitř blíží k ústí tunelu a vzápětí mizí v otevřeném prostoru, nebo jsem zahlédl záda těch, kteří do tunelu právě vešli. Několikrát se hlasy zastavily u mého stromu a bavily se o mně. Komentovaly mou světlou kůži a šedé oči. Jeden hlas si vzpomněl na můj obrovský skok k letounu, což znamenalo, že to mluvil někdo ze skupiny mužů, kteří mě zajali.

Jednou ke mně zavanula jemná voňavka a sladký hlas pravil: „Chudák, a je tak hezký!“

„Nebud’ blázen, Rojas,“ následoval mužský hlas. „Jednak je to nepřítel a jednak vůbec není hezký.“

„A já si myslím, že vypadá opravdu velmi dobře,“ trval na svém sladký hlas. „A jak víš, že je to nepřítel?“

„Když jsem se svou lodí přistál vedle vašeho lesa, nebyl jsem váš

nepřítel,“ řekl jsem. „Ale způsob, jakým jste se ke mně chovali, ze mě vašeho nepřítele udělal.“

„Vidíš?“ zazněl sladký hlas. „Nebyl to náš nepřítel. Jak se jmenuješ, chudáčku?“

„Jmenuji se Dotar Sojat, ale nejsem žádný chudáček,“ odpověděl jsem se smíchem.

„To si myslíš ty,“ ozval se opět mužský hlas. „No tak, Rojas, pojď, než ze sebe uděláš ještě větší hlupačku.“

„Kdybys mi dal meč a zbavil se té své zbabělé neviditelnosti, udělal bych hlupáka já z tebe, ty calote,“ osopil jsem se na něho.

Neviditelná, ale velmi hmotná noha mě kopla do slabin. „Pamatuj, kde je tvé místo, otroku!“ zařval.

Vrhl jsem se kupředu a šťastnou náhodou se mi podařilo toho chlapíka chytit. Levou rukou jsem ho držel za řemení a pravou jsem rychle nahnal jeho obličej. Poté jsem mu zasadil sevřenou pěstí do brady děsivou ránu, která ho musela odhodit přes půlku náměstí.

„Tohle tě naučí kopat do muže, který tě nevidí!“ ulevil jsem si.

„Motus tě kopl?“ zvolal sladký hlas, jenže teď už tak sladký nebyl. Byl rozčilený a šokovaný. „Měla jsem dojem, že jsi ho uhodil – a doufám, že jsi to udělal.“

„Udělal,“ potvrdil jsem, „a myslím, že bys měla zjistit, jestli je někde nablízku doktor.“

„Mote, kde jsi?“ vykřikla.

Neozvala se žádná odpověď. Motus musel zhasnout jako světlo. Zakrátko jsem však zaslechl kletbu a jakýsi drsný hlas zvolal: „Co jsi zač, že se tady povaluješ na náměstí?“ Jak se zdálo, někdo právě o Mota zakopl.

„To musí být Motus,“ obrátil jsem se směrem, odkud předtím přicházel ženský hlas. „Měla bys ho dát raději odnést.“

„Co se mě týče, může si tam klidně shnít,“ odpověděl mi hlas, jenž slyšitelně slábl. Téměř vzápětí jsem viděl, jak se ve vstupu jedné chodby zhmotnila dívčí postava. Podle narovnaných zad jsem usoudil, že je to rozzlobená dívka, a pokud se dalo podle těchže zad odhadnout, pak i dívka půvabná – každopádně měla kouzelný hlas a dobré srdce. Možná že všichni Invakové nebyli tak špatní lidé, jak to zpočátku vypadalo.

4.

„Způsob, jak sis to vyřídil s Motem, byl dokonalý,“ ozval se vedle mne jakýsi hlas. Už jsem se ani neunavoval tím, abych se otáčel. Jaký to mělo smysl, když nakonec člověk stejně nikoho neviděl? Ale když pak hlas pokračoval: „Vsadím se, že bude v bezvědomí alespoň týden, ten špinavý invakský calot,“ přece jen jsem se otočil, neboť bylo jasné, že žádný Invak by takovou poznámku nepřenesl.

Nedaleko ode mne byl ke stromu připoután jiný rudý muž. (Je zvláštní, že tady, na Barsoomu, o sobě vždycky uvažují jako o rudém muži – i když zase ne tak divné, protože až na barvu kůže jsem ve svém nitru stejný jako oni, co se myšlení, citů a pocitů týče. Už o sobě ani nepřemýšlím jako o Virgiňanu, tak hluboká je má láska k planetě, již jsem adoptoval.)

„Poslyš, kde ty ses tady vzal?“ zeptal jsem se ho. „Patříš snad také k těm neviditelným?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl mi muž. „Jsem tady celou tu dobu. Když tě přivedli, asi jsem právě spal za svým stromem, ale lidé, kteří se u tebe zastavovali a povídali si, mě nakonec probudili. Slyšel jsem, jak jsi té dívce řekl, že se jmenuješ Dotar Sojat. To je opravdu podivné jméno na rudého muže. Já se jmenuji Ptor Fak a jsem ze Zodangy.“

Ptor Fak! Teď jsem si na něj vzpomněl. Byl to jeden ze tří bratří Ptorů, s nimiž jsem se kdysi spřátelil, když jsem se chystal proniknout do Zodangy při hledání Dejah Thoris. Nejprve jsem zaváhal, zda mu mám prozradit svou totožnost, ale jelikož jsem věděl, že je to čestný muž, chystal jsem se právě promluvit, když najednou vykřikl: „U matky bližšího měsíce! Ty oči, ta kůže!“

„Psst!“ varoval jsem ho. „Nevím, co jsou ti lidé vlastně zač, a tak si myslím, že je lepší být zatím Dotar Sojatem.“

„Jestliže však nejsi Dotar Sojat, kdo jsi doopravdy?“ ozval se hlas u mého lokte. To je ta největší potíž s neviditelností. Kdokoliv se k vám může připlížit na dosah ruky, poslouchat, co povídáte, nebo vám vrazit nůž do žeber, a vy si toho všimnete, až když už je pozdě.

„Jsem sultán ze Swatu,“ odpověděl jsem a použil první jméno, které mi slina přinesla na jazyk.

„Co je to sultán?“ vyslychal mě hlas dál.

„Jeddak jeddaků,“ odpověděl jsem.

„Jaké země?“

„Swatu.“

„Nikdy jsem o Swatu neslyšel,“ znejistěl hlas.

„No, takže když už je to venku, mohl bys skočit za svým jeddákem a oznámit mu, že má tady na dvorku přikovaného sultána.“

Hlas musel odejít, protože už se neozval. Ptor Fak se rozesmál. „Vidím, že bude alespoň trochu veseleji, když jsi tady,“ řekl. „Má nejhlubší úcta a poděkování tomu ze tvých ctihodných předků, po němž jsi zdědil smysl pro humor. To je poprvé, co jsem se zasmál ode dne, kdy mě zajali.“

„A jak dlouho už tady jsi?“

„Několik měsíců. Zkoušel jsem nový motor, který jsme v Zodanze vyvinuli, a pokoušel jsem se vytvořit časový rekord v obletu Barsoomu po rovníku. Samozřejmě že tohle pitomé místo nejenže musí ležet přímo na rovníku, ale ještě ke všemu leželo rovnou pode mnou, když mi motor vysadil. A jak ses sem dostal ty?“

„Právě se mi podařilo uprchnout z Pankoru, odkud jsem zachránil Llanu, dceru Gahana z Gatholu, a byli jsme na cestě do Helia, abychom se vrátili zpět na sever s flotilou a udělili Hin Abtolovi pořádnou lekci. V letounu nebyla ani voda, ani potraviny, takže jsem přistál vedle lesa, abych nabral nějaké zásoby. Zatímco jsem byl v lese, jeden z Invaků, kterého samozřejmě Llana neviděla, vylezl na palubu a odletěl s ní sem do města. Dalších dvacet se mi vrhlo kolem krku a zajali mě.“

„Takže s tebou byla dívka! To je opravdu špatné. Nás asi zabijí, ale ji si každopádně ponechají.“

„Pnoxus řekl, že se mu zalíbila.“

„Pnoxus je calot a syn calota a vnuk calota,“ prohlásil Ptor Fak květnatě. Nic nemohlo jeddakova syna ocenit lépe.

„Co s námi udělají?“ zeptal jsem se. „Myslíš, že by se nám mohla naskytnout příležitost k útěku, kdy bychom mohli vzít s sebou i Llanu?“

„Dokud nás tady budou držet připoutané ke stromům, tak se nám asi těžko podaří uprchnout – a přesně to se mnou dělají od chvíle, kdy jsem jim padl do rukou. Myslím, že mají v úmyslu využít nás při nějakých hrách, ale nic bližšího o tom nevím. Podívej!“ zvolal se smíchem.

Pohlédl jsem směrem, kterým ukazoval, a spatřil jsem v ústí jedné

chodby dva muže, kteří odnášeli nehybné tělo.

„To je jistě Motus,“ zašklebil se Ptor Fak. „Obávám se, že z toho budeš mít nepříjemnosti,“ dodal a úsměv mu z tváře zmizel.

„No, myslím, že ať už mě potkají jakékoliv nepříjemnosti, stálo to za to. Bylo to totéž, jako kdyby kopl slepce. Tu dívku to rozzlobilo skoro jako mě. Musí to být skvělé děvče. Rojas – moc pěkné jméno.“

„Jméno šlechticny,“ zabručel Ptor Fak.

„Ty ji znáš?“

„To ne, ale podle koncovek jejich jmen poznáš, jestli jsou nebo nejsou šlechtici, a podle začátků zase, zda jsou z královské krve. Jména šlechticů končí na ‚us‘ a jména šlechticů na ‚as‘. U královských rodin jsou koncovky stejné, ale jména začínají dvěma souhláskami, jako Pnoxus nebo Ptantus.“

„To znamená, že je Motus šlechtic,“ řekl jsem.

„Bohužel, a to je právě to, proč se bojím, aby to s tebou špatně nedopadlo.“

„Poslyš,“ zeptal jsem se ho, „nevíš náhodou, jakým způsobem ze sebe dělají neviditelné?“

„Vyvinuli nějakou látku, která jim dává neviditelnost asi na den – je to jakási tableta. Pokud tomu dobře rozumím, tak ji polykají každý den ráno, aby měli jistotu, že budou neviditelní, kdyby náhodou museli vyjít z města. Trvá zhruba hodinu, než látka zabere, a kdyby na město zaútočil nepřítel, špatně by to s nimi dopadlo, pokud by museli bojovat a zůstali by viditelní.“

„Jaké tady mohou mít nepřátele?“ nechápal jsem. „Kandus mi řekl, že se jich bojí dokonce i zelení.“

„Někde v lese je další město, obývané vzdálenými příbuznými zdejších lidí,“ vysvětloval Ptor Fak. „Jmenuje se Onvak a jeho obyvatelé rovněž ovládají tajemství neviditelnosti. Občas Onvakové zaútočí na Invak, nebo leží v záloze a čekají na invakské lovecké výpravy, které se tu a tam vydávají na lov do pralesa.“

„Řekl bych, že to musí být pěkně obtížné, bojovat, když člověk nevidí ani přítele, ani nepřítel,“ mínil jsem.

„To jistě, ale pokud vím, většinou nedojde téměř k žádným ztrátám, i když se občas podaří chytit nějakého zajatce. V posledním boji zajali Invakové dva, a když je pak přivedli do města, zjistili, že jsou to dva jejich muži. Nikdy nevědí, kolik lidí, třeba i vlastních, poranili nebo dokonce zabili. Prostě kolem sebe sekají na všechny

strany a Issus buď milostivá tomu, kdo se jim připlete pod ruku.“

Právě ve chvíli, kdy Ptor Fak dokončil svou řeč, cítil jsem, že se nějaké ruce chopily okovu, který jsem měl kolem kotníku. Někdo odemkl zámek a okov spadl.

„Pojď se mnou, otroku,“ ozval se hlas. Pak mě kdosi vzal za paži a vedl mě ke vchodu do jedné z krytých chodeb nebo snad ulic města.

V okamžiku, kdy jsme vešli dovnitř, jsem po svém boku uviděl válečníka a zjistil, že jich několik kráčí před námi i za námi. Vedli mě chodbami a přes další dvě náměstí, kde mi samozřejmě okamžitě zmizeli z očí a já zdánlivě kráčet sám – pouze stisk na mé ruce dokazoval, že tomu tak není. Přivedli mě do velké síně, kde byla celá řada lidí. Stáli okolo mohutného stolu, za nímž seděl zamračený muž s divokou tváří.

Před stolem mě zastavili. Muž si mě nějakou chvíli mlčky prohlížel. Jeho řemení byla výjimečně skvělá práce, kůže byla nádherně rytá a vykládaná drahými kameny. Rukojeť jeho meče, kterou jsem viděl nad deskou stolu, byla očividně ze zlata a i ona byla vykládána vzácnými kameny Barsoomu, jež se nedají lidským jazykem dostatečně popsat, neboť pro ně nemáme srovnání. Nad čelem měl posazenou čelenku z ryté kůže, která měla v přední části z drahokamů sestavené barsoomské hieroglyfy označující jeddaka. Takže tohle byl Ptantus, jeddak Invaku. Cítil jsem, že jsme s Llanou nemohli upadnout do horších rukou.

5.

Ptantus se na mě zadíval tak zuřivě, že jsem si byl jistý, že se mě pokouší vystrašit. Zdá se, že to je způsob, kterým se většina násilníků, surovců a tyranů pokouší zlomit morálku svých obětí, než je zničí. Jenže na mě to neudělalo celkem žádný dojem, a proto jsem se poddal zlomyslné touze ho popíchnout. Odvrátil jsem od něj pohled a začal se s líčeným zájmem rozhlížet po velkém sále. Myslím, že to na něj bylo trochu silné, protože udeřil pěstí do stolu a naklonil se kupředu.

„Otroku!“ skoro křičel. „Věnuj mi pozornost!“

„Zatím jsi ještě nic neřekl,“ připomněl jsem mu. „Až řekneš něco, co bude stát za to, rád si to vyslechnu, ale křičet na mě nemusíš.“

Vztekle se otočil na jednoho z důstojníků. „Už nikdy se neodvažuj přivést přede mne vězně, který nebude poučen, jak se má chovat v přítomnosti jeddaka!“

„Vím, jak se mám chovat v přítomnosti jeddaka,“ přerušil jsem ho klidně. „Setkal jsem se s největšími jeddaky Barsoomu a choval jsem se k nim právě tak jako ke každému jinému člověku – jak si zasloužili. Je-li muž vznešený i ve svém srdci, má mou úctu, je-li neotesanec, pak samozřejmě nikoliv.“

Narážka byla zcela zřejmá a Ptantus zrudl. „Dost těch tvých drzostí,“ prohlásil. „Řekli mi, že jsi muž, který dělá neustálé potíže, že jsi po svém zajetí způsobil princí Pnoxovi spoustu nepříjemností a že jsi uhodil a vážně poranil jednoho z mých šlechticů.“

„Ten člověk může mít titul,“ přikývl jsem, „ale šlechtic to není. Kopl mě, když byl neviditelný – bylo to totéž, jako kdyby kopl slepce.“

„To je pravda,“ ozval se kousek za mnou dívčí hlas. Obrátil jsem se, protože to promluvila Rojas.

„Ty jsi viděla, jak se to stalo, Rojas?“ zeptal se Ptantus.

„Ano. Motus mě urazil a tenhle muž, Dotar Sojat, ho za to pokáral. Pak ho Motus kopl.“

„Je to pravda, Mote?“ otázal se Ptantus a přesunul pohled na někoho, kdo stál rovněž za mnou, ale na druhé straně. Znovu jsem se otočil a podíval se na Mota, jehož tvář byla napůl ukryta v obvazech. Byl na něj smutný pohled.

„Ten otrok dostal, co si zasloužil,“ zavrčel vztekle. „Má nevymáchanou hubu plnou drzostí.“

„Plně s tebou souhlasím,“ přikývl Ptantus, „a až nadejde čas, zemře. Jenže teď jsem ho sem nedal přivést, abych ho soudil. Já, jeddak, si dělám vlastní úsudek a na základě toho rozhoduji. Nepotřebuji k tomu žádné důkazy ani svědectví. Poslal jsem pro něj, protože mi o něm důstojník lovecké skupiny tvrdil, že dokáže vyskočit třicet stop do výšky. Jestli to skutečně umí, pak si myslím, že by nebylo špatné nějakou dobu si ho ponechat pro pobavení.“

Nedokázal jsem se ubránit úsměvu, neboť to byla má schopnost vyskočit tak vysoko, co mi zachránilo život ve chvíli, kdy jsem se poprvé objevil na Barsoomu. Tenkrát jsem byl zajat skupinou zelených Tharků a Tars Tarkas mi přikázal „sak“ – skákat – pro pobavení Lorquase Ptomela, jeda. Dnes mi totéž umění mělo vynést alespoň

krátký odklad smrti.

„Čemu se směješ?“ zamračil se Ptantus. „Ty na tom snad vidíš něco směšného? Ted' vyskoč, a rychle!“

Podíval jsem se ke stropu. Byl necelých patnáct stop vysoko. „To bude jen takový malý poskok,“ řekl jsem.

„Dobrá, tak poskoč!“

Otočil jsem se a podíval se za sebe. Mezi mnou a vstupními dveřmi, jež ode mne byly vzdáleny zhruba dvacet stop, byl hustý dav lidí. Díky své síle a menší přitažlivosti Marsu jsem je nyní snadno přeskočil. Mohl jsem pak vyrazit ze dveří, vyskočit na střechu města a uprchnout – a byl bych to udělal, nebýt toho, že Llana z Gatholu byla v tomto městě pořád ještě vězněm.

Síň naplnily užaslé výkřiky přítomných při této pro ně úžasné ukázce síly a hbitosti, a když jsem se stejným skokem vrátil zpět, ozval se mnohočetný aplaus.

„Co ještě umíš?“ vyptával se mě Ptantus.

„Dokážu udělat s mečem v ruce hlupáka z Mota a každého, kdo se mi postaví,“ odpověděl jsem mu, „stejně jako to dokážu v zápase s kýmkoliv, pokud se ovšem utkáme pod světly, abych na něj viděl.“

Ted' se Ptantus kupodivu rozesmál. „Možná že tě to doopravdy nechám zkusit, až mě přestaneš bavit,“ prohlásil, „protože Motus tě bezpochyby zabije. Na celém Barsoomu pravděpodobně neexistuje lepší šermíř než vznešený Motus.“

„Rád se s ním při tom pokusu setkám,“ odvětil jsem, „a slibuji ti, že až ho zabiju, budu skákat stejně dobře jako ted'. Ale jestli chceš opravdu vidět pořádné skoky,“ pokračoval jsem, „vezmi mě a tu dívku, kterou jste zajali se mnou, před hradby města a my vám ukážeme něco, co skutečně stojí za to.“ Kdyby se mi podařilo se dostat i s Llanou z města, věděl jsem, že by se nám povedlo uprchnout. Byl jsem si totiž jistý, že bych byl rychlejší než kterýkoliv z nich, i kdybych Llanu musel nést.

„Odved'te ho zpátky a zamkněte ho,“ obrátil se Ptantus k vojákům. „Pro dnešek jsem toho viděl a slyšel dost.“ Odvedli mě tedy zpět na nádvoří a připoutali k mému stromu.

„Tak co?“ zajímal se Ptor Fak, když usoudil, že strážce odešly. „Jaké to bylo?“

Vyprávěl jsem mu všechno, co se odehrálo v jeddakově přítomnosti, a on řekl, že doufá, že mi jeddak skutečně poskytne příležitost

bít se s Motem. Ptor Fak znal mé šermířské umění a nepochyboval ani v nejmenším, jak souboj dopadne.

Toho večera po setmění za mnou přišel hlas a sedl si vedle mě. Byl to Kandus.

„Bylo dobře, že jsi dnes předvedl Ptantovi, jak umíš skákat,“ řekl. „Ten starý ďábel si myslel, že mu Pnoxus lhal, a kdyby se bylo ukázalo, že to nedokážeš, dal by tě okamžitě zabít. A dal by tě zabít nějakým velmi odporným způsobem, jak to dělá se všemi, kdo v něm vzbudí nelibost nebo vztek.“

„Doufám, že se mi ho podaří ještě nějaký čas bavit,“ přikývl jsem.

„Jenže konec je nevyhnutelný,“ pokračoval Kandus. „Je-li tady ovšem něco, čím bych ti zpříjemnil tvé zajetí, rád to udělám.“

„Hodně bys mi pomohl, kdybys mi řekl, co se stalo s tou dívkou, kterou jste zajali se mnou.“

„Ta je zavřena v oddělení pro otrokyně. To je na druhé straně města za palácem. Vidíš, tam za těmi věžičkami.“

„Co si myslíš, že s ní bude?“

„Hádají se o ni Ptantus s Pnoxem,“ odpověděl. „Pořád se o něco hádají, nenávidí jeden druhého. Protože ji chce Pnoxus, nechce mu ji Ptantus dát, takže je prozatím v bezpečí. Ale už musím jít,“ dodal o chvíli později a podle směru, odkud přicházel jeho hlas, jsem poznal, že vstal. „Kdybys něco potřeboval, nestyď se mi to říci.“

„Je tady taková věc,“ zaváhal jsem. „Velmi bych ocenil, kdybys mi mohl přinést kus drátu.“

„Na co chceš drát?“ nechápal.

„Abych si ukrátil čas,“ vysvětloval jsem mu. „Ohýbám si ho do různých tvarů, dělám z něj malé postavičky nebo ornamenty a bavím se tak. Nejsem zvyklý být přivázan ke stromu a čas mi tu strašně pomalu ubíhá.“

„To chápu,“ souhlasil Kandus. „Rád ti přinesu kus drátu. Jsem za chvíli zpět a zatím na shledanou.“

„Máš štěstí, že sis tady už udělal přítele,“ ozval se od svého stromu Ptor Fak. „Já jsem zde několik měsíců a ještě jsem se s nikým neseznámil.“

„Myslím, že za to vděčím těm svým skokům,“ uvažoval jsem. „Vlastně už mi i dříve několikrát posloužily.“

Netrvalo dlouho a Kandus se skutečně vrátil s kusem drátu. Poděkoval jsem mu a on odešel.

Byla noc a na nebi svítily oba měsíce. Jejich měkké světlo zalévalo nádvoří a svit rychlé Thurie měnil stíny na rudém trávníku jako v kouzelném kaleidoskopu.

Naše řetězy byly dost dlouhé na to, abychom mohli sedět s Ptor Fakem bok po boku, a já věděl, že jeho zvědavosti nedá spát ten kus drátu, o nějž jsem požádal a který teď viděl v mých rukou. Nakonec už se neudržel. „Co chceš dělat s tím drátem?“

„Nebudeš tomu věřit,“ odpověděl jsem mu, ale pak jsem se odmlčel, protože jsem vycítil přítomnost třetí osoby, která musela stát velmi blízko, „co všechno se dá podniknout s kusem drátu.“

6.

I kdybych měl žít v Invaku až do konce svého života, nikdy bych si nedokázal zvyknout na tuhle neviditelnou a nečekanou přítomnost nějaké osoby ani na myšlenku, že stojí opodál a poslouchá všechno, co si s Ptor Fakem povídáme.

Nakonec jsem na paži ucítil hebkou ruku a pak se ozval tentýž sladký hlas, který už jsem znal. „To jsem já, Rojas.“

„Jsem rád, že jsi přišla,“ usmál jsem se směrem k hlasu. „Doufal jsem, že budu mít příležitost poděkovat ti za to, jak jsi dnes před Ptantem svědčila v můj prospěch.“

„Obávám se, že ti to příliš nepomohlo,“ odvětila. „Ptantus mě nemá rád.“

„Proč by tě neměl mít rád?“

„Pnoxus mě chtěl za družku a já ho odmítla, ale přestože Ptantus Pnoxa nemá rád, byla jeho otcovská pýcha přece jen uražena a od té doby stíhá nemilostí celou naši rodinu.“ Přistoupila ke mně blíže a já cítil její vlhkou paži, kterou se o mě opírala. „Dotar Sojate,“ řekla, „přála bych si, abys byl Invak a mohl tady navěky zůstat v bezpečí.“

„To jsou od tebe krásná slova, Rojas,“ potřásl jsem hlavou, „ale obávám se, že se mnou Osud zamýšlí něco jiného.“

Hebká paže se mi ovinula kolem ramen. Do chřípí mi vnikla jemná vůně, která mi ohlásila její přítomnost už odpoledne, a já cítil na tváři její vlhký dech. „Chtěl bys tady zůstat, Dotar Sojate...“ zašeptala, na chvíli se odmlčela a pak dodala: „...se mnou?“

Situace začínala být trapná. Bylo vidět, že dokonce i Ptor Fak je v rozpacích, a to se mu ještě kolem krku nevinuly žádné neviditelné

paže. Poznal jsem jeho rozpaky podle toho, že poodešel na celou délku svého řetězu ode mne. Samozřejmě že dívku neviděl o nic víc než já, ale stejně jako já slyšel její slova, a protože byl gentleman, odsunul se, jak nejdále to šlo, a usedl daleko za svůj strom zády k nám. Když vám za měsíčního světla vyznává lásku půvabná dívka, je to jistě romantické, ale když je ta dívka neviditelná, je to, jako kdyby vám lásku vyznával duch – i když vás musím ujistit, že na dotek Rojas jako duch nevypadala ani v nejmenším.

„Neodpověděl jsi mi, Dotar Sojate,“ naléhala.

Vždycky jsem miloval jen jedinou ženu – svou nedostižnou Dejah Thoris. Nemám také oproti mnohým mužům ve zvyku pobíhat kolem a předstírat lásku k té či oné, jen abych získal nějaké výhody. Takže, jak se teď často říká, prostě jsem v tom „lítal“. Také se říká, že v lásce a ve válce je dovoleno všechno, a co se mě týkalo, byl jsem s Invakem ve válce. Tady byla dívka z nepřátelského tábora a já teď mohl jedinou odpovědí získat její lásku nebo trpkou nenávisť. Je pravděpodobné, že kdybych byl v téhle situaci sám, nepřemýšlel bych ani chvíli, avšak já měl neustále na mysli osud Llany z Gatholu, a proto jsem začal taktizovat.

„Nezáleží na tom, jak rád bych byl s tebou, Rojas,“ odpověděl jsem. „Vím, že je to nemožné. Budu tady sloužit jen k pobavení vašeho jeddaka a pak nás smrt rozdělí navěky.“

„Ne, to ne, Dotar Sojate!“ zvolala a přitiskla svou tvář k mé. „Ty nesmíš zemřít – protože já tě miluji!“

„Ale Rojas!“ žasl jsem. „Jak můžeš milovat muže, kterého znáš jen několik hodin a kterého jsi viděla vlastně pouhých několik minut?“

„Věděla jsem, že tě miluji, v okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila,“ odvětila, „a viděla jsem tě mnohem déle než několik minut. Od chvíle, kdy jsem tě spatřila poprvé, jsem byla skoro neustále na náměstí a dívala se na tebe. Znáám každý výraz tvé tváře. Viděla jsem tvou zlost i úsměv, zamyšlení i přátelství ve tvých očích. Kdybych tě znala celý život, nemohla bych tě poznat lépe. Polib mě, Dotar Sojate!“ žadonila. A já pak udělal něco, za co se pravděpodobně budu dlouho stydět. Objal jsem Rojas a políbil ji.

Drželi jste někdy v náručí ducha a líbali jste ho? Nerad, ale musím přiznat, že to nebyla právě nepříjemná zkušenost. Rojas se ke mně přitiskla a líbala mě s takovou vášní, že jsem se cítil zmatený a v

rozpacích.

„Ach, kdybychom takhle mohli zůstat navěky,“ zašeptala Rojas.

Osobně jsem si myslel, že jakkoliv to bylo příjemné, bylo by to asi poněkud nepohodlné, neku-li nepraktické. Přesto jsem jí odpověděl: „Snad za mnou zajdeš častěji, než zemřu.“

„Ne, nemluv o smrti!“ zarazila mě.

„Vždyť víš, že Ptantus mě dá nakonec stejně zabít – pokud se mi nepodaří utéci.“

„Útěk!“ To slovo sotva vydechla.

„Obávám se, že útěk je tady nemožný,“ dodal jsem a pokoušel se, aby má slova zněla, jako když jsem se vzdal veškeré naděje.

„Útěk!“ opakovala. „Kdybych tak mohla utéci s tebou!“

„Proč ne?“ nadhodil jsem. Když už jsem zašel tak daleko, bylo jedno, co udělám dál, abych osvobodil Llanu ze zajetí.

„Ano, proč ne?“ opakovala Rojas. „Ale jak?“

„Kdybych se mohl stát neviditelným...“ napovídal jsem jí.

Chvilku o tom přemýšlela a pak řekla: „To by byla zrada. Znamenalo by to smrt, kdyby mě chytili, velmi ošklivou smrt.“

„To od tebe nemohu žádat,“ zavrtěl jsem hlavou a cítil se jako odporný pokrytec, protože jsem věděl, že právě to bych od ní žádal, kdybych věděl, že to udělá. Klidně bych obětoval životy všech obyvatel Invaku včetně svého, pokud by to znamenalo svobodu pro Llanu.

Byl jsem v úzkých, a když je muž v úzkých, uchýlí se k různým trikům, aby dosáhl svého.

„Jsem zde velmi nešťastná,“ ozvala se po chvilce Rojas, v naprostě pochopitelném a lidském pokusu se ospravedlnit. „Samozřejmě, kdyby se nám to podařilo, už by nezáleželo na tom, kdo by se dozvěděl, co jsem udělala, protože už by nás nikdy nenašli. Oba bychom byli neviditelní a spolu bychom utekli do tvé země.“ Plánovala to skvěle.

„Víš, kde je ten letoun, v němž přivezli tu zajatou dívku?“

„Jistě, stojí na střeše paláce.“

„To by naši situaci velmi zjednodušilo,“ oznámil jsem jí. „Kdybychom byli všichni neviditelní, snadno bychom se k němu dostali a prostě bychom odletěli.“

„Co myslíš tím ‚všichni‘?“ zpozorněla.

„Rád bych s sebou vzal Ptor Faka,“ odpověděl jsem opatrně, „a

Llanu z Gatholu, která byla zajata se mnou.“

Rojas ztuhla a její paže sklouzly z mého krku. „Tu holku ne!“ řekla.

„Ale Rojas, já ji musím zachránit,“ naléhal jsem. Žádná odpověď. Chvilku jsem vyčkával a pak jsem zavolał: „Rojas!“ Neodpověděla a za okamžik jsem viděl, jak se jedním tunelem vzdaluje štíhlá dívčí postava s pyšně pozvednutou hlavou. Z celého jejího zjevu vyzařovala uražená ženská pýcha.

7.

Po Rojasině odchodu jsem propadl zoufalství. Kdyby byla chvilku počkala, byl bych jí všechno vysvětlil a mohli jsme všichni čtyři snadno uprchnout. Přiznám, že jsem se nikdy nevyznal v náladách a myšlenkách žen, ale cítil jsem, že se Rojas už nevrátí. Bylo to jako podle veršů z *Truchlící nevěsty*: „Nebesa neznají tu nenávist, v níž promění se láska zrazená, ni peklo zuřit nedokáže, co žena zhrzená.“

Přesto jsem se nevzdával naděje docela – nikdy se nevzdávám. Místo truchlení a sebevyčítání jsem se s oním kusem drátu, který mi donesl Kandus, pustil do práce na zámku svých okovů. Ptor Fak se přisunul blíž a se zájmem mě pozoroval. Seděl jsem obličejem ke svému stromu a nahýbal se kupředu. Ptor Fak stál nade mnou a také se skláněl, protože pochopil, o co se snažím, a kryl mě před případnými nezvanými pohledy. Doufali jsme jen, že takhle pozdě v noci a v šeru, které na nádvoří vládlo, tady kromě nás nikdo není.

Konečně se mi podařilo vytvořit ten správný tvar a pak už trvalo jen několik vteřin, než jsem otevřel okovy i Ptor Fakovi. Sotva jsem to učinil, ozval se za našimi zády hlas:

„Co to děláte? Proč nespíte?“ dotazoval se.

„Jak můžeme spát, když nás neustále někdo obtěžuje?“ odsekl jsem a ukryl svůj vzácný kus drátu.

„Vstaňte,“ příkazoval hlas, a když jsme vstali, oběma nám spadly okovy z nohou.

„Tušil jsem to,“ zesílil hlas. Pak jsem viděl, jak se kousek drátu zvedl se země a zmizel. „Jsi velmi chytrý, ale nemyslím si, že by Ptantus, až se o tomhle doslechne, tvou chytrost nějak obdivoval. Pošlu sem strážu, aby vás měly od této chvíle neustále pod dozorem.“

„Všechno se to hatí,“ oznámil jsem Ptor Fakovi o chvilku později,

když jsem viděl do jedné z chodeb vstoupit válečníka. Doufal jsem, že je to ten, který s námi právě mluvil, a žádny další že v okolí není.

„Zdá se to beznadějně, že?“ konstatoval Ptor Fak.

„Ne,“ řekl jsem podrážděně. „Ne, dokud žiji.“

Následujícího odpoledne za mnou přišel Kandův hlas a sedl si vedle mě. „Tak jak se máš?“ zeptal se.

„Hrozně,“ odpověděl jsem.

„Jak to?“

„To ti nemohu říci, protože tady někde pravděpodobně stojí stráž a ta poslouchá každé slovo z toho, co si povídáme.“

„Nikdo tady není, jen my,“ uklidňoval mě Kandus.

„Jak to víš?“ zajímal jsem se. „Vždyť tví lidé jsou pro tebe stejně neviditelní jako pro mě.“

„Naučili jsme se vycítit přítomnost jiných osob,“ prozradil mi. „Prostě to poznáme, ale jak, to ti nedovedu vysvětlit.“

„Jak to děláte, není důležité,“ řekl jsem, „pokud jsi si jistý, že nás nikdo neposlouchá. Budu k tobě naprosto upřímný. Podařilo se mi odemknout Ptor Fakova i svá pouta. Někdo nás při tom viděl a vzal mi ten kus drátu, který jsi mi dal.“ Co už jsem Kandovi neřekl, bylo, že jsem drát rozlomil napůl a druhou polovinu mám pořád ještě schovanou ve svém váčku. Někdy je zbytečné říkat i příteli všechno, co víme.

„Jak jsi mohl doufat, že uprchneš, i když sis odstranil okovy?“ žasl.

„To byl jen první krok,“ pravil jsem. „Neměli jsme žádný přesný plán, ale bylo nám jasné, že dokud jsme v okovech, je útěk skutečně nemožný.“

Kandus se zasmál. „Na tom něco je,“ přiznal a pak chvilku mlčel. „Ta dívka, co ji zajali s tebou...“

„Co je s ní?“

„Ptantus ji dal Motovi,“ odpověděl. „Stalo se to všechno velmi náhle. A proč, to nikdo neví, jelikož Ptantus nemá Mota nijak v lásce.“

Jestliže Kandus nevěděl, proč se to stalo, já si byl skoro jistý, že to vím. Viděl jsem v tom Rojasinu ruku a ruku onoho zelenookého d'áb-la – žárlivosti, což je krutá bestie. „Udělal bys pro mě ještě něco, Kande?“

„Rád, pokud to bude možné.“

„Snad to bude vypadat jako velmi hloupá prosba, a neptej se mě, proč tě o to prosím, ale zajdi za Rojas a řekni jí, že Llana, ta dívka, která byla se mnou zajata, je dcerou mé dcery.“ Vám, obyvatelům Země, se jistě bude zdát divné, že by se Rojas mohla zaplést s dědečkem, ale nezapomínejte, že Mars není Země a že nejsem jako ostatní pozemšťané. Nevím, jak jsem starý. Své dětství si nepamatuji. Mám prostě dojem, že jsem existoval vždycky a vždycky jsem vypadal stejně – tak jako v době, kdy jsem bojoval v občanské válce – jako muž kolem třicítky. Navíc tady, na Barsoomu, kde je přirozená délka života kolem tisíce let a lidé nevykazují známky stáří až do doby těsně před smrtí, se věkové rozdíly naprosto stírají. Na Barsoomu se můžete zamilovat do překrásné dívky a podle okolností se může ukázat, že je jí sedmnáct nebo také sedm set let.

„Tomu samozřejmě nerozumím,“ přiznal Kandus, „ale udělám, co chčeš.“

„A ještě jednu laskavost,“ pokračoval jsem. „Ptantus mi napůl slíbil, že mě nechá bojovat s Motem, a ujistil mě, že mě Motus zabije. Existuje tady nějaká možnost, že by se ten souboj uskutečnil dnes?“

„On tě ale zabije,“ řekl Kandus.

„Na to jsem se tě neptal.“

„Nevím, jak by se to dalo zařídit.“

„Poslyš, jestli je v Ptantovi jen trochu hráčské krve a rád se tu a tam o něco vsadí, vsaď se s ním, že pokud se mnou bude Motus bojovat ve své viditelné podobě, nejenže mě nezabije, ale že já dokážu zabít Mota, kdykoliv si to budu přát.“

„Jenže to nedokážeš,“ odporoval mi Kandus. „Motus je nejlepším šermířem celého Barsoomu. Budeš zabit a já přijdu o své peníze.“

„Jak bych tě jen přesvědčil?“ uvažoval jsem nahlas. „Vím, že dokážu Mota v souboji zabít. Kdybych měl něco cenného, dal bych ti to, abych pojistil tvé peníze.“

„Já mám něco cenného,“ ozval se Ptor Fak, „a klidně vsadím na Dotar Sojata nejen to, ale všechno, co ještě najdu po kapsách.“ Sáhł do svého váčku a vytáhl z něj nádherný, drahokamy zdobený medailon. „Tohle,“ obrátil se směrem ke Kandovu hlasu, „je poklad i pro jeddaka. Vezmi si to a vsaď hodnotu toho šperku na Dotar Sojata.“

Medailon vzápětí zmizel ve vzduchu a bylo jasné, že Kandus natáhl ruku a vzal si ho.

„Musím jít dovnitř a prozkoumat ho, protože teď, když se stal ne-

viditelným, na něm nic nepoznám. Vrátím se brzy.“

„To je od tebe velmi laskavé, Ptor Faku,“ řekl jsem. „Ten šperk musí mít nezměrnou hodnotu.“

„Jeden z mých vzdálených předků byl jeddak,“ vysvětloval Ptor Fak. „Medailon byl jeho a je v naší rodině už tisíce let.“

„Musíš si být opravdu jist mým šermířským uměním,“ usmál jsem se.

„To také jsem,“ přikývl, „ale i kdybych si jím tak jistý nebyl, udělal bych totéž.“

„Teď promluvilo přátelství,“ řekl jsem, „a nesmírně si toho vážím.“

„Jeho cena musí být nesmírná,“ ozval se mi najednou po boku hlas a já věděl, že se Kandus vrátil. „Okamžitě půjdu a zjistím, jak by se to dalo s tím soubojem zařídít.“

„Nezapomeň prosím vyřídit Rojas, oč jsem tě žádal,“ připomněl jsem mu.

8.

Kandus odešel a čas se nekonečně vlekl. Odpoledne uběhlo a už se tak připozdilo, že jsem si byl jistý, že náš plán nevyšel. Seděl jsem u svého stromu a zasmušile přemýšlel o osudu, který už v nejbližších hodinách potká Llanu z Gatholu. Věděl jsem, že se zabije, a nedokázal jsem té tragédii zabránit. Zatímco jsem se brodil hlubinami zoufalství, dotkla se mé paže hebká ruka a ozval se něžný hlas: „Proč jsi mi to neřekl hned?“

„Nedala jsi mi možnost,“ odpověděl jsem. „Prostě jsi ode mě utekla a nedala mi možnost ti cokoliv vysvětlit.“

„Odpusť,“ omlouvala se. „Je mi líto, že jsem Llaně tak ublížila a tebe jsem navíc odsoudila k smrti.“

„Jak to?“ nechápal jsem.

„Ptantus přikázal Motovi, aby s tebou bojoval a zabil tě.“

Objal jsem Rojas a políbil ji. Nedokázal jsem se tomu ubránit, protože jsem byl skutečně šťastný. „Výborně!“ zvolal jsem. „I když si to asi v téhle chvíli neuvědomujete, prokázali jste mi s Kandem nesmírnou službu!“

„Co tím myslíš?“ užasla.

„Dali jste mi možnost utkat se s Motem v čestném souboji, takže

ted' vím, že Llana z Gatholu bude zase v bezpečí – alespoň pokud jde o Mota.“

„Motus tě zabije,“ trvala na svém Rojas.

„Budeš u toho, až se bude souboj odehrávat?“ zeptal jsem se.

„Nechci vidět tvou smrt,“ odmítla a těsněji se ke mně přitiskla.

„Nemusíš se vůbec ničeho bát, nebudu zabít. A Motus nejenže nedostane Llanu z Gatholu, ale už nikdy nedostane žádnou ženu.“

„Můžeš říci jeho přátelům, že mu klidně mohou začít kopat hrob,“ ušklíbl se spokojeně Ptor Fak.

„Jseš si tak jistý?“ ujišťovala se Rojas.

„Máme princeznu!“ rozesmál se Ptor Fak, což je na Barsoomu totéž, jako když vy v Americe říkáte „máme to v kapse“. Ten výraz je odvozen z marťanských šachů, jetanu, kde hra končí zajetím protivníkovy princezny.

„Doufám jen, že se nemýlíte,“ řekla Rojas. „Každopádně jste mi dodali alespoň trochu naděje a víry, i když není tak těžké Dotar Sojati uvěřit cokoliv.“

„Víš, kdy budu s Motem bojovat?“

„Dnes večer,“ sdělila mi Rojas, „v trůnním sále paláce a před celým dvorem.“

„A co se se mnou stane, když se mi podaří Mota zabít?“

„To bude také špatné,“ uvažovala Rojas. „Ptantus bude zuřit. Nejen že přijde o nejlepšího šermíře, ale zároveň o spoustu peněz, o které se vsadil. Ted' musím jít, protože už brzy bude čas.“ Viděl jsem, jak mi otevřela váček u pasu, něco do něj vhodila a byla pryč.

Podle způsobu, jakým to provedla, jsem věděl, že si nepřejí, aby si kdokoliv všiml, že se to stalo, natož aby zjistil, co mi to vlastně podstrčila. Proto jsem to nezačal okamžitě zjišťovat, obával jsem se totiž, že by někdo mohl stát nedaleko a pozorovat každý můj pohyb, a já bych jen vzbudil jeho podezření. Neustálé napětí, možnost, že mě stále někdo pozoruje a poslouchá každé mé slovo, byla k nesnesení a já začínal být nervózní jako kočka, která má sedm kot'at.

Po dlouhé chvíli se ozval Ptor Fak: „Co s ní uděláš?“

Věděl jsem, co má na mysli, protože toutéž otázkou jsem se v duchu obíral i já. „Jestli se nám z tohohle podaří vyváznout, vezmeme ji s sebou do Helia a nechám na Dejah Thoris, aby ji přesvědčila, že je tam spousta lepších mužů než já.“ Nebyla to první žena, která se do mě zamilovala, a nebylo by to poprvé, kdy by mě Dejah Thoris

vytáhla z podobných obtíží. Věděla totiž, že bez ohledu na to, kolik žen se do mě zamilovalo, ona je ta jediná, kterou miluji já.

„Jsi odvážný muž,“ konstatoval Ptor Fak.

„To říkáš proto, že neznáš Dejah Thoris,“ pravil jsem. „Není to tím, že jsem odvážný muž, ale tím, že je Dejah Thoris moudrá žena.“

To mě znovu přivedlo k myšlenkám na mou družku, i když se málokdy stává, že bych na ni vůbec nemyslel. Dovedl jsem si ji docela živě představit v našem mramorovém paláci v Heliu, obklopenou skvělými muži a ženami, kteří vždy plnili naše salóny. Cítil jsem ve své ruce její malou dlaň, jak jsme se dotýkali při vznešených barso-omských tancích, které tolik miluje. Viděl jsem ji v myšlenkách tak živě, jako kdyby stála přede mnou, a viděl jsem i Thuvii z Ptarthu a Carthorise a Taru z Helia a Gahana z Gatholu. Tu úžasnou skupinu dokonalých mužů a žen, spojenou poutem vzájemné lásky a příbuzenských svazků. Jaké vzpomínky to ve mně probouzelo!

Hebká ruka mě pohládila po tváři a hlas plný nervózního napětí mi zašeptal do ucha: „Žij! Musíš pro mě žít! Vráť se o půlnoci a musím tě tady najít!“ A byla pryč.

Z nějakého nepochopitelného důvodu její slova uklidnila mé nervy. Dodala mi sebevědomí a já začínal věřit, že už o půlnoci budu svobodný. Její opětovná přítomnost mi připomněla, že mi něco nenápadně vsunula do váčku na opasku, a proto jsem ho teď opatrně otevřel a zasunul do něj ruku. Prsty jsem nahmátl několik kuliček velikosti třešňových pecek a já věděl, že tajemství neviditelnosti je moje!

Posunul jsem se k Ptor Fakovi a s pomocí druhé poloviny drátu jsem mu odemkl okovy. Pak jsem mu podal jednu z kuliček, které jsem od Rojas dostal.

Naklonil jsem se mu až těsně k uchu. „Vezmi si tohle,“ zašeptal jsem. „Za hodinu budeš neviditelný. Přesuň se na vzdálený konec nádvoří a čekej. Až se vrátím, budu také neviditelný, a jakmile takhle zapískám, ohlas se mi.“ Zapískal jsem mu několik úvodních tónů z helijské hymny, což byl signál, který jsme s Dejah Thoris často používali.

„Rozumím,“ přikývl.

„Čemu rozumíš?“ zeptal se nějaký hlas.

U d'ábla! Už zase se tu potulovala neviditelná Nemesis, která mohla znovu zhatit všechny naše plány! Kolik toho asi ten chlapík vyslechl? Co viděl? V duchu jsem se zachvěl, neboť jsem se obával

odpovědi. Pak jsem však cítil, jak se někdo dotkl mého kotníku a mé lokvy se otevřely.

„No?“ ozval se znovu přísný hlas. „Co to bylo, čemu jsi rozuměl?“

„Právě jsem vysvětloval Ptor Fakovi,“ pravil jsem, „jakým způsobem zabiju Mota, a on mi řekl, že tomu dokonale rozumí.“

„Tak ty zabiješ Mota, ano?“ nadhodil posměšně hlas. „No, myslím, že budeš několik minut velmi překvapen a pak mrtev. Pojd' se mnou, tvůj souboj za chvíli začíná.“

Vydechl jsem si úlevou. To znamená, že ten chlapík neviděl ani neslyšel nic důležitého.

„Uvidíme se později, Ptor Faku,“ loučil jsem se.

„Tak na shledanou a hodně štěstí,“ odpověděl. Poté jsem v doprovodu stráže vstoupil do jednoho z tunelů a byl jsem na cestě do trůnního sálu Ptanta, jeddaka Invaku.

9.

„Tak ty si myslíš, bůhvíjak neumíš zacházet s mečem,“ ozval se po chvílce bojovník, který kráčel po mém boku a jehož jsem teď už i viděl.

„Jistě,“ přikývl jsem.

„No, myslím, že dnes večer dostaneš skutečně dokonalou lekci šermu. Bohužel ti to nebude moc platné, protože až tahle lekce skončí, budeš mrtev.“

„Ty skutečně umíš člověku dodat odvahu,“ ušklíbl jsem se. „Ale jestli se přátelíš s Motem, měl bys raději dodat odvahy jemu. Bude ji potřebovat.“

„Nepřátelím se s Motem,“ odpověděl. „Motus nemá přátele a nikdo ho nemá rád. Je to calot, a to bych se ještě měl calotům omluvit za to, že ho s nimi srovnávám. Doufám, že ho zabiješ, ale to je samozřejmě nemožné. Vždycky usmrtí svého soupeře, avšak podvádí. Dej si na něj pozor.“

„Chceš říci, že nebojuje fér?“

„Nikdo ho nikdy nenaučil, co to slovo znamená,“ postěžoval si muž.

„Dobrá, děkuji ti za varování,“ řekl jsem. „Doufám, že zůstaneš, abys viděl ten boj – možná budeš dost překvapený.“

„Pochopitelně si to nedám ujít,“ pravil. „Nezmeškal bych to ani za celý svět. Ale překvapen nebudu, prostě vím, co se stane. Bude si s tebou asi tak pět minut hrát a pak tě probodne. To Ptanta moc nepotěší, protože ten má rád dlouhé souboje.“

„Vážně?“ zajímal jsem se. „Dobrá, bude ho mít.“ To se i dokonale hodilo do mého plánu. Polkl jsem jednu kuličku neviditelnosti těsně předtím, než mi strážný sňal okov z nohy, a věděl jsem, že bude trvat asi hodinu, než zabere. Pravděpodobně by bylo velmi těžké natáhnout souboj na celou hodinu, ale doufal jsem, že získám nějaký čas tím, že oddálím jeho začátek. Už teď jsem se o to snažil – šel jsem, jen co noha nohu mine. Dvakrát jsem se zastavil a předstíral, že si šněruji sandály.

„Co se děje?“ zajímal se můj průvodce. „Proč jdeš tak pomalu? Máš strach?“

„Jsem vydešen k smrti,“ odpověděl jsem mu. „Každý mi říká, jak snadno mě Motus zabije. Myslíš si, že by někdo pospíchal na svou vlastní smrt?“

„No, ani ti to nemohu mít za zlé,“ souhlasil, „a nebudu tě honit.“

„Poslyš, někteří z vás Invaků jsou docela příjemní lidé,“ poznamenal jsem.

„Jistě,“ přikývl muž. „Máš nějaký důvod, proč si myslet něco jiného?“

„Mám. Pnoxus, Motus a Ptantus.“

Válečník se pobaveně usmál. „Myslím, že budeš pěkně mazaný chlapík,“ řekl, „když jsi je odhadl tak rychle.“

„Jak se zdá, nenávidí je kdekdo,“ pokračoval jsem. „Proč se jich nezbavíte? Já dnes večer začnu a zbavím vás Mota.“

„Možná že jsi dobrý šermíř,“ připustil válečník, „ale myslíš si o sobě příliš mnoho, a já ještě nepoznal mluvku a vychloubače, který by skutečně ‚dostal princeznu‘.“

„Já se nechlubím,“ bránil jsem se. „Jen ti sděluji fakta.“ Abych se přiznal, často se stává, že když mluvím o svém šermířském umění, dělá to na ostatní dojem, že se vychloubám, ale já ten pocit nemám. Víím, že jsem nelepším šermířem dvou světů. Bylo by ode mne hloupé šoupat nohou, cumlat si prst a tvrdit, že tomu tak není. Každý, kdo mě viděl bojovat, to ví. Myslíte si, že je to vychloubání, když konstatuji fakta? Zachránil jsem bezpočet životů, jelikož jsem mnoha mladým mužům, kteří mě chtěli vyzvat na souboj, tu věc vymluvil.

Boj, abych tak řekl, je mé životní poslání. Neexistuje zbraň, kterou bych dokonale neovládal, v mnoha opravdu vynikám, ale meč je mou zbraní nejoblíbenější. Miluji kvalitní čepel, miluji dobrý šermířský souboj a přál jsem si dnes večer užít obojího. Doufal jsem, že Motus je skutečně tak dobrý, jak o něm všichni tvrdí. To by mohlo v některých mužích vzbudit jistý nepokoj, ale ve mně ne. Říká se, že přílišná sebedůvěra může vést ke katastrofě, avšak já si nemyslím, že je má sebedůvěra přehnaná. Prostě a jednoduše si věřím, a v tom je celý ten rozdíl.

Konečně jsme dorazili do trůnního sálu. Nebyl to tentýž sál, kde jsem se poprvé setkal s Ptantem, tohle byla mnohem větší a zdobenější místnost. Na jedné straně byl nevysoký stupeň, na němž stály dva trůny. Zatím byly prázdné, protože jeddak s jeddarou ještě nedorazili. Sál byl naplněn šlechtici a jejich ženami. Podél dalších tří stěn bylo několik řad provizorních sedadel, která sem byla přinesena jen pro tuto příležitost. Sedadla pokrývaly pestré látky a podušky, ale i tato místa byla zatím prázdná, neboť dokud se neusadí jeddak s jeddarou, nesměl si samozřejmě sednout ani nikdo jiný.

Když mě stráž přivedla do místnosti, všimli si mě první lidé a zanedlouho na mně spočívaly oči téměř všech přítomných.

V obnošeném řemení jsem vypadal uprostřed téhle skvělé společnosti, kde měl skoro každý řemení vykládané drahými kameny, poněkud ošumělé. Invakové, stejně jako většina rudých národů Barsoomu, byli hezcí lidé a tenhle pestrobarevný zástup, reprezentanti malíčkého kmene ukrytého v srdci neznámého pralesa, působil tady, pod zvláštními světly, která jim dodávala viditelnost, více než malebně.

Slyšel jsem mnoho poznámek, které se mě přímo dotýkaly. Jedna žena řekla: „Vždyť on vůbec nevypadá, jako by byl z Barsoomu.“

„Je velmi krásný,“ pronesl sladký hlas, který jsem okamžitě poznal, a podruhé jsem se podíval Rojas do tváře. Když se naše oči setkaly, viděl jsem, že se zachvěla. Byla to opravdu neobyčejně půvabná dívka, jsem si jistý, že nejkrásnější ze všech žen v sále.

„Promluvmě si s ním,“ obrátila se k ženě a dvěma mužům, kteří jí stáli po boku.

„To bude zajímavé,“ přikývla žena a všichni čtyři ke mně přistoupili.

Rojas se mi podívala přímo do očí. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se,

aniž dala mrknutím najevo, že se známe.

„Dotar Sojat,“ odpověděl jsem.

„Sultán ze Swatu,“ dodal jeden z mužů, „ať už je sultán cokoliv a Swat kdekoliv.“ Stěží jsem potlačil úsměv.

„Kde je Swat?“ zajímala se žena.

„V Indii,“ odpovětil jsem po pravdě.

„Myslím, že si z nás ten chlap dělá legraci,“ vyštěkl jeden z mužů.

„On si ta jména vymýšlí! Místa s takovými názvy na Barsoomu nejsou.“

„Neřekl jsem, že jsou na Barsoomu,“ ohradil jsem se. „Jsou mnoho miliónů mil od Barsoomu.“

„Když nejsou na Barsoomu, tak kde?“ nedal se odbýt muž.

„Na Jasoomu,“ odpověděl jsem.

„Pojďte,“ zamračil se muž, „už mám drzostí toho otroka dost.“

„Mně připadá velmi zajímavý,“ ozvala se žena.

„Mně také,“ přidala se k ní Rojas.

„V tom případě si ho užijte, dokud je ještě naživu, protože za pár minut bude mrtev,“ zaškaredil se muž.

„Vsadil sis na to?“ zeptal jsem se.

„Nenašel jsem nikoho, kdo by byl ochoten vsadit se proti Motovi,“ opáčil. „Jediný hlupák, který vsadil na tebe, byl Kandus, a celou jeho sázku pokryl jeddak.“

„To je ale škoda,“ usmál jsem se, „protože přicházíte o možnost vydělat si pěkné peníze.“

„Myslíš, že vyhraješ?“ zeptala se mě Rojas a pokoušela se skrýt dychtivost, která jí zněla v hlase.

„Samozřejmě že vyhraju,“ přikývl jsem. „Vždycky vyhrávám. Vypadáš jako velmi chytrá dívka,“ pokračoval jsem. „Kdybych s tebou mohl promluvit několik slov o samotě, prozradil bych ti jisté tajemství.“

Pochopila, že jí chci sdělit něco soukromého, ale připouštím, že jsem ji svou nabídkou dostal do poněkud ožehavé situace. Naštěstí mi nechtě pomohla druhá žena.

„Běž, no tak běž, Rojas,“ pobízela ji, „myslím, že je to hrozně napínavé, a já bych byla hrozně zvědavá, co mi řekne!“

Takhle povzbuzená Rojas se mnou popošla kousek stranou. „Co se děje?“ zeptala se.

„Jak se dostaneme k Llaně z Gatholu?“

Překvapeně se nadechla. „Na to jsem vůbec nepomyslela!“

„Nemohla bys jí nějak doručit jednu z těch tablet neviditelnosti?“

„Kvůli tobě ano, udělám to. Pro tebe bych udělala cokoli.“

„Výborně. Řekni jí, ať pak vyjde na nádvoří v oddělení pro otrokyně. Krátce po půlnoci mě uslyší zapískat. Melodii pozná. Ať mi odpoví a čeká, až k ní přijdu. Uděláš to pro mě, Rojas?“

„Udělám. Ale jak se vymluvím svým přátelům?“

„Řekni, že si jdeš pro nějaké peníze, aby sis na mě mohla vsadit.“

Rojas se usmála. „To je skvělý nápad,“ přikývla. O chvíli později už cosi vysvětlovala svým přátelům a pak už jsem jen viděl, jak opouští sál.

Zástup, který čekal na příchod jeddaka, začal být netrpělivý, zato já byl za tenhle odklad vděčný, protože se tím zkracovala doba do okamžiku, kdy se stanu neviditelným.

Nyní se zdálo, že je všechno dokonale připraveno, a když jsem po chvíli viděl, že se Rojas vrátila do sálu a vrhla mým směrem rychlý úsměv, byl jsem si jistý, že zmizela i poslední z mých starostí. Teď už jsem uvažoval jen o jediné věci, a sice o tom, co se stane poté, až zabiji Mota. Nepochyboval jsem, že Ptantus bude zuřit, a jelikož to byl tyran a jistě reagoval jako všichni tyrani, mohl by přikázat, aby mě okamžitě usmrtili. Pro tento případ jsem byl rozhodnut přeskočit dav a vyběhnout na nejbližší nádvoří. Doufal jsem, že v té době už uběhne příslušná doba, tableta začne působit a já jim pochopitelně venku zmizím. Jakmile budu na nádvoří a neviditelný, už mi v útěku nic nezabrání.

Náhle zazněly trubky a lidé se rozestoupili k oběma delším stěnám sálu. Pak vešli trubači a za nimi vstoupili do trůnního sálu Ptantus a jeho jeddara, provázeni až přehnaně nastrojenými dvořany.

Podíval jsem se na velké nástěnné hodiny. Byla přesně osmá zoda, což je 22:48 pozemského času. O půlnoci bude i Llana z Gatholu neviditelná – pokud jí ovšem Rojas opravdu dala tabletu. To byla otázka. V duchu jsem však cítil, že mě Rojas neklamala. Pevně jsem doufal, že vykonala všechno tak, jak jsme se dohodli.

Královský pár došel pomalu až ke stupni, usadil se na svých trůnech a hned nato se šlechtici a jejich ženy uvelebili na sedadlech podél stěn.

Pak se odněkud objevil Motus a uprostřed sálu jsme zůstali jen čtyři – on a nějaký šlechtic, který ho doprovázel, a já s mužem, který

mě střežil. Vzápětí se objevil ještě pátý muž, a to byl, jak jsem později zjistil, kdosi jako rozhodčí nebo sudí. Pokynul mi, abych se k nim připojil, a poté nás všech pět popošlo a v řadě se zastavilo před trůny.

Muž oslovil Ptanta. „Přivádím vznešeného Mota a Dotar Sojata, sultána ze Swatu, kteří se utkají v souboji dlouhými meči na život a na smrt.“

Jeddak přikývl. „Ať bojují,“ řekl. „A ty si dej pozor, ať bojuješ poctivě a čestně!“ dodal a upřel na mě významný pohled.

„Předpokládám tedy, že Motus čestně a poctivě bojovat nemusí,“ odpověděl jsem. „Ale mně na tom nezáleží, protože ho zabiju, ať bojuje jakýmkoliv způsobem.“

Rozhodčí byl vzteky a rozpaky téměř bez sebe. „Ticho, otroku!“ zasyčel. Nesl zvláštní meč, který mi podal, a pokynul nám, abychom zkřížili čepele.

Místo aby Motus učinil zadost tomuto vžitému zvyku, okamžitě po tom, co tasil, vyrazil výpadem, aby mě bodl do srdce.

„To nebylo moudré, Mote,“ sykl jsem na něj, když jsem odrazil jeho útok. „Za tohle budeš trpět ještě o něco déle.“

„Mlč, otroku!“ zamračil se na mě soudce.

„Ty mlč, calote,“ utrl jsem se na něj. „Jdi mi z cesty. Nikde se neříkalo, že mám bojovat proti dvěma mužům současně.“ Škrábl jsem Mota na pravé straně hrudi a objevila se první krev. „Ale jestli chceš tasit, uděláš mi jen radost!“

Motus na mě znovu zaútočil, ale tentokrát byl mnohem opatrnější a skutečně nebyl špatný šermíř.

„Máš nějak modrý a opuchlý obličej, Mote,“ posmíval jsem se mu, „vypadá to skoro, jako kdyby tě někdo uhodil. Ale to už se stává, když nějaký syn calota kopne slepce.“

„Ticho!“ zaječel opět sudí.

Zprvu jsem bojoval zcela pasivně, bránil jsem se, s jedním okem upřeným na velký ciferník. Už uběhlo přes půl hodiny od chvíle, kdy jsem polkl tabletu neviditelnosti, a měl jsem v plánu nechat Mota žít ještě další půlhodinu, abych měl jistotu, že po tom, co ho zabiji, už budu neviditelný.

Díky tomu, že jsem se prakticky jen bránil, nechal veškerou práci na Motovi a téměř pokaždé jsem při jeho zuřivých výpadech ukročil stranou, takže jeho čepel pouze sklouzla po mé, jsem ho nutil rychle

se vracet do základního postoje, čímž jsem ho jak nervově, tak fyzicky zatěžoval. Netrvalo dlouho, začal být viditelně nervózní a na tváři mu vyrazil pot. Teď teprve jsem se ho začal dotýkat hrotem meče. Nejdříve tu, pak tam, a s jeho potem se začala míchat jeho krev. Byl na něj ubohý pohled, přestože zatím neutrpěl jediné vážné zranění.

Zástup byl povětšinou na Motově straně, alespoň ti, kteří se k souboji vyjadřovali. Já ovšem věděl přinejmenším o dvou, kteří doufali, že vyhraju, ale odhadoval jsem, že v obecnstvu bude ještě mnoho dalších, kteří nemají Mota rádi, ale netroufají si fandit cizinci a ještě k tomu otrokovi.

„Zdá se, že začínáš být unavený, Mote,“ ozval jsem se znovu. „Neměl bys mě raději vyřídít hned, dokud nejsi příliš vyčerpaný?“

„Já tě dostanu, jen se neboj, otroku,“ zasípal, „jen kdybys zůstal stát a bojoval.“

„Ještě nenadešel čas tvé smrti, Mote,“ usmál jsem se na něj a opět pohlédl na hodiny. „Ve chvíli, kdy ručičky těch hodin ukáží jedenáct xatů po osmé zodě, tě zabiju.“

„Mlčet!“ vykřikl rozhodčí.

„Co to ten otrok říká?“ ozval se Ptantus vznešeným tónem.

„Říkal jsem,“ zavolal jsem na něj přes rameno, „že Mota zabiju přesně jedenáct xatů po osmé zodě. Dívej se na ty hodiny, Ptante, protože v témže okamžiku přijdeš o své peníze a Motus o život.“

„Ticho!“ vykřikl nyní i jeddak.

„Tak, Mote,“ zašeptal jsem, „a teď ti ukážu, jak snadno tě zabiju, až nadejde určený čas,“ a s těmi slovy jsem ho odzbrojil a poslal jeho meč s kovovým zazvoněním po podlaze sálu.

Mezi diváky se ozval hlasitý vzdech, neboť podle pravidel zdejších soubojů jsem měl nyní právo Mota probodnout. Místo toho jsem opřel hrot svého meče o zem a obrátil se k soudci.

„Běž a podej Motovi jeho zbraň!“

Motus se začínal třást. Viděl jsem zřetelně, jak se mu chvějí kolena. Potvrdilo se mi to, co jsem odhadl už předem. Motus byl zbabělec.

Zatímco soudce běžel pro Motův meč, v řadách diváků zazněl slabý, ale přece jen aplaus. Jeddak však pouze seděl a upíral na mě zuřivý pohled. Jak se zdálo, Ptantovi jsem do oka nepadl.

Když Motus dostal nazpět svůj meč, znovu se na mě zuřivě vrhl a já naprosto přesně věděl, co má v úmyslu. Chtěl mě okamžitě zabít.

Znovu jsem ho odzbrojil a znovu jsem sklonil zbraň, zatímco rozhodčí už teď bez pobídky běžel pro jeho meč.

Nyní byl Motus mnohem opatrnější. Viděl jsem, že se mě snaží vmanévrovat do nějaké pozice, ve které mě chtěl mít. Pak jsem si všiml, že mi soudce zmizel ze zorného pole, a rychlým pohledem přes rameno jsem zjistil, že mi stojí přímo za zády. Nebyl to instinkt, co mi vnučko, jak se odehrají věci další, neboť jsem byl mnohokrát svědkem tohoto triku, který používali nepoctiví šermíři se svými tajnými společníky. Zaslechl jsem několik zděšených vzdechů z publika a věděl jsem, že se nemýlím, protože žádná čestná osoba nemůže něčemu takovému přihlížet, aniž by nějakým způsobem vyjádřila svůj nesouhlas.

Až Motus přistě zaútočí, bude stát sudí „nešťastnou náhodou“ těsně za mnou, já do něj narazím a na zlomek vteřiny budu svému protivníkovi vydán na milost a nemilost. Byl to odporný uskok a i Ptantus musel vědět, o co jde. Neudělal však nic, aby tomu zabránil.

Pozoroval jsem Motovy oči, četl jsem v nich jako v otevřené knize, a poznal jsem tak jeho úmysl těsně před tím, než plnou silou vyrazil k onomu osudovému výpadu. Byl jsem připraven, mírně jsem se přikrčil a mé pozemské svaly mě posunuly o potřebný kousek stranou, takže Motův meč projel na půl délky tělem soudce.

Na okamžik v trůnním sále zavládla dokonalá vřava. Všichni diváci povstali ze svých míst a prostorem se ozývaly pochvaly a žalostné vzdechy. Něco mi říkalo, že pochvaly jsou určeny mně a vzdechy patří Motovi a jeho příteli sudímu.

Když Motus vytáhl svou čepel z těla mrtvého muže, vypadal jako člověk, který je dokonale vyveden z míry. Ale já mu neposkytl možnost se vzpamatovat. Naopak, teď jsem přešel z obrany do útoku, i když stále ještě ne s úmyslem ho zabít. Zasadil jsem mu dost hlubokou sečnou ránu přes opuchlou čelist. „Teď z tebe bude ještě navíc ošklivá mrtvola, Mote,“ vedl jsem k němu dál svůj monolog, „a věř, že až s tebou skončím, budeš vypadat ještě mnohem hůř.“

„Calote!“ vyrazil ze sebe a vrhl se na mě v divokém útoku, kdy bezhlavě bodal a sekal na všechny strany. Odrazil jsem každou jeho ránu, upletl kolem něj doslova ocelovou síť a po každém jeho výpadu jsem mu udělal někde na těle škrábanec nebo drobný šrám.

„Ještě ti zbývají tři xaty života, Mote,“ oznámil jsem mu konverzačním tónem, „měl by sis je co nejlépe užít.“

Vrhl se na mě jako šílenec, avšak já odskočil, a když mě míjel, usekl jsem mu ucho, hladce a přesně, že by to byl lépe nedokázal ani chirurg. Myslel jsem, že v té chvíli omdlí – kolena se pod ním podlomila a on se na okamžik zapotácel.

Počkal jsem, až se trochu vzpamatuje, a pustil se do něj znovu. Pokusil jsem se mu na prsa vyryt své iniciály, ale už tam nebylo dost velké neporaněné místo. Od pasu nahoru vypadal jako tatarský biftek.

Podlaha už začala být pokryta jeho krví, a když se na mě zase vrhl v jednom ze šílených útoků, uklouzl a upadl. Na okamžik zůstal ležet a díval se na mě, neboť jistě čekal, že ho teď dorazím, ale já místo toho řekl: „Ještě ti zbývá jeden a půl xatu života, Mote.“

Pracně se zvedl na nohy a s těmi nejhoršími nadávkami na rtech se na mě znovu pokusil vrhnout. Myslím, že v té chvíli mu strachem a bolestí trochu přeskočilo. Necítil jsem s ním však ani ten nejmenší soucit, protože byl krysa. A teď také jako krysa zahnaná do kouta bojoval.

„Poslyš, zem je tady hrozně kluzká,“ řekl jsem mu, „přejdeme k jeddakovu trůnu – jsem si jistý, že bude rád, když uvidí konec pěkně zblízka.“

Vmanévroval jsem ho do potřebného postavení a pak ho zatlačil přímo před Ptanta.

Jen málokdy jsem se k někomu v souboji choval tak krutě jako k Motovi, ale cítil jsem, že si to zaslouží, a byl jsem vyšetřovatel, žalobce, porota i soudce – a zároveň popravčí.

Motus teď něco nesouvisle blábolil a zcela nesmyslně na mě dorážel svou čepelí. Ptantus na mě upíral ošklivý pohled a publikum mě pozorovalo s bezdechým očekáváním. Viděl jsem, jak se mnoho očí obrací v krátkých intervalech k hodinám.

„Tak ještě jeden tal, Mote,“ upozornil jsem. Tal je asi osm desetin pozemské vteřiny.

V tom okamžiku se Motus obrátil a s jekotem se dal na útěk k velkým vstupním dveřím, které vedly z trůnního sálu. Přítomní znovu povstali a opět se ozvalo mručení a výkřiky: „Zbabělec!“

Boj byl na život a na smrt a Ptantus se vsadil, že Mota nezabiji. Jestliže ho nechám utéci živého, bude se Ptantus jistě dožadovat svých peněz. Proto jsem vsadil všechno na dovednost, již jsem mnohokrát cvičil pro své vlastní potěšení, ale která je i tak neobyčejně

nejistá a riskantní. Napřáhl jsem pravou ruku s mečem daleko za rameno a pak ji jako při vrhu oštěpem vymrštil veškerou silou kupředu a hodil. Zbraň proletěla dlouhou halou jako šíp a přesně o jedenáctém xatu po osmé zodě projela Motovým tělem v místě pod levou lopatkou.

11.

Otočil jsem se a uklonil se Ptantovi, protože jsem neměl meč, kterým bych ho mohl pozdravit. Měl mi oplatit tuhle vžitou dvornost, ale nic takového neudělal. Zamračil se a vstal. Vstala i jeho jeddara a za zvuku trubek hudebníků, kteří šli před nimi, a v doprovodu dvořanů, kteří se jim drželi v patách, královský pár opustil sál. Cestou museli obejít krev a dvě mrtvá těla na podlaze.

Když byli pryč, přistoupil ke mně voják, který mě doprovázel na cestě do paláce, a dotkl se mé ruky. „Pojď“, vybídl mě. „Jediné, co sis vysloužil, je příkaz, abych tě zase připoutal ke tvému stromu.“

„Kdepak, mnohem víc“, odpověděl jsem mu. „Konečně se mi dostalo zadostiučinění za to, jak mě zbaběle kopl.“

Když jsme došli ke dveřím, někdo začal jásat a vzápětí se k němu přidali všichni přítomní. „To je naprosto nezvyklé“, poznamenal můj průvodce. „Ale ty si to opravdu zasloužíš. Na celém Barsoomu ještě nikdo neviděl takové utkání, takový šerm, jaký jsi nám dnes předvedl – a já si myslel, že se chlubíš!“ Rozesmál se.

Věděl jsem, že musíme cestou projít několika náměstími, než se dostaneme na to, kde jsem byl původně uvězněn, a uvědomil jsem si, že když náhle zmizím svému průvodci před očima, pozná okamžitě, že jsem se nějakým způsobem dostal k tabletám neviditelnosti. Samozřejmě už mě nenajde, ale začne pátrání a vyšetřování, což by mohlo zkomplikovat naše plány. Kdyby zjistili, že jsem volný a k tomu ještě neviditelný, určitě by ze všeho nejdřív postavili hlídku k mému letounu.

Kdyby si však mysleli, že jsem se pouze pokusil o útěk ve své viditelné podobě, museli by dojít k závěru, že stačí prohledat okolí, aby mě zase velmi rychle našli. Samozřejmě by i tak mohli postavit hlídku k letounu, ale strážný by jistě nebyl zvláště bdělý a my bychom pořád ještě měli možnost se ho zbavit, než by si uvědomil naši přítomnost, a odletět.

Když jsme se přiblížili k prvnímu nádvoří, vytrhl jsem se svému průvodci a co nejrychleji vyrazil kupředu. Strážce na mě křičel, ať zastavím, a rozběhl se za mnou. Jakmile jsem doběhl k východu na nádvoří, předstíral jsem, že prudce zahýbám za roh, a tím jsem mu zmizel z očí.

Musím připustit, že i po tak krátkém běhu jsem měl tentokrát srd-

ce až v krku, neboť jsem pořád ještě nevěděl, zda budu neviditelný.

V okamžiku, kdy jsem opustil chodbu, jsem však dokonale zmizel. Neviděl jsem ani kousíček svého vlastního těla – byl to nejpodivnější pocit, jaký jsem v životě zažil.

Měl jsem své plány, a proto jsem se teď rozběhl přímo ke vzdálenějšímu konci nádvoří a vyskočil na krov protilehlé budovy, čímž jsem se dostal na střechy města.

Slyšel jsem, jak dole pobíhá můj průvodce a volá mě. Mé náhlé zmizení pro něj muselo být skutečně záhadou, protože nevěděl, že jsem se stal neviditelným, a nedokázal si představit, jak jsem mohl z uzavřeného náměstí zmizet. Jedinou možností bylo, že jsem se, aniž si toho všiml, dostal k ústí další chodby a tou pokračoval v útěku. Bylo však jasné, že tomu ani on sám příliš nevěří.

Dále jsem se jeho problémy neunavoval, místo toho jsem se vydal po střechách směrem k nádvoří, kde na mě čekal Ptor Fak a kde jsem se doufal sejít i s Rojas. Už se blížila půlnoc, v barsoomském čase dvacet pět xatů po osmé zodě.

Den na Marsu je rozdělen do deseti zod a ty se dělí na dvě stě talů nebo padesát xatů. Ciferníky barsoomských hodin mají čtyři soustředné kruhy. Na nejmenším jsou vyznačeny zody od první do desáté, na druhém jsou označeny xaty, vždy padesát mezi jednotlivými zodami, a na dalším kruhu je dvě stě talů, po čtyřech na xat. Ty souvisejí s polem zod a jsou znázorněny v posledním, vnějším kruhu hodin. Hodiny mají tři různě zabarvené a různě dlouhé ručičky, z nichž jedna ukazuje zody, druhá xaty a ta nejdelší taly.*)

Bez obtíží jsem našel nádvoří, na němž jsem byl uvězněn, a když jsem zůstal stát na okraji střechy, tiše jsem zapískal. Ptor Fak mi odpověděl stejnou melodií a já seskočil na zem a vydal se směrem, odkud pískání zaznělo. Tápal jsem rukama naslepo tak dlouho, než jsem do něj narazil.

„Jak skvěle vypadáš!“ prohlásil a oba jsme se rozesmáli. „Zbavit se Mota ti trvalo mnohem déle, než jsem čekal,“ pokračoval.

„Musel jsem to trochu natáhnout, abych měl jistotu, že až se budu vracet sem, budu už neviditelný,“ vysvětloval jsem.

„Co teď?“ zeptal se.

*) Mám před sebou náčrt ciferníku mart'anských hodin, který mi před mnoha lety John Carter nakreslil, (pozn. aut.)

Nahmátl jsem jeho hlavu, přitiskl mu rty k uchu a zašeptal: „Až přijde Rojas, vydáme se po střechách k oddělení otrokyň, kde na nás bude čekat Llana. Ty mezitím vylezeš na tamhleten strom, který má větve až nad střechu, a tam na nás počkáš.“

„Až budete nahoře, zapíšej,“ souhlasil a odešel.

Jak jsem zjistil, byla neviditelnost dost znepokojující. Neviděl jsem ani jediný kousek svého těla – byl jsem jen další hlas bez viditelné podstaty, hlas, který stál uprostřed náměstí, jež mohlo být plné nepřátel. I kdyby tam skutečně byli, nezachytil bych jejich přítomnost ani sluchem, protože Invakové si dali velkou práci s tím, aby všechny kovové součástky pokryli nekovovými materiály, takže i když se pohybovali, neozýval se charakteristický kovový cinkot, který při chůzi provázel prakticky každého Mar'ana.

Protože jsem věděl, že pátrání po mně už muselo začít, byl jsem si skoro jistý, že na nádvoří jsou kromě mě i zdejší válečníci, a to bez ohledu na skutečnost, že jsem žádného neviděl.

Jak jsem čekal na Rojas, ani jsem se nehnul z místa, abych náhodou do někoho omylem nevrátil, neboť onen dotyčný by mě chtěl jistě identifikovat. Bohužel jsem nemohl zabránit tomu, aby někdo nevrátil do mě, a přesně to se stalo. Někdo mě oběma rukama chytil a hrubý hlas se zeptal: „Kdo jsi?“

Tak to mi ještě chybělo. Co teď? Těžko bych se mohl vydávat za Invaka, na to jsem o nich věděl opravdu velice málo. Udělal jsem tedy další věc, která mě napadla.

„Jsem duch zemřelého Mota,“ odpověděl jsem hrobovým hlasem. „Hledám muže, který mě zabil, ale on tady není.“

Ruce mě okamžitě pustily a já skoro cítil, jak se ode mne válečník odtahuje. Pak se ozval další hlas: „To není Motův duch – ten hlas poznávám, je to hlas toho uprchlého otroka. Chyťte ho!“

Uskočil jsem stranou, avšak vběhl jsem přímo do náruče dalšímu hlasu, a ten mě pevně sevřel. „Mám ho,“ vykřikl mi hlas přímo do obličeje. „Jak jsi se stal neviditelným, otroku?“

Levou rukou jsem mu opatrně nahmátl meč v pochvě po boku a se slovy: „Udělal jsi chybu!“ jsem mu zbraň vytáhl z pouzdra a vrazil mu ji do srdce.

Zazněl jediný bolestný výkřik a já byl volný. S mečem, který jsem před sebou držel hrotem kupředu ve výši prsou, jsem se pak rozběhl ke stromu, po němž vylezl Ptor Fak na střechu. Ramenem jsem zava-

díl o nějaké tělo, ale ke kmeni jsem se dostal bez úhony.

Opatrně a hlavně co nejtišeji, abych neroztřásl listí a neprozradil se, jsem vylezl do spodních větví a v tom okamžiku jsem zaslechl tiché zapískání. To byla Rojas.

„Kdo to pískal?“ ozval se hlas někde na nádvoří.

Dívka přišla v tu nejhorší chvíli. Nemohl jsem jí odpovědět, abych se neprozradil, a nevěděl jsem, co mám dělat. Ptor Fak si však oči-vidně myslel, že on to ví, neboť na písknutí odpověděl. Zřejmě se domníval, že to pískám já.

„Jsou na střeše!“ zvolal další hlas „Rychle, tam po tom stromě.“

Jediný strom, po němž se dalo vystoupit na střechu, byl ten, na kterém jsem právě seděl. Mohl jsem učinit pouze jednu věc, a to vylézt sám nahoru, aby na mě nenarazili ve větvích. Udělal jsem to tak rychle, jak to jen šlo.

Neušel jsem ani půl tuctu kroků, když jsem do někoho narazil. „Zodanga?“ zašeptal jsem. Nechtěl jsem vyslovit Ptor Fakovo jméno, ale věděl jsem, že když vyslovím název jeho země, pochopí.

„Ano,“ zněla odpověď.

„Najdi letoun a zůstaň u něj poblíž, než se vrátím.“ Stiskl mi paži na souhlas a zmizel.

Viděl jsem, jak se strom, po kterém jsem vylezl na střechu, divoce chvěje, a poznal jsem, že po něm nahoru šplhá několik válečníků, kteří po mně pátrají – i když jsem si nedokázal představit, jakým způsobem mě chtějí odhalit, natož chytit.

Byla to velmi zvláštní situace. Na střeše musel být přinejmenším tucet mužů a další mě hledali na nádvoří, kde teď byla Rojas, a přitom se na první pohled střecha i dvůr zdály pusté a prázdné – ani oko, ani ucho nepodávalo jediný důkaz o přítomnosti lidských bytostí. Tahle iluze byla porušena, jen když někdo z nich promluvil. Nakonec jsem zaslechl hlas nedaleko místa, kde jsem stál. „Asi už utekl. Tímhle směrem jsou městské hradby nejbliž. Udělejte řetěz a pročešáme střechy až k hradbám.“

„To je zbytečné plýtvání časem,“ ozval se jiný hlas. „Jestli mu někdo daroval tajemství neviditelnosti, nikdy ho nenajdeme.“

„Já si nemyslím, že to byl on,“ vmísil se do hovoru třetí hlas. „Nexistuje způsob, jak by se mohl stát neviditelným – určitě to byl Motův duch, kdo mluvil.“

To už se hlasy pomalu ztrácely v dálce a já se odvážil předpoklá-

dat, že všichni válečníci odešli a hledají mě někde jinde. Přešel jsem proto k okraji střechy a seskočil dolů na nádvoří. Chvilku jsem zůstal stát, soustřeďoval veškerou svou duševní sílu a snažil se vycítit jakoukoliv cizí přítomnost v mém okolí přesně podle toho, jak mi to popisoval Kandus, ale necítil jsem vůbec nic. To ovšem mohlo znamenat, že v mém okolí nikdo není, nebo také že v mém případě tahle duševní schopnost nefunguje. Rozhodl jsem se riskovat a tiše jsem zapískal. Odpověď se ozvala z druhé strany nádvoří. Čekal jsem. O chvilku později se ozvalo další zapísknutí mnohem blíže – odpověděl jsem a za okamžik se mě dotkla Rojasina ruka.

Nemluvil jsem ze strachu, abych nepřilákal další pronásledovatele, mlčky jsem ji odvedl ke stromu a tam jí pomohl vyšplhat na střechu.

„Kde je můj letoun?“ zašeptal jsem.

Vzala mě za ruku a vedla směrem, který byl v pravém úhlu vůči tomu, jímž se brala skupina vojáků. Naše vyhlídky začaly vypadat mnohem nadějněji.

Šli jsme s Rojas ruku v ruce, abychom se jeden druhému neztratili. Nakonec jsem ve světle vzdálenějšího měsíce spatřil svou vzdušnou loď, jež stála na střeše rozlehlé budovy, a musím se přiznat, že to byl pro mé oči pohled více než vítaný.

„Oddělení pro otrokyně je někde nedaleko, že?“ zeptal jsem se šeptem.

„Přímo tady,“ odpověděla rovněž šeptem a předpokládám, že ukázala rukou. Pak mě odvedla k okraji střechy, z něhož se mi otevřel pohled do dalšího nádvoří.

12.

Stáli jsme s Rojas na kraji střechy a přehlíželi zdánlivě prázdný dvůr. „Dala jsi Llaně z Gatholu tabletu neviditelnosti?“ otázel jsem se.

„Jistě,“ odpověděla Rojas, „a touhle dobou už musí být neviditelná.“ Stiskla mi ruku. „Bojoval jsi úžasně,“ zašeptala. „Každý věděl, že jsi mohl zabít Mota, kdykoliv by sis to přál, ale jen já uhodla, proč jsi to neudělal dříve. Ptantus zuří a nařídil, aby tě okamžitě usmrtili.“

„Rojas,“ řekl jsem, „nechceš si ještě rozmyslet své rozhodnutí jít se mnou? Máš v Invaku všechny přátele a příbuzné a mezi mými

lidmi bys mohla být opuštěná a nešťastná.“

„Budu šťastná tam, kde budeš ty,“ odvětila. „Když mě s sebou nevezmeš, zabiju se.“

Tak. Zapletl jsem se do trojúhelníku, který se začínal rýsovat jako velmi obtížný, a možná dokonce tragický. Bylo mi Rojas líto a styděl jsem se za roli, kterou jsem v celé té věci hrál. Bohužel, nebylo jiné cesty, byla to otázka Rojasina štěstí nebo Llanina života, a nejen jejího, ale i života Ptor Faka a mého. Věděl jsem, že je má volba správná, avšak to mi na klidu nepřidalo.

Pužen celoživotním zvykem, napínal jsem oči, abych zahlédl Llanu, která se pravděpodobně pohybovala někde dole na nádvoří, ale pak jsem si uvědomil marnost svého počínání. Tiše jsem zahvízdal. Okamžitě se ozvala odpověď a já seskočil ze střechy na dvůr. Netrvalo dlouho a našli jsme se. Protože se nikde neozval žádný hlas, doufal jsem, že máme to štěstí a jsme sami.

Llana se dotkla mé ruky. „Měla jsem strach, že nikdy nepřijdeš,“ zašeptala. „Rojas mi řekla o souboji, který máš vybojovat, a přestože jsem nepochybovala o tom, jak dopadne, uvědomovala jsem si, že pořád ještě existuje smůla, nehoda, špinavé triky a kdovíco dalšího. Konečně jsi ale tady. Je hrozně divné tě nevidět. Docela jsem se lekla, když jsem vyšla sem na nádvoří a zjistila, že sama sebe nevidím.“

„Ale je to právě tenhle zázrak neviditelnosti, který nás zachrání,“ pravil jsem. A zachránit nás mohl opravdu jen zázrak. „Teď musíme nahoru na střechu.“

Na tomhle nádvoří nebyl žádný vhodný strom a střecha byla skoro patnáct stop nad zemí. „Teď něco zažiješ, Llano.“

„Co tím myslíš?“

„Musím tě nahoru vyhodit,“ vysvětlil jsem jí. „Doufám, že dopadneš na nohy.“

„Jsem připravená,“ odpověděla klidně.

Střechu jsem viděl, ale neviděl jsem Llanu. Mohl jsem se jedinečně modlit, abych hod dobře odhadl. „Napni pevně celé tělo,“ radil jsem jí, „dokud tě nepustím. Pak skrč nohy a uvolni se. Možná že doskočíš špatně, ale myslím, že by sis neměla příliš ublížit, střecha je hustě porostlá liánami.“

„Tak do toho, ať to máme za sebou.“

Chytil jsem ji pravou rukou za jednu nohu pod kolenem a levou jí podepřel tělo. Pak jsem ji několikrát rozhoupal a vyhodil vysoko do

vzduchu.

Llana z Gatholu sice byla neviditelná, ale rozhodně ne nehmotná. Slyšel jsem, jak přistála na střeše, a její dopad v žádném případě nebyl neslyšný, nicméně jsem si s úlevou vydechl. Vyskočit za ní pro mě bylo díky mým pozemským svalům maličností a tiché zapísknutí nás všechny tři vzápětí svedlo dohromady. Požádal jsem obě dívky, aby zachovaly ticho, vzali jsme se za ruce a vykročili k letounu.

Následující chvíle ve mně budily nejhlubší obavy, neboť jsem si uvědomoval, že loď může být obklíčena řetězem neviditelných válečníků, a pokud jsem věděl, naší jedinou zbraní byl meč, který jsem sebral válečníkovi, jehož jsem zabil na nádvoří. Rojas možná měla také jeden.

„Máš meč, Rojas?“

„Ano, vzala jsem si ho.“

„Umíš s ním zacházet?“

„Nikdy jsem to nedělala.“

„Pak ho dej Llaně z Gatholu, ona ho v případě potřeby umí použít velmi dokonale.“

Přiblížili jsme se asi na sto stop k letounu a zastavili se. Tohle byl klíčový moment, měl jsem téměř strach zapískat, ale nakonec jsem se k tomu přece jen odhodlal. Od letounu se okamžitě ozvala odpověď. Chvilku jsem poslouchal a pokoušel se zachytit hlasy, které by nám prozradily přítomnost nepřátel, ale nic jsem nezaslechl.

Rychle jsme překonali zbývající vzdálenost a já pomohl dívkám přes zábradlí na palubu. „Ptor Faku, kde jsi?“ zeptal jsem se polohlasem. „Jsi sám?“

„Jsem na palubě,“ ozval se jeho hlas, „a myslím, že tady není nikdo jiný.“

„Mohli by tady být všichni válečníci Invaku a my bychom je stejně neviděli,“ odvětil jsem, když jsem se natáhl a nastartoval motor.

Vzápětí se malá loď elegantně zvedla do vzduchu a téměř okamžitě se pod námi ozvaly výkřiky a proklínání. Invakové zjistili, že se člun zvedá, avšak příliš pozdě na to, aby nám zabránili v odletu. Byli jsme v bezpečí. Podařilo se nám to, co jsme ještě před několika hodinami považovali za nemožné, jelikož v té chvíli jsme my dva s Ptor Fakem byli připoutáni ke stromům a Llana někde v oddělení pro otrokyně v jiné části města.

„Naše vděčnost patří Rojas, které jsme zavázáni velkým dluhem,“

řekl jsem.

„Je to dluh, který, jak doufám, bude pro tebe velmi příjemné a snadné splatit,“ ozvala se Rojas.

Při jejích slovech jsem rozpačitě zamrkal, neboť jsem si uvědomoval, že mě očekává velmi složitá situace. Raději bych se postavil s mečem v ruce tuctu mužů než jedné *rozzuřené* ženě zklamané v lásce. Tak či tak, než doletíme do Helia, budu jí muset celou situaci vysvětlit, ale rozhodl jsem se, že s tím počkám, až budeme znovu viditelní.

Možná by bylo jednodušší říci jí to, dokud nejsme vidět, avšak to mi připadalo velmi zbabělé.

„Vracíš se do Helia, Johne Cartere?“ zeptala se mě Llana.

„Mám to v úmyslu,“ odpověděl jsem.

„Co si tam asi pomyslí o lodi, která přiletí bez jediného člověka na palubě?“

„Budeme muset počkat, dokud se nám zase nevrátí viditelnost,“ pravil jsem. „V žádném případě už si nesmíme vzít další tablety neviditelnosti.“

„Kdo je John Carter?“ chtěla vědět Rojas. „Je tady ještě někdo, o kom nevím?“

„Já jsem John Carter,“ odvětil jsem jí. „Dotar Sojat je jméno, které jsem si dal pouze dočasně.“

„Takže ty nejsi sultánem ze Swatu?“ vyptávala se dál.

„Ne, to opravdu nejsem,“ přiznal jsem.

„Podvedl jsi mě!“

„Je mi to velmi líto, Rojas,“ pokračoval jsem. „Nechtěl jsem tě oklamat – rozhodně ne, pokud jde o mé jméno. Vždyť tobě jsem nikdy neřekl, že jsem sultánem ze Swatu, to jsem řekl jen jednomu strážnému, který mě vyslýchal a byl neodbytný.“ Když ji tak popudilo, že jsem ji oklamal, co se jména a postavení týče, co udělá, až jí sdělím, že ji nemiluji a mám stálou družku? Byl jsem nešťastný a připadal jsem si jako úhoř na pánvi, ale pak jsem se rozhodl popadnout býka za rohy a vyřídit celou věc okamžitě. „Rojas,“ začal jsem, „i když jsem té nechtěl oklamat ohledně svého jména, oklamal jsem tě v mnohem důležitější věci.“

„A jaké?“ zeptala se.

„Využil jsem tvé – hm, tvé náklonnosti, abych pomohl na svobodu Llaně z Gatholu. Předstíral jsem ti lásku, kterou necítím. Mám už

družku.“

Čekal jsem výbuch, ale žádný nepřišel, místo toho se ozval jemný, zvonivý smích. Čekal jsem dál. Nikdo nemluvil a to ticho začalo být tíživé. Čekal jsem, že mi Rojas každou vteřinou vrazí dýku do srdce nebo že se vrhne přes palubu, jenže ani jedno z toho se nestalo a já seděl za ovládacím pultem a přemýšlel o tom jejím smíchu. Možná ji šok z mého přiznání vyšinul z duševní rovnováhy. Přál jsem si, aby chom byli viditelní a já jí mohl nahlédnout do tváře, a současně jsem byl rád, že ji nevidím, ale rozhodně bylo dobře, že nikdo nevidí mě, protože jsem si připadal jako hlupák.

Nenapadalo mě nic, co bych řekl, a zdálo se, že ticho, které zavládlo, potrvá navěky, když se ozvala Llana z Gatholu. „Jak dlouho asi budeme neviditelní?“ zeptala se.

„Něco málo přes deset zod od chvíle, kdy jsme polkli tabletu,“ odpověděla Rojas. „Já se zviditelním první, pak buď John Carter, nebo Ptor Fak, neboť předpokládám, že si vzali tablety současně, ty budeš neviditelná nejdéle.“ Její hlas byl dokonale normální, nebylo v něm ani stopy po nervozitě nebo zatrpklosti. Prostě jsem to děvče nechápal.

Možná patřila k těm typům, které si vždycky počkají na svou příležitost, aby se strašlivě pomstily. Řeknu vám, že jsem měl na cestě k Helii opravdu o čem přemýšlet.

13.

Krátce po úsvitu jsem zažil úžasnou věc. Vedle mě se objevily velmi nezřetelné mlhovité tvary, náznak stínu, který zvolna nabíral formu a barvy. Rojas se stávala viditelnou! Tablety ztrácely svůj účinek a dívka se pomalu objevovala. Seděla vedle mě, vyhlížela do barsoomské krajiny a na rtech se jí chvěl náznak šťastného úsměvu. Nemohl jsem si pomoci, ale vzdáleně mi připomínala kočku, která právě zhltna kanára.

„Kaor!“ řekl jsem. Tohle slovo se používá na Barsoomu v mnoha významech, hlavně jako univerzální pozdrav, a já ho nyní použil místo pozemského „dobré ráno“.

Rojas se podívala mým směrem, i když mě samozřejmě neviděla.

„Kaor!“ odpověděla s úsměvem. „Musíš být velmi unavený, Johne Cartere, nespál jsi celou noc.“

„Zdřímnu si, až se vzbudí Llana z Gatholu,“ odvětil jsem. „Dokáže řídit letoun stejně dobře jako já.“

„Nikdy jsem nebyla mimo hradby Invaku,“ rozhovořila se. „Jaký je to smutný, planý kraj!“

„Myslím, že se ti helijské dvojměstí bude líbit,“ utěšoval jsem ji. „Podle mě je opravdu velice krásné.“

„Určitě se mi bude líbit,“ souhlasila. „Těším se, že tam budu s tebou, Johne Cartere.“

Nechápal jsem, co tím myslí. Ta dívka pro mě byla záhadou a vzdal jsem se pokusů ji pochopit. Když se o chvíli později vedle mě ozval hlas Llany z Gatholu, která se právě probudila, požádal jsem ji, aby převzala řízení.

„Budeme křížovat před Heliem,“ řekl jsem jí, „dokud nebudeme všichni viditelní.“ Pak jsem ulehl a okamžitě usnul.

Teprve pozdě v noci nabyla viditelnosti i Llana a časně z rána jsme zamířili k Heliu. Brzy nám vyletěl vstříc hlídkový člun, a když poznali můj letoun, připojili se k našemu boku. Velící důstojník i celá posádka nadšeně jásali, jakmile zjistili, že jak já, tak Llana jsme na palubě živi a zdraví. Hlídkový člun nás doprovodil do hangáru na střeše mého paláce, kde se nám dostalo úžasného přivítání, neboť nás už všichni považovali za mrtvé.

Ptor Fak, Llana a Rojas stáli kousek za mnou, když jsem objal Dejah Thoris – a když jsem se jí konečně vyvinul z náručí, oba jsem jí představil.

„Kdyby nebylo Rojas,“ vysvětloval jsem své ženě, „ani jeden z nás by se nevrátil.“ A pak jsem jí v krátkosti vylíčil naše zajetí a dobrodružství v Invaku.

Sledoval jsem velmi pozorně Rojas ve chvíli, když ji Dejah Thoris uchopila za obě ruce a políbila na čelo. K mému úžasu se Rojas usmála, vřele Dejah Thoris objala a políbila ji přímo na ústa. Ta dívka byla absolutně nevyzpytatelná.

Když jsme se pak všichni společně nasnídali, zeptala se mě Dejah Thoris, co mám nyní v plánu. „Musím okamžitě navštívit Tardos Morse,“ odpověděl jsem, „a až vyřídíme otázku odletu vzdušné flotily do Gatholu, odletím tam sám, abych prozkoumal situaci.“

„Proč sám?“ zeptala se Dejah Thoris, ale pak se usmála. „Proč se vlastně ptám, děláš to tak od chvíle, co tě znám. Všechno vždycky vyřizuješ sám.“

Šel jsem za Tardos Morsem a zařídil vše potřebné pro přípravu a odlet velké flotily do Gatholu. Pak jsem se vrátil do svého paláce, abych se rozloučil. Když jsem procházel zahradou, uviděl jsem tam sedět osamělou Rojas.

„Pojď sem na okamžik, Johne Cartere,“ zavolala na mě. „Ráda bych ti něco řekla.“

A je to tady, pomyslel jsem si. No, dříve nebo později to muselo přijít a bude pro mě velkou úlevou, když to vyřídím ještě před svým odletem.

„Oklamal jsi mě, Johne Cartere,“ pravila.

„Máš pravdu a mrzí mě to.“

„Jsem velmi ráda, žes to udělal,“ pokračovala, „protože i já jsem tě oklamala. Obdivuji tě, Johne Cartere, nesmírně tě obdivuji, ale nikdy jsem tě nemilovala. Věděla jsem, že jsi přiletěl do Invaku v létající lodi, a věděla jsem také, že když ti pomohu k útěku, mohla bych tě přesvědčit, abys mě vzal s sebou. Byla jsem v Invaku nesmírně nešťastná a byla bych prodala vlastní duši, abych se odtamtud dostala pryč, proto jsem se snažila, aby ses do mě zamiloval a vzal mě s sebou. Myslela jsem, že se mi to podařilo, a nesmírně jsem se za sebe styděla. Nedokážeš si ani představit, jak se mi ulevilo, když jsem zjistila, že se věci mají úplně jinak. Příliš jsem tě obdivovala, než abych chtěla být příčinou tvého smutku a neštěstí.“

„Ale proč jsi tedy předstírala, že žárlíš na Llanu z Gatholu?“ nechápal jsem.

„Aby má láska k tobě vypadala opravdověji,“ odpověděla.

„Sňala jsi mi ze svědomí velkou tíhu, Rojas. Doufám, že se ti tady bude líbit a že budeš velmi šťastná.“

„Už teď si připadám jako v ráji,“ řekla. „Dejah Thoris je učiněný anděl a požádala mě, abych s ní zůstala a dělala jí společníci.“

„Tak teď jsem si jistý, že zde budeš šťastná,“ usmál jsem se.

„Určitě, Johne Cartere. Viděla jsem tu mnoho hezkých mužů a všichni přece nemohou být zadaní!“

Cesta do Gatholu uběhla bez jakékoliv příhody. Před odletem z Helia jsem si vzal tabletu neviditelnosti, a než jsem doletěl ke Gatholu, dokonale jsem zmizel.

Když jsem se přiblížil k městu, viděl jsem kolem Hin Abtolovu armádu. Na první pohled bylo jasné, že obléhatelů je mnohem více než v čase, kdy jsem odtud uprchl v *Dusaru*, a v řadě, odkud jsem

loď ukradl, stálo přinejmenším dalších sto korábů, mezi nimi i několik obrovských bitevních plavidel a zásobovacích lodí.

Nakonec odstartovalo několik průzkumných letounů, aby se se mnou setkaly. Neměl jsem vyvěšenu žádnou vlajku, a když na mě volali z paluby, neodpověděl jsem. Několik člunů přirazilo k mému boku a já slyšel výkřiky úžasu a nejistoty, když jejich posádky zjistily, že je má loď prázdná a u řízení nikdo nesedí.

Myslím, že měli dost strach, protože se ani jedna posádka nepokusila vystoupit na mou palubu. Nechali mě letět dál a vraceli se zpět na zem.

Snesl jsem se na konec řady panarských lodí a přistál v ní jako poslední plavidlo. Mezitím dorazil i jeden z průzkumných letounů a ten brzy obklopila skupina důstojníků a vojáků, kteří se pak obrátili k mému člunu s výrazy neskrývané zvědavosti a úžasu.

„Tuhle loď pilotuje Smrt,“ ozval jsem se dunivým hlasem. „Je nebezpečné se k ní přiblížit nebo dokonce vystoupit na její palubu.“

Skupina mužů se při mých slovech zastavila a většina z nich ustoupila. Seskočil jsem na zem, procházel mezi shromážděnými a snažil se získat z hovoru mezi důstojníky a mužstvem nějaké užitečné informace. Bohužel se všichni natolik zajímali o mou loď, že jsem se nedozvěděl nic důležitého. Vydal jsem se proto podél řady korábů k vlajkovému plavidlu a bez ohledu na stráž, hlídkující u paty žebříku, jsem vystoupil na palubu. Bylo to opravdu velmi zvláštní, procházet mezi nepřáteli neviděn. Jediné, na co jsem si musel dávat pozor, bylo, abych do některého z nich náhodou nevrazil.

Vplížil jsem se do kabiny velitele flotily. Seděl tam s několika vysokými důstojníky, kterým právě vydával pokyny a rozkazy.

„Jakmile z Pankoru dorazí Hin Abtol,“ říkal, „naložíme několik tisíc mužů s gravimotory a shodíme je přímo do města. Gathol nám pak poslouží jako základna, tam se přeskupíme a poté s miliónovou armádou zaútočíme na Helium.“

„Kdy má Hin Abtol přiletět?“ zeptal se jeden z důstojníků.

„Dnes v noci nebo zítra ráno,“ odpověděl velitel. „Je na cestě s velkou flotilou.“

Konečně jsem se dozvěděl něco konkrétního a okamžitě jsem si vytvořil plán. Opustil jsem vlajkovou loď a vrátil se ke svému letounu, který obléhala velká skupina mužů i důstojníků. Je však třeba říci, že se všichni drželi v uctivé vzdálenosti.

Měl jsem potíže najít místo, kudy bych prošel ke člunu a nestrkal při tom do přítomných mužů. Nakonec se mi to podařilo a zakrátko jsem seděl u ovládacího panelu svého letounu.

Když se, zdánlivě bez zásahu lidské ruky, zvedl do výšky, sledovaly mě výkřiky úžasu a překvapení. „Je to Smrt,“ zvolal jakýsi muž. „U ovládacího panelu sedí Smrt!“

Zakroužil jsem jim téměř nad hlavami. „Ano, u ovládacího panelu sedí Smrt,“ zavolal jsem na ně dolů. „Smrt, která si vezme každého, kdo se odváží zaútočit na Gathol!“ Pak jsem se prudce vznesl a zamířil k Pankoru.

Odletěl jsem od Gatholu jen tak daleko, abych zmizel z dohledu obléhajícímu vojsku, a poté jsem začal kroužit ve střední výšce v soustředných, stále se zvětšujících kruzích a čekal na Hin Abtolovu flotilu.

Nakonec jsem ji daleko na obzoru zahlédl. Byl tam i muž, který byl připraven s obrovským množstvím svých žoldáků a otroků přepadnout Gathol, a při síle, jakou disponoval, by se mu to jistě podařilo, pokud ho někdo včas nezastaví.

Okamžitě jsem mezi ostatními koráby rozpoznal Hin Abtolovu vlajkovou loď a spustil se na její výšku. Můj malý letoun nevzbudil žádný rozruch, neboť uprostřed obrovské flotily nemohl napáchat prakticky žádnou škodu. Když si posádka a lidé na palubě vlajkové lodi všimli, že u ovládnutí člunu nikdo není, neznala jejich zvědavost mezí a shlukli se u zábradlí, aby si můj letoun lépe prohlédli. Oblétl jsem velkou loď několikrát po kruhové dráze a neustále se při tom, přibližoval.

Byl jsem stále blíž a blíž. Viděl jsem na můstku Hin Abtola a skupinku jeho důstojníků a bylo zřejmé, že jsou stejně zvědaví jako mužstvo na palubě dole.

Hin Abtol se vykláněl daleko přes zábradlí svého korábu, aby měl co nejlepší výhled. Přiletěl jsem ještě blíže, až se okraj mého člunu dotkl můstku vlajkové lodi.

Hin Abtol zíral na mou palubu a do malého řídicího prostoru. „Na té lodi není živé duše,“ oznamoval přes rameno. „Není tady nikdo, koho bych mohl zabít. Někdo jistě vymyslel, jak letouny ovládat na dálku.“ Zasmál se.

Nastavil jsem řízení tak, aby se můj člun i nadále tiskl k jeho lodi, pak jsem přeskočil na palubu velkého korábu, chytil jsem Hin Abtola

za řemení a odvedl ho přes zábradlí na palubu svého letounu. Vzápětí jsem už byl u ovládacího panelu a začal se rychle vzdalovat, přičemž jsem bleskově klesl pod kýl vlajkové lodi. Slyšel jsem výkřiky úžasu, promíchané výrazy hrůzy a vzteku.

Vyrazilo za mnou několik malých křižníků, ale já věděl, že nejsou dost rychlé, aby mě dohonily, a nejen to, také že se neodváží po mně střílet ze strachu, aby nezasáhly Hin Abtola.

Roztřesený Hin Abtol ležel po mém boku a byl téměř ochromen strachem. „Co jsi?“ vykoktal nakonec vyděšeně. „Co se mnou chceš udělat?“

Neodpověděl jsem mu – myslel jsem si, že to ho vyděsí ještě více. To se také stalo, protože za chvilku začal prosit a kvílet a zapřísahal mě, abych promluvil.

Letěli jsme zpět, vysoko nad Gatholem, kterému v této chvíli už žádný útok nehrozil. Časně ráno jsem před námi zahlédl obrovskou flotilu blížící se od jihovýchodu – bylo to helijské loďstvo, které vedl Tardos Mors na pomoc Gatholu.

Jak jsme se přibližovali, začaly rychle míjet účinky tablety neviditelnosti a já se před užaslými zraky Hin Abtola doslova zhmotnil ze vzduchu.

„Kdo jsi? Co jsi zač?“ naléhal vyděšeným hlasem.

„Jsem muž, jehož letoun jsi ukradl v Horzu,“ odpověděl jsem. „Jsem tentýž muž, který ti ho pak přímo pod nosem ukradl v Pankoru, i s Llanou z Gatholu – jsem John Carter, princ Helia a Vládce Barsoomu. Slyšel jsi o mně někdy?“

Když jsme se přiblížili k flotile, vyvěsil jsem svou vlajku – vlajku prince Helia, a z palub všech lodí, které na ni dohlédly, se ozval hromový jásot.

Zbytek už je zapsán v historii – jak helijská flotila zničila Hin Abtolovo loďstvo a porazila armádu, která tak dlouho obléhala Gathol.

Když krátká válka skončila, osvobodili jsme téměř milión zmrazených mužů v Panaru a já se vrátil do Helia, k Dejah Thoris, od níž, jak doufám, už se nikdy neodloučím.

S sebou jsem přivezl i Jad-hana a Pan Dan Cheeho, které jsme našli mezi vězni v Panaru. Přestože jsem nebyl přítomen setkání Pan Dan Cheeho s Llanou z Gatholu, Dejah Thoris mě ujistila, že všechny ty svízele, nebezpečí a příkoří, které Pan Dan Chee podstoupil pro lásku krásné dcery Gatholu, nebyly marné.

Edice
JOHN CARTER, PÁN MARSU
svazek X.

Edgar Rice Burroughs
LLANA Z GATHOLU

Z anglického originálu Llane of Gathol
přeložil Jan Kantůrek

Ilustrace Zdeněk Netopil

Obálka s použitím ilustrace Zdeňka Netopila,
vazba a grafická úprava Pavel Štefan

Vydalo nakladatelství Ladislav Horáček – Paseka
v Praze a Litomyšli roku 2002

jako svou 496. publikaci

Vydání první. 240 stran

Redaktoři Nad'a Svobodová a Ivan Beránek

Sazba a reprodukce Martin Lexa a Filip Spelina, Praha

Tisk a vazba Tiskárny Vimperk a.s.,
Boubínská 483, Vimperk

ISBN 80-7185-418-2